ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

Ἐρεθίσματα ἱερατικῆς αὐτογνωσίας

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2010

Ἐρεθίσματα ἱερατικῆς αὐτογνωσίας

10

ΧΡΟΝΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΜΑΣ

21-22 Ἰανουαρίου 2000-2010

Σειρά: «Πνοή» ἀριθμ. 5

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

Ἐρεθίσματα ἱερατικῆς αὐτογνωσίας

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2010

Ἐρεθίσματα ἱερατικῆς αὐτογνωσίας

Κείμενον:
Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Στοιχειοθεσία, Διακόσμησις, Ἐπιμέλεια Ἐκδόσεως:
Ἀδελφότης Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Καρέα

Copyright: Ἱερὰ Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ.
Λεωφόρος Ὑμηττοῦ 47-51, 161 21 Καισαριανή
Τηλ. 210 72.24.123
www.imkby.gr (e-mail) info@imkby.gr

ISBN: 978-960-6841-41-5

Περιεχόμενα

Πρόλογος 9

Ἐγκύκλιος 1η 11

Ἐγκύκλιος 16η 25

Ἐγκύκλιος 23η 31

Ἐγκύκλιος 31η 39

Ἐγκύκλιος 36η 53

Ἐγκύκλιος 52α 61

Ἐγκύκλιος 59η 87

Ἐγκύκλιος 69η 93

Ἐγκύκλιος 79η 103

Ἐγκύκλιος 89η 127

Ἐγκύκλιος 100ή 147

Α΄. Διοίκηση 159

Β΄. Πνευματικὴ Διακονία 168

Γ΄. Φιλανθρωπία - Κοινωνικὴ Προσφορά 193

Ἐπίλογος 199

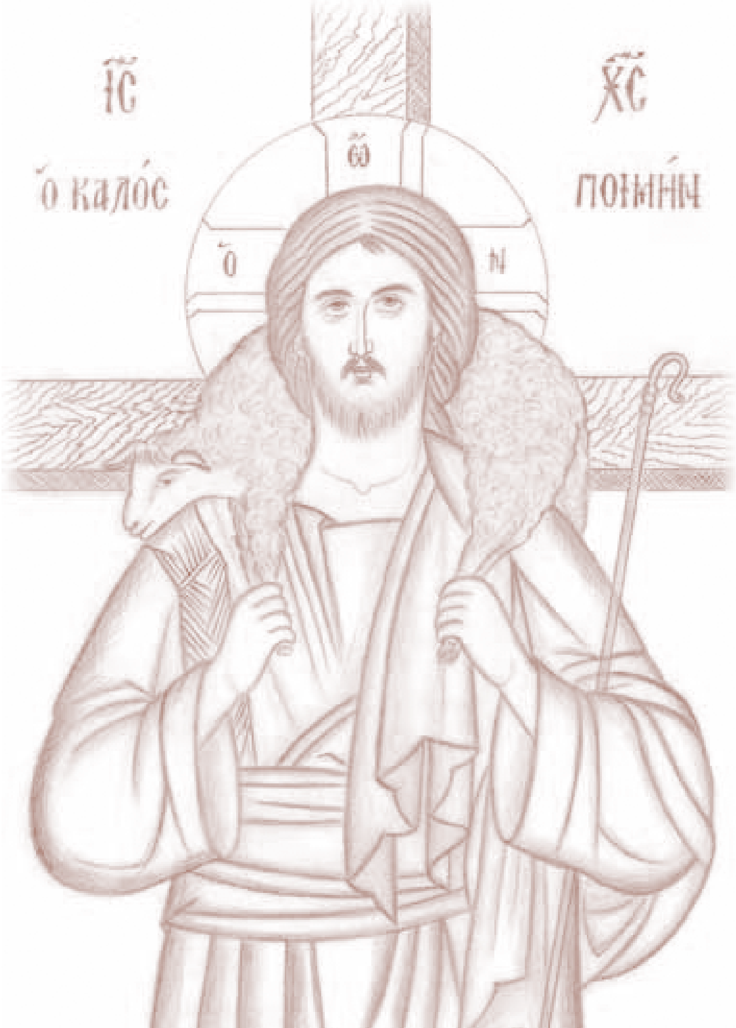
ΙΣ
ΧΣ
Ο ΚΑΛΟΣ
ΠΟΙΜΗΝ
Ο ΩΝ

Πρόλογος

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπὶ γῆς διακονίας Του, φρόντιζε γιὰ τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τῶν Μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων Του μὲ συναντήσεις καὶ συζητήσεις *«κατ᾽ ἰδίαν»*[1].

Σὲ αὐτὲς τὶς ἰδιαίτερες συζητήσεις Του μαζί τους, ἐξηγοῦσε καὶ ἀνέλυε τὴν διδασκαλία Του, στήριζε τὴν πίστη τους, τοὺς προετοίμαζε γιὰ τὴν ἀποστολή τους καὶ τὴν διακονία ποὺ θὰ ἀνέθετε σὲ αὐτούς, τοὺς προετοίμαζε γιὰ ὅσα ἐπρόκειτο νὰ ἀντιμετωπίσουν κηρύττοντας τὸ Εὐαγγέλιο.

Ὅμοια καὶ ὁ ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος ἔπραξε, ὅταν κάλεσε στὴν Μίλητο τοὺς Πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου[2] γιὰ νὰ τοὺς ἀπευθύνει τὶς τελευταῖες ὁδηγίες γιὰ τὴν διακονία τους καὶ νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσει γιὰ πάντα. Γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ ἔγραφε καὶ τὶς χαρακτηριζόμενες ὡς ποιμαντορικὲς ἐπιστολές του, τὶς δύο πρὸς Τιμόθεο καὶ τὴν πρὸς Τίτο.

Σύμφωνα μὲ αὐτὴ τὴν παράδοση, ἀπευθύναμε πρὸς

1. Ματθαίου κ΄ 17.
2. Πράξεων κ΄ 17-38.

τοὺς Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας μας, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς δεκαετοῦς ἐπισκοπικῆς διακονίας μας, ποιμαντικὲς Ἐγκυκλίους, μὲ τὶς ὁποῖες χαράσσαμε τοὺς ἄξονες τῆς ἱεραποστολικῆς ἐργασίας μας στὴν διάρκεια τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους.

Οἱ Ἐγκύκλιοι αὐτὲς ἀπαρτίζονται ἀπὸ δύο μέρη.

Στὸ πρῶτο μέρος κατατίθενται ὡρισμένες ἐπίκαιρες σκέψεις καὶ ἀπόψεις γιὰ τὴν ἱεραποστολικὴ διακονία μας. Στὸ δεύτερο μέρος ἀναφέρονται οἱ στόχοι τῆς πνευματικῆς διακονίας μας σὲ κάθε ἱεραποστολικὴ περίοδο. Γιὰ νὰ μὴ ἐπαναλαμβάνουμε τὰ ἴδια θέματα σὲ κάθε Ἐγκύκλιο ὡς πρὸς τὸ δεύτερο μέρος τους, παραθέτουμε τὸ δεύτερο μέρος μόνο τῆς τελευταίας ἱεραποστολικῆς περιοδου.

Αὐτὰ τὰ κείμενα ἐκδίδουμε σὲ αὐτὸ τὸν τόμο, ποὺ τὸν καταθέτουμε ἐνώπιον τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας μας, εἰς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιήλ

Ἔγραφα στὴν Καισαριανὴ τὴν 1η Νοεμβρίου 2010

Ἐν Καισαριανῇ τῇ 24ῃ Σεπτεμβρίου 2000

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 1η

Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί,
χαίρετε ἐν Κυρίῳ!

Καταστaθέντες Ἐπίσκοπος καὶ Μητροπολίτης τῆς θεοσώστου καὶ θεοσκεπάστου αὐτῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, μὲ τὴν παροῦσα Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιό μας, ἐπικοινωνοῦμε μαζί σας γιὰ νὰ χαράξουμε τὶς ἀρχὲς τοῦ ποιμαντικοῦ καὶ πνευματικοῦ ἔργου στὶς Ἐνορίες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας καὶ γιὰ νὰ δώσουμε ὁδηγίες γιὰ πιὸ ἀποτελεσματικὴ ὀργάνωση αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἱεραποστολικὴ περίοδο 2000 - 2001.

Ὑπενθυμίζουμε ὅτι:

Στὸν ἐνθρονιστήριο λόγο μας ἀναφερθήκαμε στοὺς ἄξονες τῆς ποιμαντικῆς καὶ πνευματικῆς διακονίας μας, οἱ ὁποῖοι εἶναι:

α΄. Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας.

β΄. Ἡ διδαχὴ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ κατάρτιση καὶ οἰκοδομὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ

γ΄. ἡ φιλανθρωπία ὡς βίωση καὶ ἐφαρμογὴ τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας γιὰ τὸν πλησίον.

Α΄. Ἡ προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι προσευχομένη. Ἄγγελοι ἐν οὐρανοῖς καὶ ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς δέονται τοῦ Κυρίου καὶ ὑμνοῦν, αἰνοῦν, εὐλογοῦν καὶ δοξάζουν τὸν Ἕνα Θεό, τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, Τριάδα Ὁμοούσιο καὶ Ἀχώριστο.

1. Ἔτσι, τὸ πρῶτο καθῆκον μας εἶναι, ἡ τέλεση τῆς θείας Λειτουργίας, κατὰ τὴν ὁποία, σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, φανερώνεται τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁρίζουμε, ὅτι ὀφείλετε νὰ τελεῖτε τὴν θεία Λειτουργία, ἀπαραιτήτως κάθε Κυριακή, κατὰ τὶς Δεσποτικὲς καὶ Θεομητορικὲς ἑορτές, κάθε Σάββατο καὶ στὶς μνῆμες τῶν ἑορταζομένων Ἁγίων, δηλαδὴ ὅταν ὑπάρχει πλήρης Ἀκολουθία Ἑσπερινοῦ καὶ Ὄρθρου.

Εὐνόητο εἶναι, ὅτι ἡ θεία Λειτουργία τελεῖται κατὰ τὸ ἑκάστοτε ἰσχύον Τυπικὸ καὶ μὲ τὴν ἀντίληψη ὅτι εἶναι προσφορὰ θυσίας ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας, ὑπὲρ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν καὶ κληρονομίας τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ἔτσι ὀφείλετε νὰ ἀνακοινώνετε κάθε Κυριακή, τὶς θεῖες Λειτουργίες, ποὺ θὰ τελεσθοῦν κατὰ τὴν ἑβδομάδα ποὺ κάθε φορὰ ἀκολουθεῖ.

Ἐπισημαίνουμε, ὅτι ὀφείλετε νὰ τελεῖτε τὴν θεία Λειτουργία μὲ τὴν ἁρμόζουσα προσοχή. Κάθε θεία Λειτουργία εἶναι μοναδική. Γι᾽ αὐτὸ δὲν δικαιολογεῖται, οὔτε καὶ ἐπιτρέπεται νὰ τελεῖται ἡ θεία Λειτουργία μὲ προχειρότητα, βεβιασμένα καὶ χωρὶς τὴν πρέπουσα ἱεροπρέπεια.

Στὴν συνέχεια παραθέτουμε τὴν διδαχὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου πρὸς τοὺς ἱερεῖς, ὅσο ἀφορᾶ τὴν τέλεση τῆς θείας Λειτουργίας καὶ γενικώτερα τῆς θείας Λατρείας:

«Πρόσεχε σεαυτόν, ὦ ἱερεῦ, καὶ βλέπε τὴν διακονίαν, ἣν παρέλαβες, ἵνα ἀναπληρώσῃς αὐτὴν μετὰ φόβου Θεοῦ. Βλέπε λοιπόν· οὐ γὰρ ἐπίγειον διακονίαν ἐνεχειρίσθης ἀλλὰ οὐράνιον, οὐκ ἀνθρωπίνην ἀλλ' ἀγγελικήν· Σπούδασον, σεαυτὸν παραστῆσαι ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας· πρόσεχε μὴ στῇς εἰς σύναξιν, ἔχθραν ἔχων κατά τινος, ἵνα μὴ φυγαδεύσῃς τὸν Παράκλητον.

Ἡμέρᾳ συνάξεως μὴ δικάζου, μηδὲ φιλονείκει τὸ καθόλου· ἀλλὰ κρυπτόμενος εὔχου, ἀναγινώσκων μέχρι ταύτης τῆς ὥρας· καὶ οὕτω παράστα ἐν κατανύξει τῷ ἁγίῳ θυσιαστηρίῳ· μηδὲ περιβλεπόμενος ὧδε κἀκεῖσε· μὴ ἐν σπουδῇ τὰς εὐχὰς συντέμνοις· ἀλλὰ παρακαλῶν, μὴ λάμβανε πρόσωπόν τινος, ἀλλ' ὅρα τὸν προκείμενον βασιλέα, καὶ τὰς παρεστώσας δυνάμεις κύκλωθεν· καὶ μὴ ὑποκρίνου, μηδὲ μεταδίδως τὸ θεῖον σῶμα ὅπου οὐ χρή. Σεαυτὸν ἄξιον ποίησον τῶν ἱερῶν κανόνων, καὶ συλλειτούργει ὡς οἱ κανόνες ἀπόθενται. Ὅρα οὖν πῶς παρίστασαι τῇ ἁγίᾳ τραπέζῃ καὶ πῶς ἱερουργεῖς, καὶ τίνος μεταδίδως, καὶ πῶς καταστέλλεις· ὅρα οὖν, μὴ ἐπιλάθῃ τὰς δεσποτικὰς ἐντολὰς καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ μαθητῶν τὰς παραδόσεις· φησὶ γάρ· "Μὴ δότε τὰ ἅγια τοῖς κυσί, μηδὲ ῥίπτετε τοὺς μαργαρίτας μου ἔμπροσθεν τῶν χοίρων". Ὅρα οὖν καὶ σύ, μὴ φόβῳ ὑπαχθῇς ἀνθρωπίνῳ, καὶ παραδώσῃς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ εἰς χεῖρας ἀναξίων· ἀλλὰ μὴ ἐντραπῇς τινα τῶν ἐνδόξων τῆς γῆς, ἀλλὰ μηδὲ αὐτῶν τῶν τὸ διάδημα φορούντων πτοηθῇς ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ

ὅτε ἱερουργήσαις. Βλέπε τοὺς βουλομένους τὰ δῶρα μεταλαμβάνειν ἐν τοῖς οἴκοις· σὺ ὄψει, ὅτι καὶ ὑπὸ γυναικῶν χαρίζονται, ἀλλὰ καὶ ἀναξίων. Ὅρα οὖν, ὡς οἱ θεῖοι κανόνες καὶ αἱ σύνοδοι τῶν ἁγίων Πατέρων ἐπεκύρωσαν· οὕτω πράττε, καὶ μὴ μεταδίδῳς ἀναξίοις ἢ λαϊκοῖς, παρὰ ἐπιστρέψαι αὐτοὺς τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει. Οὐαὶ δὲ τοῖς μεταδιδοῦσιν αὐτοῖς! Βλέπε μὴ μυῖαι ἐμπέσωσι εἰς τὸ ἅγιον ποτήριον, ἢ ἐξ ἀμελείας σου νοτισθῇ, ἢ μοχλιάσῃ, ἢ κονοπισθῇ, ἢ ἐγχειρισθῇ ὑπὸ αἱρετικῶν· ἀλλὰ βλέπε πῶς καταστέλλεις μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς θείας λειτουργίας, μὴ σπεύδων μαργαρίτης ἀποπέσῃ, ἢ απομείνῃ ἐν τῷ ποτηρίῳ· ἢ ἔχον νᾶμα τὸ ἅγιον ποτήριον, καὶ κονοπισθῇ· ἀλλὰ ἀμφότερα καταστείλας, πορεύου ἐν εἰρήνῃ. Ταύτην τὴν παράδοσιν ἐὰν φυλάξῃς, ὦ ἱερεῦ, σώσεις σεαυτόν, καὶ οὓς μέλλεις διδάσκειν· εὐχόμενος καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ τάλανος πρὸς Κύριον, ᾧ πρέπει δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν»[1].

2. Ἡ προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, κατὰ τὴν μακραίωνα παράδοσή της, γίνεται καὶ μὲ τὶς Ἀκολουθίες τοῦ νυχθημέρου, ἀπὸ τὶς ὁποῖες, στὶς μὲν Ἐνορίες τελοῦνται ὁ Ἑσπερινός καὶ ὁ Ὄρθρος, στὶς δὲ Ἱερὲς Μονὲς καὶ οἱ λοιπὲς Ἀκολουθίες, δηλαδὴ Ἀπόδειπνο, Μεσονυκτικὸ καὶ Ὧρες.

Γι' αὐτὸ καὶ ἀνελλιπῶς, καθημερινὰ ὀφείλετε νὰ τελεῖτε, κατὰ τὶς ὡρισμένες ὧρες καὶ σύμφωνα μὲ τὸ Τυπικό τῆς Ἐκκλησίας μας, τὶς Ἀκολουθίες τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τοῦ Ὄρθρου.

3. Ἡ Ἐνορία, ἐπειδὴ εἶναι κέντρο τῆς ἐνοριακῆς λα-

1. Μεγάλου Βασιλείου: Λόγος *«περὶ καταστάσεως ἱερέων»* (P.G. τ. 31, ÛÂÏ. 1685-1688).

τρευτικῆς ζωῆς, πρέπει νὰ δίνει εὐκαιρίες, ὥστε ὁ πιστὸς νὰ μπορεῖ νὰ λατρεύει τὸν Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ ἐπιβάλλεται νὰ τελεῖτε ἱερὲς Ἀγρυπνίες, ἱερὲς Παρακλήσεις καὶ ἄλλες ἱερὲς Ἀκολουθίες γιὰ τὴν ἀνάπτυξη καὶ τὴν περαιτέρω πνευματικὴ καλλιέργεια τῆς *«ἐν Χριστῷ»* ζωῆς τῶν ἐνοριτῶν σας.

Β΄. Ἡ διδαχὴ τοῦ λόγου

Ὁ θεῖος ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει, ὅτι:

«Αὐτός *(δηλαδὴ ὁ Θεός)*, σὲ ἄλλους ἔδωσε τὸ χάρισμα τοῦ Ἀποστόλου, σὲ ἄλλους τοῦ Προφήτη, σὲ ἄλλους τοῦ Εὐαγγελιστῆ καὶ σὲ ἄλλους τοῦ Ποιμένα καὶ Διδασκάλου, γιὰ νὰ καταρτίζουν τοὺς πιστοὺς γιὰ τὸ ἔργο τῆς διακονίας, ὥστε νὰ οἰκοδομεῖται τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ»[2].

☆

Πνευματικὴ οἰκοδομὴ τῶν ἐνοριτῶν

Ἡ οἰκοδομὴ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἡ αὔξηση καὶ ἡ πνευματικὴ ὡρίμανση τῶν πιστῶν, πραγματοποιεῖται μὲ τὴν συμμετοχὴ στὰ Ἱερὰ Μυστήρια καὶ μὲ τὴν διδαχὴ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁρίζουμε, ὅτι κάθε Κυριακή, ἀπαραιτήτως στὴν θεία Λειτουργία πρέπει νὰ γίνεται κήρυγμα. Πρὸς τοῦτο ὀφείλετε, νὰ προετοιμάζεσθε καταλλήλως.

2. *«Αὐτὸς ἔδωσε τοὺς μὲν Ἀποστόλους, τοὺς δὲ Προφήτας, τοὺς δὲ Εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ Ποιμένας καὶ Διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν Ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας εἰς τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ»* (πρὸς Ἐφεσίους δ΄ 11-12).

Πέρα ἀπὸ αὐτό, σὲ κάθε Ἐνορία πρέπει νὰ πραγματοποιοῦνται ἑβδομαδιαῖες συνάξεις μελέτης ἁγίας Γραφῆς ἢ ἑσπερινὰ κηρύγματα, ὥστε οἱ πιστοὶ νὰ τρέφονται ἐπαρκῶς μὲ τὴν ἀκρόαση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ποιμαντικὴ μέριμνά μας γιὰ τὴν διδαχὴ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἀναπτυχθεῖ, ὥστε νὰ συμπεριλάβει, ὅσο τὸ δυνατόν, μεγαλύτερο μέρος τῶν ἐνοριτῶν. Γι' αὐτὸ καὶ σᾶς προτρέπουμε νὰ καταρτίσετε προγράμματα πνευματικῆς οἰκοδομῆς τῶν ἐνοριτῶν σὲ ὁμάδες, ἔχοντας ὑπόψη, ὅτι ὅλοι ἔχουν ἀνάγκη καταρτισμοῦ καὶ πνευματικῆς προόδου.

☆

Πνευματικὴ διακονία νεότητας

1. Στὸν τομέα αὐτό, περιλαμβάνονται ὅλα τὰ ποιμαντικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἔχουν σχέση μὲ τοὺς νέους. Ἡ ποιμαντικὴ ἐργασία μας γιὰ τοὺς νέους ἀποτελεῖ καθῆκον πρώτης προτεραιότητας καὶ σπουδαιότητας.

Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ ἐπιθυμοῦμε νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι:

α΄. Τὸ ἔργο τῆς κατηχήσεως εἶναι ἔργο τῆς κυρίας ἀποστολῆς τοῦ Ποιμένα. Ὁ Κύριος ἀπέστειλε τοὺς Μαθητὲς καὶ Ἀποστόλους Του «*διδάσκειν*». Μάλιστα δὲ ἐξαιτίας τῆς σπουδαιότητας τῆς κατηχήσεως, στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία, ἐτελεῖτο αὐτὴ ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους, γι' αὐτὸ καὶ ἔχουμε τοὺς Κατηχητικοὺς λόγους τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας ὅπως π. χ. τοῦ Κυρίλλου Ἱεροσολύμων.

Ἐπειδὴ ὅμως μὲ τὸν καιρὸ ἀναπτύχθηκαν οἱ ἐκκλησιαστικὲς κοινότητες καὶ ὁ χρόνος τοῦ Ἐπισκόπου δὲν ἐπαρκοῦσε γιὰ τὴν κάλυψη τῶν ἑκάστοτε ἀναγκῶν, γι' αὐτὸ στὴν συνέχεια ἀνατέθηκε τὸ ἔργο αὐτὸ στοὺς Πρε-

σβύτερους καὶ λαϊκοὺς συνεργάτες, οἱ ὁποῖοι ἐπιστρατεύθηκαν γιὰ τὴν *«ἐν Χριστῷ»* οἰκοδομὴ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Γι᾽ αὐτὸ τὸν λόγο πρέπει νὰ δίνεται στὰ Κατηχητικὰ ἡ πρέπουσα προσοχὴ καὶ νὰ ἐπιδεικνύεται τὸ ἀνάλογο ἐνδιαφέρον ἀπὸ τοὺς Ἐφημέριους τῶν Ἐνοριῶν.

β΄. Γίνεται ἐπίσης σαφές, ὅτι αὐτὸ ὀφείλουν νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν καὶ οἱ λαϊκοὶ Συνεργάτες μας, Κατηχητὲς καὶ Κατηχήτριες, ὅτι δηλαδή γίνονται *«συνεργοὶ»* στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας καὶ πολύτιμοι βοηθοὶ τῶν Πρεσβυτέρων τῆς Ἐκκλησίας. Οὔτε ἀνεξάρτητα ἀπὸ τοὺς Ἐφημέριους καὶ αὐθαίρετα, χωρὶς συνεννόηση μαζί τους, ἐνεργοῦν, οὔτε προσωπικὸ ἔργο ἐπιτελοῦν, ἀλλὰ θέτουν τὸν ἱεραποστολικὸ ζῆλο τους, τὴν ζέση τῆς καρδιᾶς τους καὶ τὰ ἄλλα χαρίσματά τους γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν στὴν ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας, βιώνοντας τὴν *«ἐν Χριστῷ»* ζωή. Σὲ αὐτὴ τὴν *«ἐν Χριστῷ»* ζωὴ μυσταγωγοῦν καὶ τοὺς νέους τῆς Ἐκκλησίας.

2. Τὸ νεανικὸ ἔργο γιὰ νὰ ἀναπτυχθεῖ ἀπαιτεῖ ἱκανά, δραστήρια καὶ *«τῷ πνεύματι ζέοντες»*[3] στελέχη: Κατηχητὲς καὶ Κατηχήτριες. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ θὰ τὰ ἐξασφαλίσετε ἀπὸ τὴν Ἐνορία σας.

3. Τὸ νεανικὸ ἔργο τῆς Ἐνορίας ὀφείλει νὰ ἀγκαλιάσει ὅλους τοὺς νέους. Γι᾽ αὐτό, μὲ στοργὴ καὶ ἐνδιαφέρον, πρέπει νὰ βοηθήσετε, ὥστε οἱ διασκορπισμένοι νέοι νὰ βρεθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν πνευματικὴ στέγη τῆς Ἐνορίας σας. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι θά καταβάλετε κάθε προσπάθεια, ὥστε νὰ συγκεντρώσετε στὴν Ἐκκλησία ὅλους τοὺς νέους τῆς Ἐνορίας.

3. Πρὸς Ρωμαίους ιβ΄ 11.

4. Σχεδὸν ὅλες οἱ Ἐνορίες μας, διαθέτουν πνευματικὰ Κέντρα καὶ αἴθουσες. Οἱ χῶροι αὐτοὶ πρέπει νὰ εὐπρεπισθοῦν καὶ νὰ ἐξοπλισθοῦν κατάλληλα μὲ τὰ ἀπαραίτητα. Ἡ λειτουργία τοῦ ἐνοριακοῦ πνευματικοῦ Κέντρου ἀπαιτεῖ τὸν ὁρισμὸ ὑπεύθυνου, ὥστε νὰ ἀξιοποιεῖται, χωρίς νὰ καταστρέφεται. Ἀσφαλῶς καὶ θὰ ὑπάρχουν ἐθελοντές, οἱ ὁποῖοι θὰ προσφερθοῦν γιὰ τὸ ἔργο αὐτό.

5. Μπορεῖ καὶ ἄλλες δραστηριότητες καὶ ἐνοριακὲς πρωτοβουλίες νὰ ἀποτελέσουν πόλους ἕλξεως νέων στὴν Ἐνορία, ὅπως ἡ σύσταση Χορωδιῶν, Ὀρχηστρῶν, Χορευτικῶν Τμημάτων, Σχολῶν Ἁγιογραφίας καὶ Βυζαντινῆς ἢ Παραδοσιακῆς Μουσικῆς. Ἐλπίζουμε ὅτι θὰ ἐπιδιώξετε νὰ πραγματοποιήσετε κάποιες ἀπὸ τὶς προτάσεις μας αὐτές.

6. Γιὰ νὰ ἀναπτυχθεῖ ἕνα ἀξιόλογο νεανικὸ ἔργο, ἀπαιτοῦνται καὶ οἰκονομικοὶ πόροι. Γι᾽ αὐτὸ πρέπει νὰ ἐγγραφεῖ στὸν Προϋπολογισμὸ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἕνα κονδύλι γιὰ τὸ ἔργο αὐτό. Πέρα ἀπὸ αὐτὸ καὶ οἱ Ὑπεύθυνοι Ἐφημέριοι τοῦ νεανικοῦ ἔργου στὴν Ἐνορία πρέπει νὰ ἐνδιαφερθοῦν καὶ νὰ σκεφθοῦν τρόπους ἐπιχορηγήσεως τοῦ ἔργου. Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν πολλοί.

7. Συνήθως ἐκ μέρους τῶν στελεχῶν τοῦ νεανικοῦ ἔργου διατυπώνονται παράπονα, δηλαδὴ ὅτι ἐμποδίζεται ἡ λειτουργία τῶν Κατηχητικῶν ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο πρόγραμμα λειτουργίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ εἴτε ἀπὸ τὴν τέλεση τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν εἴτε ἀπὸ τὴν τέλεση τῶν Μυστηρίων. Οἱ προϊστάμενοι τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ γενικῶς ὅλοι οἱ Ἐφημέριοι ὀφείλουν νὰ λαμβάνουν ὑπόψη τους, γιὰ τὸν προγραμματισμὸ τῆς Ἐνορίας, ὅτι στὴν Ἐνορία λειτουργοῦν καὶ Κατηχητικά.

8. Βεβαίως τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, οἱ Νεανικὲς Συντροφιὲς τῆς Ἐνορίας ἀπευθύνονται στοὺς Νέους, οἱ ὁποῖοι βρίσκονται «στὴν αὐλή» τοῦ Κυρίου. Τὸν Ποιμένα πρέπει νὰ ἀπασχολεῖ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ὑπάρχουν «καὶ ἄλλα πρόβατα ποὺ δὲν ἀνήκουν σὲ αὐτὴ τὴν μάντρα· πρέπει καὶ ἐκεῖνα νὰ τὰ ὁδηγήσει»[4].

Οἱ ἐργαζόμενοι νέοι, οἱ μὴ ἐργαζόμενοι, οἱ ἐξηρτημένοι καὶ πολλὲς ἄλλες ὁμάδες νέων πρέπει νὰ ἀκούσουν γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ Ὁποῖος εἶναι ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωὴ καὶ χαρίζει τὴν σωτηρία, τὴν ἐλευθερία τὴν ὡραιότητα τῆς νεότητας.

Γιὰ τὸν καταρτισμὸ τῶν Στελεχῶν τοῦ νεανικοῦ ἔργου Κατηχητῶν καὶ Κατηχητριῶν λειτουργεῖ τὸ Σεμινάριο Ἐπιμορφώσεως Κατηχητῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

Παρακαλοῦμε νὰ ἀνακοινώσετε στοὺς Κατηχητὲς καὶ τὶς Κατηχήτριες τῆς Ἐνορίας σας τὴν λειτουργία του καὶ νὰ τοὺς προτρέψετε νὰ τὸ παρακολουθήσουν. Ἔχουν πολλὰ νὰ ὠφεληθοῦν.

9. Στὶς νεανικὲς δραστηριότητες ἐντάσσεται καὶ τὸ Χορευτικὸ Τμῆμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Παρακαλοῦμε νὰ ἀνακοινώσετε στοὺς νέους τῆς Ἐνορίας σας, τὴν λειτουργία του καὶ νὰ τοὺς προτρέψετε νὰ ἐνταχθοῦν σὲ αὐτό.

10. Τέλος δέ, στὸν Μητροπολιτικὸ Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου λειτουργεῖ καὶ τὸ Φροντιστήριο βοηθητικῆς διδασκαλίας γιὰ μαθητὲς ὅλων τῶν βαθμίδων τῆς ἐκπαιδεύσεως. Μὲ τὴν πρωτοβουλία μας αὐτή, ἐπιδιώ-

4. *«Καὶ ἄλλα πρόβατα, ἃ οὐκ ἔστι ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης, κἀκεῖνα δεῖ αὐτὸν ἀγαγεῖν»* (πρβλ. Ἰωάννου ι´ 16).

κουμε νὰ θεραπεύσουμε μία ἀνάγκη ποὺ ἔχουν οἱ οἰκονομικὰ ἀσθενεῖς νέοι.

Μπορεῖτε νὰ ἀνακοινώσετε τὴν λειτουργία του στὴν Ἐνορία σας, ὥστε ἐφ᾽ ὅσον παρουσιασθοῦν ἐνδιαφερόμενα παιδιά νὰ ἐπωφεληθοῦν. Συγχρόνως μπορεῖτε νὰ μᾶς ὑποδείξετε καὶ κατάλληλους νέους πτυχιούχους, ποὺ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ διδάξουν, καὶ ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη θὰ τοὺς ἀξιοποιήσει.

11. Ἐπίσης συνημμένως στὴν παρούσα, ἀποστέλλουμε καὶ ἔντυπο «*Δελτίον Πνευματικῆς Διακονίας τῶν Ἐφημερίων*» τῶν Ἐνοριῶν μας. Πρέπει νὰ τὸ συμπληρώσετε μὲ τὶς ζητούμενες πληροφορίες καὶ νὰ τὸ στείλετε στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη μέχρι τέλος Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ.

Γ΄. Φιλανθρωπία

Ὁ τρίτος τομέας τῆς ἐνοριακῆς ζωῆς εἶναι ἡ φιλανθρωπία.

1. Στὴν Ἱερὰ Μητρόπολή μας ἡ φιλανθρωπικὴ καὶ κοινωνικὴ διακονία μας ἔχει ὀργανωθεῖ, μὲ ἐπικεφαλῆς τό «*Κεντρικὸ Ταμεῖο Φιλανθρωπίας*» καὶ τά «*Ἐνοριακὰ Ταμεῖα Φιλανθρωπίας*». Τὰ Ταμεῖα αὐτὰ καλύπτουν:

α΄. Τὴν λειτουργία τῶν «*Σπιτιῶν Γαλήνης Χριστοῦ*» τῶν Ἐνοριῶν, τὰ ὁποῖα προσφέρουν φαγητὸ στοὺς ἄπορους ἐνορίτες.

β΄. Τὴν παροχὴ τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων οἰκονομικῶν βοηθημάτων, τὰ ὁποῖα δίνονται ἀνάλογα μὲ τὶς ἐμφανιζόμενες περιπτώσεις καὶ τὶς οἰκονομικὲς δυνατότητες τῆς Ἐνορίας.

γ΄. Τὴν ἰατροφαρμακευτικὴ καὶ νοσηλευτικὴ περίθαλψη οἰκονομικῶς ἀδυνάτων ἀδελφῶν μας.

δ΄. Τὴν προσφορὰ οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως σὲ σεισμόπληκτους, πυροπαθεῖς καὶ ἄλλες ἀνάγκες.

ε΄. Τὴν προσφορὰ εἰδῶν διατροφῆς κατὰ τὶς μεγάλες Δεσποτικὲς ἑορτὲς σὲ ἄπορους καὶ λοιποὺς ἀδελφούς, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη.

Μὲ προηγούμενα Ἐγκύκλια Σημειώματά μας ἔχουμε δώσει ὁδηγίες γιὰ τὴν διαχείριση τῶν Ταμείων αὐτῶν καθὼς καὶ ἄλλες πληροφορίες γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ τομέα αὐτοῦ.

2. Στὸν Φιλανθρωπικὸ Τομέα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας ὑπάγεται καὶ τὸ Εὐαγὲς Ἵδρυμα Συμπαραστάσεως Γήρατος *«Σκέπη Ἁγίας Αἰκατερίνης»*.

Καταβάλλουμε προσπάθειες γιὰ νὰ λειτουργήσει καὶ αὐτὸ τὸ Ἵδρυμα ὡς μία μαρτυρία ἀγάπης καὶ φροντίδας πρὸς τοὺς ἡλικιωμένους ἀδελφούς μας.

3. Ἄλλη δραστηριότητα τοῦ τομέα αὐτοῦ εἶναι ἡ ὀργάνωση Αἱμοδοσίας.

Δ΄. Ἀντιαιρετικὴ Δράση

Ἕνας ζωτικὸς καὶ σημαντικώτατος τομέας τῆς πνευματικῆς διακονίας μας, εἶναι ἡ ὁριοθέτηση τῆς πίστεώς μας, ἔναντι τόσο τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ, ὅσο καὶ τῶν ποικίλων αἱρέσεων καὶ τῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων.

Θὰ ἐπανέλθουμε μὲ εἰδικώτερες σκέψεις, γιὰ τὴν ὀργάνωση αὐτῆς τῆς διακονίας, σύντομα.

Θ΄. Ἡ ποιμαντικὴ διακονία στὰ Κοιμητήρια

Στὰ πνευματικὰ ὅρια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας

ὑπάρχουν καὶ τὰ Κοιμητήρια τῶν Δήμων Καισαριανῆς καὶ Βύρωνος.

Μὲ ἰδιαίτερη Ἐγκύκλιό μας θὰ χαράξουμε τὶς ἀρχὲς τῆς διακονίας στὰ Κοιμητήρια.

Ὁλοκληρώνοντας τὶς πρῶτες αὐτὲς ὁδηγίες μας, ἐπιθυμοῦμε νὰ τονίσουμε δύο κανόνες, τοὺς ὁποίους ὀφείλουμε νὰ ἔχουμε ὑπ᾽ ὄψη μας κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ βίου μας, ἰδιαίτερα μάλιστα ὅταν ἐπιτελοῦμε τὴν ἀποστολή μας.

1. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεοΐδρυτος ὀργανισμὸς ζῶσα ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ, ἡ ὁποία ὅμως ἐκτείνεται στὴν αἰωνιότητα. Ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεώς της εἶναι νὰ καταστήσει τὸν ἄνθρωπο ἱκανὸ καὶ κατάλληλο νὰ ζήσει ἐν Θεῷ, ἑνωμένος μὲ τὸν Θεό, κατὰ τὸ ἅγιο θέλημα τοῦ οὐράνιου Θεοῦ καὶ Πατέρα μας. Αὐτὸς ὁ σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν πρέπει νὰ διαφεύγει τῆς προσοχῆς μας, οὔτε νὰ ἀγνοεῖται, οὔτε νὰ ἀμελεῖται. Αὐτὴ ἡ προσοχὴ θὰ μᾶς προφυλάξει ἀπὸ τὴν ἐκκοσμίκευση καὶ τὴν μετατροπὴ τῆς Ἐκκλησίας σὲ ἕνα ἐγκόσμιο ὀργανισμό. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας, βαπτισμένοι στὸ Ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, πρέπει, ὅταν ἔρχονται μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο σὲ ἐπικοινωνία μαζί μας, νὰ πληροφοροῦνται γιὰ τήν *«ἐν ἡμῖν»* ἐλπίδα καὶ νὰ λαμβάνουν πεῖρα τοῦ γεγονότος τῆς σωτηρίας.

2. Ἡ θέση μας στὴν Ἐκκλησία καὶ ἡ σχέση μας μὲ τοὺς πιστοὺς εἶναι αὐτὴ ποὺ ἐπικαλεῖται ὁ ἀπόστολος Παῦλος διεκδικώντας γιὰ τὸν ἑαυτό του τὴν πνευματικὴ πατρότητα τῶν Κορινθίων γράφοντας:

«Σὰν παιδιά μου ἀγαπητὰ σᾶς συμβουλεύω. Γιατὶ ἀκόμα καὶ ἂν ἔχετε πάρα πολλοὺς παιδαγωγοὺς καὶ διδασκάλους κατὰ Χριστό, δὲν ἔχετε ὅμως πολλοὺς πα-

τέρες, ἀλλὰ μόνον ἕνα. Στὴν σωτήρια οἰκονομία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐγὼ σὰν πατέρας σᾶς γέννησα μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου»[5].

Εἴμαστε πνευματικοὶ Πατέρες τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἔτσι ὀφείλουμε νὰ λειτουργοῦμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποστολοπαράδοτη σχέση καὶ ἡ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς μᾶς ἀξιώνει νὰ βιώνουμε σὲ αὐτὴ τὴν πνευματικὴ σχέση αὐτὸ ποὺ βιώνει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν προσφωνεῖ τὸν Θεό «*Πατέρα*». Ἡ πιὸ ὡραία, ἡ πιὸ ἀκριβὴς καὶ ἡ πιὸ τιμητικὴ προσφώνηση ποὺ μᾶς ταιριάζει εἶναι τό «*πάτερ*». Ὁ πιστὸς μᾶς προσφωνεῖ Πατέρα του, καὶ ἐμεῖς πρέπει νὰ τὸν νοιώθουμε πνευματικό μας παιδί, ποὺ τὸ ἀναγεννήσαμε διὰ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὸ προσφέρουμε στὸν Ἰησοῦ Χριστό.

⋆

Ἐπικαλούμενοι γιὰ ὅλους σας τὴν Χάρη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σᾶς ἀσπαζόμαστε ἐν Κυρίῳ.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιήλ

5. «*Ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ. Ἐὰν γὰρ μυρίους παιδαγωγοὺς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ᾽ οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα*» (πρὸς Κορινθίους Α΄ δ΄ 14-15).

Ο ΧΣ ΔΙΔΑΣΚΩΝ ΕΝ ΤΩ ΙΕΡΩ
ΙΣ ΧΣ
Ο Ω Ν

Ἐν Καισαριανῇ τῇ 24ῃ Σεπτεμβρίου 2001

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 16η

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοὶ
ὁ Κύριος νὰ εἶναι μετὰ πάντων!

Ἐν ὄψει τῆς ἐρχομένης νέας ἱεραποστολικῆς περιόδου 2001-2002 ἀπευθύνουμε τὴν παροῦσα Ἐγκύκλιο πρῶτον μέν, γιὰ νὰ ἐπισημάνουμε καὶ νὰ ὑπογραμμίσουμε ὡρισμένες ἀρχές, οἱ ὁποῖες ὀφείλουν νὰ διέπουν τὴν διακονία μας, τὶς ὁποῖες καὶ θέσαμε ἀπὸ τὴν ἀρχή, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς καταστάσεώς μας στὴν Ἱερὰ Μητρόπολή μας καὶ ἐπαναλάβαμε κατὰ τὶς τακτικὲς συνάξεις μας ποὺ πραγματοποιήσαμε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς περασμένης ἱεραποστολικῆς περιόδου, καὶ δεύτερον γιὰ νὰ δώσουμε μερικὲς ὁδηγίες γιὰ τὴν πνευματικὴ ἐργασία μας στοὺς ἐπὶ μέρους τομεῖς τῆς ποιμαντικῆς μας κατὰ τὴν ἀνατέλλουσα ἱεραποστολικὴ περίοδο.

Μὲ τὴν διακονία μας δὲν διεκπεραιώνουμε διοικητικὲς ὑποθέσεις σὰν μία δημόσια ὑπηρεσία οὔτε ἐπιτελοῦμε τὴν θεία Λατρεία μηχανικὰ καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ μᾶς ἐπιβάλλεται.

Α΄. Ἡ διακονία μας ἀναφέρεται στὸν Θεὸ Πατέρα

Μὲ ὅλα τὰ ἔργα μας θέλουμε νὰ προσφέρουμε σὲ Αὐτὸν αἶνο καὶ δόξα προσάγοντες ἐνώπιόν Του υἱοὺς καὶ θυγατέρες, ὅπως ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ τὸ σωτηριῶδες ἔργο Του «ὁδήγησε πολλοὺς υἱοὺς στὴν δόξα»[1] ἀναδεικνύοντας αὐτοὺς υἱοὺς καὶ θυγατέρες τοῦ Ἐπουράνιου Θεοῦ καὶ Πατέρα σύμφωνα μὲ τὸν λόγο τῆς Γραφῆς:

«Σὲ ὅσους ὅμως Τὸν δέχθηκαν καὶ πίστευσαν σὲ Αὐτὸν ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ γίνουν παιδιὰ τοῦ Θεοῦ»[2].

Γι' αὐτὸ καὶ ἐμεῖς ἐργαζόμαστε γιὰ νὰ προσάγουμε στὸν Θεὸ Πατέρα μας ψυχὲς καθαρισμένες καὶ φωτισμένες ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, οἱ ὁποῖες θὰ συμμετάσχουν στὴν αἰώνια δόξα.

Μὲ αὐτὴ τὴν ἔννοια θεωρούμαστε πνευματικοὶ Πατέρες. Μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἔγραφε καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς Κορινθίους:

«Στὴν σωτήρια οἰκονομία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐγὼ σὰν πατέρας σᾶς γέννησα μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου»[3].

Γιὰ ἕνα πνευματικό του τέκνο, τὸν Ὀνήσιμο ἔγραφε πρὸς τὸν Φιλήμονα:

«Σὲ παρακαλῶ γιὰ τὸν Ὀνήσιμο, τὸ παιδί μου, ποὺ ἐδῶ στὴ φυλακή μου τὸ γέννησα στὴν νέα πίστη, αὐτὸν

1. *«Πολλοὺς υἱοὺς εἰς δόξαν ἀγαγόντα»* (πρὸς Ἑβραίους β΄ 10).

2. *«Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι* (Ἰωάννου α΄ 12).

3. *«Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα»* (Κορινθίους Α΄ δ΄ 15).

ποὺ κάποτε σοῦ ἦταν ἄχρηστος, τώρα εἶναι χρήσιμος σὲ ἐσένα καὶ σὲ ἐμένα. Σοῦ τὸν στέλνω λοιπὸν πίσω. Ἐσύ, αὐτὸν *ποὺ εἶναι τὰ ἴδια μου τὰ σπλάγχνα, δέξου τον»*[4].

Κινούμενος ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀρχὴ ὁ μακάριος καὶ θεῖος ἀπόστολος Παῦλος θεωροῦσε, ὅτι ἡ βεβαίωση τῆς ἀποστολῆς του ἦταν τὰ πνευματικά του παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀναγέννησε μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου.

Ρωτοῦσε τοὺς Κορινθίους:

«Δὲν εἶστε ἐσεῖς ὁ καρπὸς τοῦ κόπου μου στὴν ὑπηρεσία τοῦ Κυρίου;»[5].

Καὶ ἀπαντοῦσε:

«Ἡ ἀπόδειξη τῆς ἀποστολῆς μου εἶστε ἐσεῖς καὶ ἡ ὕπαρξη τῆς Ἐκκλησίας σας»[6].

Β΄. Φυλάττουμε καὶ ἐξυψώνουμε τὴν ἱερωσύνη μας

Καθὼς ὁ κόσμος καὶ ἡ ζωὴ ἀποϊεροποιεῖται, ἀπομακρύνεται καὶ χωρίζεται ἀπὸ τὸν Θεό, ἐμεῖς ἀγωνιζόμαστε, γιὰ νὰ μὴν παρασυρθοῦμε ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐκκοσμικεύσεως, μὲ τὸν προσωπικό μας ἀγώνα, μὲ τὴν προσευχή μας καὶ τὴν ἄσκησή μας. Ἡ λέξη ἐκκοσμίκευση σημαίνει, ὅτι ζοῦμε καὶ συμπεριφερόμαστε ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, δηλαδὴ τῆς ἁμαρτίας

4. *«Παρακαλῶ σε περὶ τοῦ ἐμοῦ τέκνου, ὃν ἐγέννησα ἐν τοῖς δεσμοῖς μου, Ὀνήσιμον, τόν ποτέ σοι ἄχρηστον νυνὶ δὲ σοὶ καὶ ἐμοὶ εὔχρηστον, ὃν ἀνέπεμψά· σὺ δὲ αὐτόν, τοῦτ ἔστι τὰ ἐμὰ σπλάγχνα προσλαβοῦ*(πρὸς Φιλήμονα 10-12).

5. *«Οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ;»* (Κορινθίους Α΄ θ΄ 1).

6. *«Ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ»* (πρὸς Κορινθίους Α΄ θ΄ 2).

καὶ τοῦ Διαβόλου. Στὸν ἀντίποδα τῆς ἐκκοσμικεύσεως καὶ στὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου βρίσκεται ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Γράφει γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ ὁ θεῖος διδάσκαλος ἀπόστολος Παῦλος:

«Οἱ ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι διαπνέονται ἀπὸ τὶς ἁμαρτωλὲς ἐπιθυμίες, ἐνῶ οἱ ἀναγεννημένοι ἀπὸ τὸ Πνεῦμα ἀκολουθοῦν τὶς προσταγὲς τοῦ Πνεύματος. Οἱ ἐπιθυμίες τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου ὁδηγοῦν στὸν θάνατο. Ἀντίθετα ὅμως, ὅποιος διαπνέεται ἀπὸ τὶς ἐντολὲς τοῦ Πνεύματος, ὁδηγεῖται στὴν ζωὴ καὶ στὴν εἰρήνη. Ὅποιος κατέχεται ἀπὸ τὶς ἁμαρτωλὲς ἀνθρώπινες ἐπιθυμίες ἐχθρεύεται τὸν Θεό, ἀφοῦ δὲν ὑποτάσσεται στὸν θεϊκὸ νόμο, ἀλλὰ οὔτε καὶ μπορεῖ νὰ ὑποταχθεῖ. Ὅσοι λοιπὸν ἀκολουθοῦν τὶς ἁμαρτωλὲς ἐπιθυμίες, δὲν μποροῦν νὰ ἀρέσουν στὸν Θεό»[7].

Μὲ ὅλο αὐτὸ τὸν πνευματικὸ ἀγώνα θὰ προφυλάξουμε τὴν ψυχή μας ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ ἰδιαίτερα τὴν ἱερωσύνη μας. Τὰ τερπνὰ τοῦ κόσμου καὶ οἱ ψεύτικες ἀξίες του νὰ μὴ μᾶς πλανοῦν οὔτε νὰ μᾶς δελεάζουν. Πρέπει νὰ κρατήσουμε ψηλὰ καὶ τιμημένη τὴν ἱερωσύνη μας, ἁγία καὶ καθαρή, ἄσπιλη καὶ ἀμόλυντη ἀπὸ κάθε ματαιότητα, πονηρία, κακία καὶ ἀσέβεια.

7. *«Οἱ γὰρ κατὰ σάρκα ὄντες τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν, οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα τὰ τοῦ πνεύματος. τὸ γὰρ φρόνημα τῆς σαρκὸς θάνατος, τὸ δὲ φρόνημα τοῦ πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη· διότι τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ἔχθρα εἰς Θεόν· τῷ γὰρ νόμῳ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑποτάσσεται· οὐδὲ γὰρ δύναται· οἱ δὲ ἐν σαρκὶ ὄντες Θεῷ ἀρέσαι οὐ δύνανται»* (πρὸς Ρωμαίους η΄ 5-8. Ἰδὲ καὶ πρὸς Γαλάτας ε΄ 16-26).

Γ΄. Ἡ πνευματικὴ φυσιογνωμία τῶν ἐνοριῶν μας

Ἡ διακονία μας καὶ ἡ ἀποστολή μας διεξάγεται σὲ συγκεκριμένο τόπο καὶ χρόνο. Πρέπει νὰ λαμβάνει ὑπ᾽ ὄψη της τὰ σύγχρονα δεδομένα καὶ τὶς καταστάσεις μέσα στὰ ὁποία διαβιοῦν οἱ ἄνθρωποι. Ἐπάνω στὴν βάση αὐτῶν τῶν στοιχείων σχεδιάζουμε καὶ ἀναπτύσσουμε τὴν πνευματικὴ ἐργασία μας.

Οἱ ἐξελίξεις παντοῦ εἶναι ραγδαῖες. Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ὅλα τρέχουν μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα. Τὰ δεδομένα συνεχῶς μεταβάλλονται. Ὅσα ἴσχυαν χθές, αὔριο δὲν θὰ ἰσχύουν. Ὅ,τι ἦταν βέβαιο σήμερα, δὲν θὰ εἶναι αὔριο. Ἡ γνώση δὲν ἐπαρκεῖ νὰ ἐξηγήσει καὶ νὰ ἑρμηνεύσει τὰ γεγονότα ποὺ συμβαίνουν. Ἡ σύγχυση κυριαρχεῖ. Ἡ ἀγωνία κορυφοῦται. Ἡ κοινωνία ἐξαγριώνεται. Ἡ θηριωδία ἀπομονώνει καὶ ὠθεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ κλείνονται στὸν ἑαυτό τους. Ἡ μοναξιά, ἡ φτώχεια, ἡ ἀνασφάλεια, ἡ ἐπιθετικότητα καὶ πολλὰ ἄλλα κακὰ βασανίζουν καὶ ταλαιπωροῦν τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ζωὴ στὴν πόλη, οἱ μικρὲς κατοικίες, οἱ δυσκολίες στὶς μετακινήσεις, ἡ μολυσμένη ἀτμόσφαιρα καὶ πολλὰ ἄλλα ἀπασχολοῦν τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅλα αὐτὰ δὲν μποροῦμε νὰ τὰ βλέπουμε μὲ ἀπάθεια καὶ νὰ ἀδιαφοροῦμε. Ἐμεῖς βεβαίως δὲν μποροῦμε νὰ ἐπιλύσουμε ὅλα αὐτὰ τὰ πολύπλοκα προβλήματα. Τό καθῆκον μας εἶναι νὰ διδάξουμε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ στηρίξουμε τοὺς ἀνθρώπους νὰ δεχθοῦν τὴν ἀλήθεια καὶ «ἡ ἀλήθεια θὰ τοὺς ἐλευθερώσει»[8].

8. «*Καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς*» (πρβλ. Ἰωάννου η΄ 32).

Παράλληλα πρέπει τὸ ἐνοριακὸ ἔργο μας νὰ σχεδιάζεται μὲ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις καὶ νὰ διεξάγεται μέσα στὰ σύγχρονα δεδομένα.

☆

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί

Ἐρχόμαστε στὴν συνέχεια νὰ δώσουμε μερικὲς ὁδηγίες ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἀποστολὴ καὶ διακονία μας κατὰ τὴν ἱεραποστολικὴ περίοδο 2001-2002. Τὸ τμῆμα αὐτὸ ἐμπλουτίζεται ἀπὸ ἔτος σὲ ἔτος. Γιὰ νὰ ἀποφύγουμε τὶς ἐπαναλήψεις θὰ παραθέσουμε τὸ τμῆμα τῆς τελευταίας ποιμαντικῆς Ἐγκυκλίου 2010-2011, στὸ ὁποῖο περιέχεται ὅλη ἡ διακονία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ὁ Κύριος μᾶς καλεῖ στὴν ποιμαντικὴ σπορά, στὴν οἰκοδομὴ τοῦ Σώματός Του. Ὁ καθένας μας πρέπει νὰ ἀνταποκριθεῖ πρόθυμα καὶ νὰ ἐργασθεῖ μὲ ζῆλο καὶ ἀφοσίωση.

Μὲ πατρικὲς εὐχές.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιήλ

Ἐν Καισαριανῇ τῇ 20ῇ Αὐγούστου 2002

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 23η

Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί,
χαίρετε ἐν Κυρίῳ!

Μὲ τὴν ἔναρξη τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους ὀφείλουμε νὰ ἀρχίσουμε νὰ προετοιμαζόμαστε γιὰ τὴν νέα ἱεραποστολικὴ περίοδο 2002-2003 καὶ τὴν ἄσκηση τῆς διακονίας μας στό «*γεώργιον*» τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Γραφὴ μᾶς προτρέπει:

«Μὴν ἀποστραφεῖς ἐργασία κοπιαστικὴ καὶ μάλιστα τὴν καλλιέργεια τῆς γῆς, ἡ ὁποία ἔχει διαταχθεῖ ἀπὸ τὸν Ὕψιστο»[1].

Μὲ τὴν παρούσα ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιό μας ἐπιθυμοῦμε ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ὑπενθυμίσουμε μὲ πατρικὴ ἀγάπη ὡρισμένες ἀρχές, τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπόψη μας καθὼς ἐργαζόμαστε στὸν ἀγρὸ τοῦ Κυρίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ δώσουμε ὁδηγίες γιὰ τὴν διακονία μας στὴν Ἱερὰ Μητρόπολή μας κατὰ τὴν νέα ἐκκλησιαστικὴ περίοδο.

---

1. «*Μὴ μισήσῃς ἐπίπονον ἐργασίαν καὶ γεωργίαν ὑπὸ Ὑψίστου ἐκτισμένης*» (Σοφίας Σειρὰχ ζ΄ 15).

Ἀρχὲς ποὺ διέπουν τὴν διακονία μας

1. Ὁ μεγάλος καὶ ἀνυπέρβλητος ἱεραπόστολος καὶ κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπόστολος Παῦλος συνιστᾶ στὸν μαθητή καὶ γνήσιο πνευματικὸ υἱό του, τὸν ἀπόστολο Τιμόθεο:

«Σοῦ γράφω αὐτά... γιὰ νὰ μάθεις πῶς πρέπει νὰ συμπεριφέρεται κανεὶς στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι ἡ ἐκκλησία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὁ στύλος καὶ τὸ θεμέλιο τῆς ἀλήθειας. Ὅπως ὁμολογοῦμε, εἶναι μεγάλο τὸ μυστήριο τῆς πίστεως ποὺ μᾶς ἀποκαλύφθηκε: Ὁ Θεὸς φανερώθηκε ὡς ἄνθρωπος, τὸ Πνεῦμα ἀπέδειξε Ποιὸς ἦταν· φανερώθηκε στοὺς ἀγγέλους, κηρύχθηκε στὰ ἔθνη, Τὸν πίστευσε ὁ κόσμος, ἀναλήφθηκε μὲ δόξα»[2].

Ἀπὸ τοὺς ἀποστολικοὺς αὐτοὺς λόγους προκύπτουν ὅτι:

α΄. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ οἶκος, ἡ κατοικία τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἐκκλησία ἀνήκει στὸν Θεό. Εἶναι ἡ σύναξη τῶν πιστῶν ἀνθρώπων στὸ Ὄνομα τοῦ Ἀληθινοῦ καὶ Ζωντανοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς συνάγαγε καὶ συνάγει τὰ τέκνα Του. Αὐτὸς τὰ ἀναγεννᾶ *«ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος»*[3]. Αὐτὸς τὰ σφραγίζει μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Ἔτσι καὶ ἐσεῖς ἀκούσατε τὸν λόγο τῆς ἀλήθειας,

2. *«Ταῦτά σοι γράφω... ἵνα εἰδῇς πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἥτις ἐστὶν ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας. καὶ ὁμολογουμένως μέγα ἐστὶ τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον· Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσι, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ»* (πρὸς Τιμόθεον Α΄ γ΄ 15-16).

3. Ἰωάννου γ΄ 5.

τὸ χαρμόσυνο μήνυμα ποὺ σᾶς φέρνει τὴν σωτηρία. Καὶ ἀφοῦ πιστεύσατε στὸν Χριστό, σᾶς σφράγισε ὁ Θεὸς μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ποὺ τὸ εἶχε ὑποσχεθεῖ»[4].

Κατοικεῖ ἀνάμεσα στοὺς πιστούς, ὅπως ὁ Ἴδιος ὁ Κύριος εἶπε:

«Κι ἐγὼ θὰ εἶμαι μαζί σας πάντα ἕως τὴν συντέλεια τοῦ κόσμου»[5].

Ὁ Κύριος ἁγίασε τὴν Ἐκκλησία. Στὴν Ἀρχιερατικὴ Προσευχή Του πρὸς τὸν Ἐπουράνιο Θεὸ καὶ Πατέρα ἐξομολογεῖται:

«Γιὰ χάρη τους ἀφιερώνω καὶ προσφέρω τὸν ἑαυτό μου σὲ Ἐσένα, ὥστε καὶ αὐτοὶ μὲ τὴν βοήθεια τῆς ἀλήθειας, νὰ εἶναι ἀφιερωμένοι σὲ Ἐσένα»[6].

Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος τονίζει, ὅτι ὁ Κύριος θυσιάσθηκε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ «γιὰ νὰ τὴν ἐξαγιάσει (δηλαδή τὴν Ἐκκλησία), ἀφοῦ τὴν καθάρισε μὲ τὸ λουτρὸ τοῦ βαπτίσματος καὶ μὲ τὸν λόγο... γιὰ νὰ εἶναι ἁγία καὶ ἄμωμος»[7].

«Αὐτὴν ἀπέκτησε μὲ τὴν θυσία Του»[8].

Αὐτὰ συνεπάγονται, ὅτι οἱ ἐργάτες Του δὲν πρέπει νὰ γίνονται κύριοι τῆς κληρονομίας Του. Ὁ Κύριος κάκισε καὶ ταλάνισε στὴν παραβολὴ τῶν κακῶν ἐργατῶν

4. *«Ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς ἀκούσαντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας ὑμῶν, ἐν ᾧ καὶ πιστεύσαντες ἐσφραγίσθητε τῷ Πνεύματι τῆς ἐπαγγελίας τῷ Ἁγίῳ»* (πρὸς Ἐφεσίους α΄ 13).

5. *«Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμὶ πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»* (Ματθαίου κη΄ 20).

6. *«Ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἁγιάζω ἐμαυτόν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ὦσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ»* (Ἰωάννου ιζ΄ 19).

7. *«Ἵνα αὐτὴν ἁγιάσῃ, καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ρήμασι... ἵνα ᾖ αὐτὴ ἁγία καὶ ἄμωμος* (πρὸς Ἐφεσίους ε΄ 26-27).

8. *«Ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος»* (Πράξεων κ΄ 28).

τοῦ ἀμπελώνα, τοὺς ἐργάτες ἐκείνους, ποὺ δὲν σεβάσθηκαν τὰ δικαιώματα τοῦ Θεοῦ στὶς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους θεωρεῖ περιουσία Του.

Καί ὁ ἀπόστολος Πέτρος συνιστᾶ στοὺς Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας:

«Νὰ ποιμαίνετε τὸ ποίμνιο ποὺ σᾶς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός, ὅπως Αὐτὸς θέλει, δηλαδὴ μὲ τὴν θέλησή σας, καὶ ὄχι ἀναγκαστικά· μὲ προθυμία καὶ ὄχι γιὰ χρήματα»[9].

β΄. «Πῶς πρέπει να συμπεριφέρεται κανεὶς στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ»[10].

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἁγία καὶ ἄμωμος[11]. Ἄρα πρέπει ἡ συμπεριφορά μας καὶ ἡ ζωή μας νὰ ἔχει τὰ γνωρίσματα τῆς ἁγιότητας.

Ἡ Ἐκκλησία ἀπαιτεῖ νὰ ἐργαζόμαστε. Ὁ Κύριος μᾶς ἀποστέλλει, «γιὰ νὰ καρποφορήσουμε περισσότερο»[12].

Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς πιστούς, τὰ μέλη δηλαδὴ τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὺς πρέπει νὰ σεβασθοῦμε καὶ νὰ διακονήσουμε, προσέχοντας «νὰ μὴν δημιουργήσουμε κανένα ἐμπόδιο στὴν διάδοση τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ»[13].

γ΄. *«Στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας»*[14].

9. *«Ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποίμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ᾽ ἑκουσίως, μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως»* (Πέτρου Α΄ ε΄ 2).

10. *«Πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι»* (πρὸς Τιμόθεον Α΄ γ΄ 15).

11. Πρὸς Ἐφεσίους ε΄ 27.

12. *«Ἵνα πλείονα καρπὸν φέρωμεν»* (πρβλ. Ἰωάννου ιε΄ 2).

13. *«Ἵνα μὴ ἐγκοπήν τινα δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ»* (πρὸς Κορινθίους Α΄ θ΄ 12).

14. Πρὸς Τιμοθέον Α΄ γ΄ 15.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ στῦλος καὶ τό θεμέλιο τῆς ἀλήθειας. Ποιᾶς ἀλήθειας; Τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσέβειας. Τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία κηρύττει τὸ μέγα μυστήριο μὲ τὸ ὁποῖο ἑνώθηκε ἡ θεότητα μὲ τὴν ἀνθρωπότητα γιὰ νὰ γίνουν οἱ ἄνθρωποι «μέτοχοι τῆς θείας φύσεως»[15].

2. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος χαρακτηρίζει τούς ἐργάτες τοῦ Θεοῦ ὅτι εἶναι:

α΄. Πρεσβευτὲς τοῦ Χριστοῦ.

«Ἐμεῖς ἐνεργοῦμε σὰν πρεσβευτὲς τοῦ Χριστοῦ. Μέσα ἀπὸ τὰ δικά μας λόγια εἶναι σὰν νὰ σᾶς παρακαλεῖ ὁ Θεός. Στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, σᾶς παρακαλοῦμε, συμφιλιωθεῖτε μὲ τὸν Θεό!»[16].

β΄. Ὑπηρέτες τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ καὶ διαχειριστὲς τῆς ποικίλης Χάρης Του.

«Σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω, ὁ καθένας ἂς μᾶς βλέπει ὡς ὑπηρέτες τοῦ Χριστοῦ καὶ διαχειριστὲς τῶν μυστικῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ»[17].

Ἐπισημαίνει ὅτι:

γ΄. Ὁ κόπος τῶν ἐργατῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι μάταιος χωρὶς τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ:

«Ἐπιτέλους, ποιός εἶναι ὁ Παῦλος; Καὶ ποιός εἶναι ὁ Ἀπολλώς; Εἶναι ἁπλῶς ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ ποὺ σᾶς ὁδήγησαν στὴν πίστη. Καθένας ἀπὸ μᾶς κάνει τὸ ἔργο

15. *«Κοινωνοὶ θείας φύσεως»* (Πέτρου Β΄ α΄ 4).

16. *«Ὑπὲρ Χριστοῦ οὖν πρεσβεύομεν ὡς τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦντος δι᾽ ἡμῶν· δεόμεθα ὑπὲρ Χριστοῦ, καταλλάγητε τῷ Θεῷ»* (πρὸς Κορινθίους Β΄ ε΄ 20).

17. *«Οὕτως ἡμᾶς λογιζέσθω ἄνθρωπος ὡς ὑπηρέτας Χριστοῦ καὶ οἰκονόμους μυστηρίων Θεοῦ»* (πρὸς Κορινθίους Α΄ δ΄ 1).

ποὺ τοῦ ἀνέθεσε ὁ Κύριος. Ἐγὼ φύτευσα, ὁ Ἀπολλὼς πότισε, αὐτὸς ὅμως ποὺ φέρνει τὴν αὔξηση εἶναι ὁ Θεός. Ὥστε οὔτε αὐτὸς ποὺ φυτεύει εἶναι κάτι, οὔτε αὐτὸς ποὺ ποτίζει, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ φέρνει τὴν αὔξηση, ὁ Θεός. Στὸ ἴδιο ἐπίπεδο εἶναι καὶ αὐτὸς ποὺ φυτεύει καὶ αὐτὸς ποὺ ποτίζει· ἀλλὰ ὁ καθένας θὰ πάρει τὸν δικό του μισθό, ἀνάλογα μὲ τὸν κόπο του. Γιατὶ ἐμεῖς εἴμαστε συνεργάτες στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ καὶ ἐσεῖς τὸ χωράφι τοῦ Θεοῦ, τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Θεοῦ»[18].

«Γιατὶ ἐγὼ πραγματικὰ εἶμαι ὁ τελευταῖος ἀνάμεσα σὲ ὅλους τοὺς Ἀποστόλους· ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος οὔτε νὰ ὀνομάζομαι ἀπόστολος, γιατὶ καταδίωξα τὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὴν χάρη ὅμως τοῦ Θεοῦ ἔγινα αὐτὸ ποὺ ἔγινα· καὶ αὐτὴ ἡ χάρη πρὸς ἐμένα δὲν ὑπῆρξε ἄκαρπη. Ἐργάσθηκα περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἀποστόλους, ὄχι βέβαια ἐγώ, ἀλλὰ ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ ποὺ μὲ συνοδεύει. Εἴτε λοιπόν ἐγώ, εἴτε ἐκεῖνοι, αὐτὰ κηρύττουμε καὶ αὐτὰ πιστεύουμε»[19].

δ´. Ἕνα θέμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας μας,

18. *«Τίς οὖν ἐστι Παῦλος, τίς δὲ Ἀπολλὼς, ἀλλ᾽ ἢ διάκονοι δι᾽ ὧν ἐπιστεύσατε, καὶ ἑκάστῳ ὡς ὁ Κύριος ἔδωκεν; Ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισεν, ἀλλ᾽ ὁ Θεὸς ηὔξανεν· ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστί τι οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλ᾽ ὁ αὐξάνων Θεός. Ὁ φυτεύων καὶ ὁ ποτίζων ἕν εἰσιν· ἕκαστος δὲ τὸν ἴδιον μισθὸν λήψεται κατὰ τὸν ἴδιον κόπον. Θεοῦ γάρ ἐσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή ἐστε»* (πρὸς Κορινθίους Α´ γ´ 5-9).

19. *«Ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων, ὃς οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος, διότι ἐδίωξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ· χάριτι δὲ Θεοῦ εἰμι ὅ εἰμι· καὶ ἡ χάρις αὐτοῦ ἡ εἰς ἐμὲ οὐ κενὴ ἐγενήθη, ἀλλὰ περισσότερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα, οὐκ ἐγὼ δέ, ἀλλ᾽ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σὺν ἐμοί. εἴτε οὖν ἐγὼ εἴτε ἐκεῖνοι, οὕτω κηρύσσομεν καὶ οὕτως ἐπιστεύσατε»* (πρὸς Κορινθίους Α´ ιε´ 9-11).

ποὺ προκαλεῖ ἔντονο προβληματισμὸ καὶ ἂν δὲν προσεχθεῖ δεόντως μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει στὴν ἐξαγωγὴ λανθασμένων συμπερασμάτων, εἶναι ἡ διαπίστωση τῆς Γραφῆς, ὅτι «δὲν πιστεύουν ὅλοι»[20].

Ἐνῶ ὅλους θὰ τοὺς διδάσκει ὁ Ἴδιος ὁ Θεός[21] δὲν θὰ ὑπακούσουν ὅμως ὅλοι στὸ Εὐαγγέλιο[22], ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο «ἔγινε ἡ αἰτία νὰ σωθοῦν γιὰ πάντα ὅλοι ὅσοι ὑπακοῦνε σὲ Αὐτόν»[23].

Ἀντίθετα σὲ ὅσους δὲν θὰ ὑπακούσουν «ὁ Θεὸς θὰ ἐπιτρέψει νὰ ἐνεργήσει σὲ αὐτοὺς ἡ πλάνη γιὰ νὰ πιστεύσουν σὲ αὐτὸ τὸ ψέμα. Ἔτσι θὰ τιμωρηθοῦν ὅλοι ὅσοι δὲν πίστεψαν στὴν ἀλήθεια καὶ δέχθηκαν ὁλόψυχα τὴν ἀδικία»[24].

Σύμφωνα μὲ αὐτὰ λοιπὸν τὸ δικό μας ἔργο εἶναι νὰ κηρύττουμε. Ἡ ἀποστολή μας δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματά της. Γι᾽ αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος σαφῶς τονίζει στὸν ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου, τὸν ἀπόστολο Τιμόθεο, καὶ κατὰ ἐπέκταση σὲ κάθε ἐργάτη, τὴν ἀνάγκη τοῦ κηρύγματος:

«Κήρυξε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ μὲ ἐπιμονή, στὸν κα-

20. *«Οὐ γὰρ πάντων ἡ πίστις»* (πρὸς Θεσσαλονικεῖς Β´ β´ 3).

21. *«Καὶ ἔσονται πάντες διδακτοὶ Θεοῦ»* (Ἰωάννου ς´ 45).

22. «Ἀλλ᾽ οὐ πάντες ὑπήκουσαν τῷ εὐαγγελίῳ» (πρὸς Ρωμαίους ι´ 16).

23. *«Ἐγένετο τοῖς ὑπακούουσιν αὐτῷ πᾶσιν αἴτιος σωτηρίας αἰωνίου»* (πρὸς Ἑβραίους ε´ 9).

24. *«Πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλάνης εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐτοὺς τῷ ψεύδει, ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ᾽ εὐδοκήσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ»* (πρὸς Θεσσαλονικεῖς Β´ β´ 11-12).

τάλληλο καὶ στὸν ἀκατάλληλο καιρό»[25].

«Νὰ ἐργασθεῖς γιὰ τὴν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου»[26].

Τὴν ἀνάγκη τοῦ κηρύγματος ἐπισημαίνει καὶ ἐξηγεῖ μὲ τοὺς ἑξῆς συλλογισμούς, οἱ ὁποῖοι προέρχονται ἀπὸ τὴν διακήρυξη τῆς Ἁγίας Γραφῆς: «Διότι καθένας ποὺ θὰ ἐπικαλεσθεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου θὰ σωθεῖ. Πῶς ὅμως θὰ Τὸν ἐπικαλεσθοῦν, ἂν δὲν Τὸν πιστεύσουν; Καὶ πῶς θὰ Τὸν πιστεύσουν, ἂν δὲν ἔχουν ἀκούσει γι' Αὐτόν; Καὶ πῶς πάλι θὰ ἀκούσουν γι' Αὐτόν, ἂν κάποιος δὲν τοὺς Τὸν κηρύξει;»[27].

☆

Ἀκολουθεῖ τὸ Β΄ Μέρος στὸ ὁποῖο τίθενται οἱ στόχοι τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ διακονίας κατὰ τὴν ἱεραποστολικὴ περίοδο 2002-2003. Ἰδὲ σελίδα 159.

☆

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί

Εὐχόμαστε νὰ ἐργασθεῖτε ὡς ἐργάτες φιλότιμοι στὸ γεώργιο τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ λάβετε καὶ τὸ μισθὸ τῆς πνευματικῆς ἐργασίας πλούσιο ἀπὸ τὸν Μισθαποδότη Κύριό μας.

Μὲ πατρικὲς εὐχές.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιήλ

25. *«Κήρυξον τὸν λόγον, ἐπίστηθι εὐκαίρως ἀκαίρως»* (Τιμοθέου Β΄ δ΄ 2).

26. *«Ἔργον ποίησον Εὐαγγελιστοῦ»* (πρὸς Τιμόθεον Β΄ δ΄ 5).

27. *«Πᾶς γὰρ ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου σωθήσεται.* (Ἰωὴλ γ΄ 5, Πραξ. Β΄ 21). *Πῶς οὖν ἐπικαλέσονται εἰς ὃν οὐκ ἐπίστευσαν; πῶς δὲ πιστεύσουσιν οὗ οὐκ ἤκουσαν; πῶς δὲ ἀκούσουσι χωρὶς κηρύσσοντος;»* (πρὸς Ρωμαίους ι΄ 13-14).

Ἐν Καισαριανῇ τῇ 1η Σεπτεμβρίου 2003

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 31η

Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί,
χαίρετε ἐν Κυρίῳ!

Συνηθίζουμε ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεώς μας στὴν Ἱερὰ Μητρόπολή μας νὰ ἀπευθύνουμε στὴν ἀρχὴ κάθε ἱεραποστολικῆς περιόδου ἐκτενῆ Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιο ποὺ ἀναφέρεται ἀφ᾽ ἑνὸς μὲν στοὺς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀφ᾽ ἑτέρου στοὺς σκοποὺς τῆς ἱεραποστολικῆς διακονίας μας στὴν Ἱερὰ Μητρόπολή μας.

Ἔτσι ἐν ὄψει τῆς νέας ἱεραποστολικῆς περιόδου 2003-2004 θεωροῦμε ἀναγκαῖο νὰ ἐπισημάνουμε μερικὰ ἀπὸ τὴν διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς γιὰ τοὺς ἐργάτες τοῦ Θεοῦ.

ΜΕΡΟΣ Α΄

Οἱ ἐργάτες τοῦ Θεοῦ

Ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφὴ διδασκόμαστε, ὅτι οἱ ἐργάτες τοῦ Θεοῦ:

✪ Καλοῦνται ἀπὸ τὸν Θεό

«Κανένας δὲν παίρνει μόνος του αὐτὴ τὴν τιμή, ἀλλὰ ὅταν τὸν καλέσει ὁ Θεός, ὅπως ἀκριβῶς τὸν Ἀαρών»[1].

✪ Ἀποστέλλονται ἀπὸ τὸν Χριστό

«Ὅπως ὁ Πατέρας ἔστειλε ἐμένα, ἔτσι στέλνω καὶ ἐγὼ ἐσᾶς»[2].

✪ Εκλέγονται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα

«Κάποτε ἐνῶ αὐτοὶ βρίσκονταν σὲ λειτουργικὴ σύναξη λατρεύοντας τὸν Κύριο καὶ νηστεύοντας, εἶπε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα: Νὰ μοῦ ξεχωρίσετε τὸν Βαρνάβα καὶ τὸν Σαῦλο γιὰ τὸ ἔργο γιὰ τὸ ὁποῖο τοὺς ἔχω καλέσει ... Ἔτσι λοιπὸν αὐτοί, σταλμένοι ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, κατέβηκαν στὴν Σελεύκεια καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μὲ πλοῖο πῆγαν στὴν Κύπρο»[3].

✪ Ἔχουν ἐξουσία δοσμένη ἀπὸ τὸν Θεό

«Γιατί, καὶ ἂν ἀκόμη καυχηθῶ κάπως περισσότερο γιὰ τὴν ἐξουσία ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Κύριος, γιὰ νὰ σᾶς στηρίξουμε καὶ ὄχι γιὰ νὰ σᾶς καταστρέψουμε, δὲν θὰ ντροπιασθῶ»[4].

1. *«Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμήν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ Ἀαρών»* (Ἑβραίους ε΄ 4).

2. *«Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς»* (Ἰωάννου κ΄ 21).

3. *«Λειτουργούντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ καὶ νηστευόντων εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· ἀφορίσατε δή μοι τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς». ... «Οὗτοι μὲν ἐκπεμφθέντες ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου κατῆλθον εἰς τὴν Σελεύκειαν, ἐκεῖθέν τε ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Κύπρον»* (Πράξεων ιγ΄ 2, 4).

4. *«Ἐάν τε γὰρ καὶ περισσότερόν τι καυχήσομαι περὶ τῆς ἐξουσίας ἡμῶν, ἧς ἔδωκεν ὁ Κύριος ἡμῖν εἰς οἰκοδομὴν καὶ οὐκ εἰς*

«Σᾶς τὰ γράφω αὐτὰ τώρα ποὺ δὲν εἶμαι κοντά σας, ὥστε ὅταν ἔρθω νὰ μὴ χρησιμοποιήσω αὐστηρότητα, σύμφωνα μὲ τὴν ἐξουσία ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ Κύριος νὰ χτίζω καὶ ὄχι νὰ γκρεμίζω»[5].

✪ Ἡ ἐξουσία τους εἶναι πρὸς οἰκοδομή

«Αὐτὸς σὲ ἄλλους ἔδωσε τὸ χάρισμα τοῦ ἀποστόλου, σὲ ἄλλους τοῦ προφήτη, σὲ ἄλλους τοῦ εὐαγγελιστὴ καὶ σὲ ἄλλους τοῦ ποιμένα καὶ διδασκάλου, γιὰ νὰ καταρτίζουν καὶ νὰ διακονοῦν τοὺς πιστούς, ὥστε νὰ οἰκοδομεῖται τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ»[6].

✪ Ξεχωρισμένοι γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο

«Ὁ Παῦλος, δοῦλος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ τὸν κάλεσε ὁ Θεὸς νὰ γίνει ἀπόστολος καὶ τὸν ξεχώρισε γιὰ νὰ διαδώσει τὸ εὐαγγέλιο»[7].

✪ Ἐμπεπιστευμένοι τὸ Εὐαγγέλιο

«Ἀλλὰ κηρύττουμε τὸ εὐαγγέλιο ὅπως μᾶς τὸ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός, ἀφοῦ πρῶτα μᾶς δοκίμασε. Ἔτσι, κηρύττουμε ὄχι γιὰ νὰ ἀρέσουμε σὲ ἀνθρώπους, ἀλλὰ στὸν Θεό, ὁ ὁποῖος γνωρίζει καλὰ τὶς καρδιές μας»[8].

καθαίρεσιν ὑμῶν, οὐκ αἰσχυνθήσομαι» (πρὸς Κορινθίους Β΄ ι΄ 8).

5. *«Διὰ τοῦτο ταῦτα ἀπὼν γράφω, ἵνα παρὼν μὴ ἀποτόμως χρήσωμαι κατὰ τὴν ἐξουσίαν ἣν ἔδωκέ μοι ὁ Κύριος εἰς οἰκοδομὴν καὶ οὐκ εἰς καθαίρεσιν»* (πρὸς Κορινθίους Β΄ ι΄ 8, ιγ΄ 10).

6. *«Καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους πρὸς καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ»* (πρὸς Ἐφεσίους δ΄ 11-12).

7. *«Παῦλος, δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ, κλητὸς ἀπόστολος, ἀφωρισμένος εἰς εὐαγγέλιον Θεοῦ»* (πρὸς Ρωμαίους α΄ 1).

8. *«Ἀλλὰ καθὼς δεδοκιμάσμεθα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πιστευθῆναι τὸ εὐαγγέλιον, οὕτω λαλοῦμεν, οὐχ ὡς ἀνθρώποις ἀρέσκοντες, ἀλλὰ τῷ Θεῷ τῷ δοκιμάζοντι τὰς καρδίας ἡμῶν»* (πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α΄ β΄ 4).

✪ Περιγράφονται ὅτι εἶναι:

α΄. Πρεσβευτὲς τοῦ Χριστοῦ

«Ἐμεῖς ἐνεργοῦμε σὰν πρεσβευτὲς τοῦ Χριστοῦ. Μέσα ἀπὸ τὰ δικά μας λόγια εἶναι σὰν νὰ σᾶς παρακαλεῖ ὁ Θεός. Στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, σᾶς παρακαλοῦμε, συμφιλιωθεῖτε μὲ τὸν Θεό!»[9].

β΄. Ὑπηρέτες τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ

«Ἔτσι ὁ καθένας ἂς μᾶς βλέπει, ὡς ὑπηρέτες τοῦ Χριστοῦ καὶ διαχειριστὲς τῶν μυστικῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ»[10].

γ΄. Δοῦλοι τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ

«Γιατὶ δὲν κηρύττουμε τὸν ἑαυτό μας, ἀλλὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ ὡς Κύριο, καὶ τοὺς ἑαυτούς μας δούλους σας γιὰ χάρη τοῦ Ἰησοῦ»[11].

δ΄. Εἰδικὰ προφυλαγμένοι ἀπὸ τὸν Θεό

«Ὁ Κύριος ὅμως κρατάει τὸν λόγο του· Αὐτὸς θὰ σᾶς στηρίξει καὶ θὰ σᾶς φυλάξει ἀπὸ τὸν πονηρό»[12].

«Σὲ Αὐτὸν ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς προφυλάξει ἀπὸ κάθε πτώση καὶ νὰ σᾶς ἀξιώσει νὰ σταθεῖτε χωρὶς ψεγάδι, γεμάτοι χαρὰ μπροστὰ στὴν ἔνδοξη παρουσία Του»[13].

9. *«Ὑπὲρ Χριστοῦ οὖν πρεσβεύομεν ὡς τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦντος δι᾽ ἡμῶν· δεόμεθα ὑπὲρ Χριστοῦ, καταλλάγητε τῷ Θεῷ»* (πρὸς Κορινθίους Β΄ ε΄ 20).

10. *«Οὕτως ἡμᾶς λογιζέσθω ἄνθρωπος, ὡς ὑπηρέτας Χριστοῦ καὶ οἰκονόμους μυστηρίων Θεοῦ»* (πρὸς Κορινθίους Α΄ δ΄ 1).

11. *«Οὐ γὰρ ἑαυτοὺς κηρύσσομεν, ἀλλὰ Χριστὸν Ἰησοῦν Κύριον, ἑαυτοὺς δὲ δούλους ὑμῶν διὰ Ἰησοῦν»* (πρὸς Κορινθίους Β΄ δ΄ 5).

12. *«Πιστὸς δέ ἐστιν ὁ Κύριος, ὃς στηρίξει ὑμᾶς καὶ φυλάξει ἀπὸ τοῦ πονηροῦ»* (πρὸς Θεσσαλονικεῖς Β΄ γ΄ 3).

ε΄. Ὑπάρχει ἀναγκαιότητα γιὰ Ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου

«Τότε λέει στοὺς μαθητές του: Ὁ θερισμὸς εἶναι πολύς, οἱ ἐργάτες ὅμως λίγοι. Γι᾽ αὐτὸ παρακαλέστε τὸν Κύριο τοῦ χωραφιοῦ νὰ στείλει ἐργάτες γιὰ τὸν θερισμό του»[14].

«Πῶς ὅμως θὰ Τὸν ἐπικαλεσθοῦν, ἄν δὲν Τὸν πιστέψουν; Καὶ πῶς θὰ Τὸν πιστέψουν, ἄν δὲν ἔχουν ἀκούσει γι᾽ Αὐτόν; Καὶ πῶς πάλι θὰ ἀκούσουν γι᾽ Αὐτόν, ἂν κάποιος δὲν τοὺς Τὸν κηρύξει;»[15].

στ΄. Ὑπέροχοι

«Καὶ πῶς θὰ κηρύξουν σωστά, ἂν δὲν τοὺς ἀποστείλει ὁ Κύριος; Γι᾽ αὐτὸ προφήτευσε ἡ Γραφή: Πόσο ὄμορφος εἶναι ὁ ἐρχομὸς αὐτῶν ποὺ φέρνουν τὴν χαρμόσυνη εἴδηση!»[16].

ζ΄. Κοπιάζουν ματαίως χωρὶς τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ

«Ὥστε οὔτε αὐτὸς ποὺ φυτεύει εἶναι κάτι, οὔτε αὐτὸς ποὺ ποτίζει, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ φέρνει τὴν αὔξηση, ὁ Θεός»[17].

13. *«Τῷ δυναμένῳ φυλάξαι ὑμᾶς ἀπταίστους καὶ στῆσαι κατενώπιον τῆς δόξης αὐτοῦ ἀμώμους ἐν ἀγαλλιάσει»* (Ἰούδα 24).

14. *«Τότε λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· ὁ μὲν θερισμὸς πολύς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ Κυρίου τοῦ θερισμοῦ ὅπως ἐκβάλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ»* (Ματθαίου θ΄ 37-38).

15. *«Πῶς οὖν ἐπικαλέσονται εἰς ὃν οὐκ ἐπίστευσαν; πῶς δὲ πιστεύσουσιν οὗ οὐκ ἤκουσαν; πῶς δὲ ἀκούσωσι χωρὶς κηρύσσοντος;»* (πρὸς Ρωμαίους ι΄ 14).

16. *«Πῶς δὲ κηρύξουσιν ἐὰν μὴ ἀποσταλῶσι; καθὼς γέγραπται· ὡς ὡραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθά!»* (πρὸς Ρωμαίους ι΄ 15).

17. *«Ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστί τι οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλ᾽ ὁ αὐξάνων Θεός»* (πρὸς Κορινθίους).

«Μὲ τὴν χάρη ὅμως τοῦ Θεοῦ ἔγινα αὐτὸ ποὺ ἔγινα· καὶ αὐτὴ ἡ χάρη πρὸς ἐμένα δὲν ὑπῆρξε ἄκαρπη· ἐργάσθηκα περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀποστόλους, ὄχι βέβαια ἐγώ, ἀλλὰ ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ ποὺ μὲ συνοδεύει»[18].

✪ Οἱ Ἐργάτες τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ εἶναι:

α΄. Καθαροί

«Νὰ κρατοῦν μὲ καθαρὴ συνείδηση τὴν πίστη ποὺ ἀποκάλυψε ὁ Θεός»[19].

β΄. Ἅγιοι

«Καὶ ἔκανε τὴν ἐκλογή μας αὐτὴ προτοῦ νὰ γίνει ὁ κόσμος, πρὸς τὸν σκοπό, ὅταν θὰ ἐρχόταν ὁ καιρὸς νὰ γεννηθοῦμε καὶ νὰ ζήσουμε στὴν γῆ, νὰ εἴμαστε ἅγιοι καὶ ἄμεμπτοι ἐνώπιόν Του»[20].

γ΄. Ταπεινοί

«Ἐργάσθηκα γιὰ τὸν Κύριο μὲ πολλὴ ταπείνωση, μὲ πολλὰ δάκρυα καὶ μὲ δοκιμασίες ποὺ μὲ βρῆκαν ἐξαιτίας τῶν ἐπιβουλῶν τῶν Ἰουδαίων»[21].

δ΄. Πρᾶοι

«Ἀντίθετα, μὲ κάθε τρόπο συστήνουμε τὸν ἑαυτό

18. *«Χάριτι δὲ Θεοῦ εἰμι ὅ εἰμι· καὶ ἡ χάρις αὐτοῦ ἡ εἰς ἐμὲ οὐ κενὴ ἐγενήθη, ἀλλὰ περισσότερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα, οὐκ ἐγὼ δέ, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σὺν ἐμοί»* (πρὸς Κορινθίους Α΄ ιε΄ 10).

19. *«Ἔχοντας τὸ μυστήριον τῆς πίστεως ἐν καθαρᾷ συνειδήσει»* (πρὸς Τιμόθεον Α΄ γ΄ 9).

20. *«Καθὼς καὶ ἐξελέξατο ἡμᾶς ἐν αὐτῷ πρὸ καταβολῆς κόσμου εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους κατ' ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐν ἀγάπῃ»* (Ἐφεσίους α΄ 4).

21. *«Δουλεύων τῷ Κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πολλῶν δακρύων καὶ πειρασμῶν τῶν συμβάντων μοι ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς τῶν Ἰουδαίων»* (Πράξεων κ΄ 19).

μας σὰν ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν μεγάλη ὑπομονή μας, μὲ τὶς θλίψεις, μὲ τὶς δυσχέρειες, μὲ τὶς στενοχώριες»[22].

«Καὶ ὁ δοῦλος τοῦ Κυρίου δὲν πρέπει νὰ φιλονικεῖ, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἤπιος ἀπέναντι σὲ ὅλους, πρόθυμος νὰ διδάξει, ἀνεκτικός»[23].

ε΄. Ἄμεμπτοι

«Γι᾿ αὐτὸ πρέπει ὁ ἐπίσκοπος νὰ εἶναι ἀδιάβλητος καὶ σύζυγος μιᾶς μόνο γυναίκας· νὰ εἶναι προσεκτικός, συνετός, εὐπρεπής, φιλόξενος, καλὸς δάσκαλος»[24].

«Γιατὶ ὁ ἐπίσκοπος, ὡς διαχειριστὴς τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ εἶναι ἀδιάβλητος· νὰ μὴν εἶναι ὑπεροπτικός, εὐέξαπτος, μέθυσος, φιλόνικος, καὶ νὰ μὴν ἐπιδιώκει ἀθέμιτα κέρδη»[25].

στ΄. Πρόθυμοι

«Νὰ ποιμαίνετε τὸ ποίμνιο ποὺ σᾶς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός, ὅπως αὐτὸς θέλει, δηλαδὴ μὲ τὴν θέλησή σας καὶ ὄχι κάνοντας ἀγγαρεία· μὲ προθυμία καὶ ὄχι γιὰ τὰ χρήματα»[26].

22. *«Ἀλλ᾿ ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίες»* (πρὸς Κορινθίους Β΄ στ΄ 4).

23. *«Δοῦλον δὲ Κυρίου οὐ δεῖ μάχεσθαι, ἀλλ᾿ ἤπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικόν, ἀνεξίκακον»* (πρὸς Τιμόθεον β΄ 24).

24. *«Δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι, μιᾶς γυναικὸς ἄνδρα, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν»* (πρὸς Τιμόθεον Α΄ γ΄ 2).

25. *«Δεῖ γὰρ τὸν ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι ὡς Θεοῦ οἰκονόμον, μὴ αὐθάδη, μὴ ὀργίλον, μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ»* (πρὸς Τίτον α΄ 7).

26. *«Ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποίμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ᾿ ἑκουσίως, μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως»* (Πέτρου Α΄ ε΄ 2).

ζ´. Ἀφιλοκερδεῖς

«Νὰ τώρα γιὰ τρίτη φορὰ ἑτοιμάζομαι νὰ ἔρθω κοντά σας καὶ δὲν θὰ σᾶς ἐπιβαρύνω. Δὲν ζητάω τὰ χρήματά σας ἀλλὰ ἐσᾶς. Γιατὶ δὲν ἔχουν χρέος νὰ μαζεύουν χρήματα τὰ παιδιὰ γιὰ τοὺς γονεῖς, ἀλλὰ οἱ γονεῖς γιὰ τὰ παιδιά»[27].

«Οὔτε ζητήσαμε ἀνθρώπινη δόξα οὔτε ἀπὸ σᾶς οὔτε ἀπὸ ἄλλους, ἂν καὶ μπορούσαμε νὰ σᾶς ἐπιβαρύνουμε ὡς ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ. Ἀπεναντίας ἤμασταν στοργικοὶ σὰν τὴν μητέρα ποὺ φροντίζει τὰ παιδιά της»[28].

η´. Ἀμερόληπτοι

«Σὲ ἐξορκίζω μπροστὰ στὸν Θεὸ καὶ στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ στοὺς ἁγίους ἀγγέλους, νὰ τὰ φυλάξεις τὰ παραπάνω χωρὶς προκατάληψη καὶ χωρὶς νὰ ἐνεργεῖς τίποτε μεροληπτικά»[29].

θ´. Γλυκεῖς

«Ἀπὸ τὸ ἴδιο στόμα βγαίνει ἡ εὐλογία καὶ ἡ κατάρα. Δὲν πρέπει ἀδελφοί μου, νὰ γίνεται αὐτό. Μήπως ἡ πηγὴ ἀπὸ τὸ ἴδιο στόμιο ἀναβλύζει γλυκὸ καὶ πικρὸ νερό; Μήπως μπορεῖ, ἀδελφοί μου, ἡ συκιὰ νὰ κάνει

27. *«Ἰδοὺ τρίτον ἑτοίμως ἔχω ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐ καταναρκήσω ὑμῶν· οὐ γὰρ ζητῶ τὰ ὑμῶν, ἀλλὰ ὑμᾶς. οὐ γὰρ ὀφείλει τὰ τέκνα τοῖς γονεῦσιν θησαυρίζειν, ἀλλ' οἱ γονεῖς τοῖς τέκνοις»* (πρὸς Κορινθλιους Β´ ιβ´ 14).

28. *«Οὔτε ζητοῦντες ἐξ ἀνθρώπων δόξαν, οὔτε ἀφ' ὑμῶν οὔτε ἀπὸ ἄλλων, δυνάμενοι ἐν βάρει εἶναι ὡς Χριστοῦ ἀπόστολοι, ἀλλ' ἐγενήθημεν ἤπιοι ἐν μέσῳ ὑμῶν, ὡς ἂν τροφὸς θάλπῃ τὰ ἑαυτῆς τέκνα»* (πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α´ β´ 6-7).

29. *«Διαμαρτύρομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἐκλεκτῶν ἀγγέλων, ἵνα ταῦτα φυλάξῃς, χωρὶς προκρίματος μηδὲ ποιῶν κατὰ πρόσκλισιν»* (πρὸς Τιμόθεον Α´ ε´ 21).

ἐλιὲς καὶ τὸ ἀμπέλι σύκα; Τὸ ἴδιο, καμία πηγὴ δὲν μπορεῖ νὰ βγάλει ταυτόχρονα ἁλμυρὸ καὶ γλυκὸ νερό»[30].

ι΄. Ἀφιερωμένοι

«Ἐγὼ ὅμως τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν λογαριάζω, οὔτε θεωρῶ τὴν ζωή μου πολύτιμη. Τὸ μόνο ποὺ θέλω εἶναι νὰ ὁλοκληρώσω τὴν ἀποστολή μου μὲ χαρά, καὶ τὸ ἔργο ποὺ μοῦ ἀνέθεσε ὁ Κύριος Ἰησοῦς, δηλαδὴ νὰ κηρύξω τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ»[31].

«Ἔχω τὴν ἔντονη προσμονὴ καὶ ἐλπίδα ὅτι σὲ τίποτα δὲν θά ντροπιάσω τὴν ἀποστολή μου, ἀλλὰ ὅπως πάντα, ἔτσι καὶ τώρα μὲ πολὺ θάρρος θὰ ἀγωνισθῶ, ὥστε νὰ δοξασθεῖ ὁ Χριστὸς μὲ ὅλο μου τὸ εἶναι, εἴτε μὲ ἀφήσουν νὰ ζήσω εἴτε μὲ καταδικάσουν νὰ πεθάνω. Γιατὶ γιὰ ἐμένα τὸ νὰ ζῶ σημαίνει ζωὴ μὲ τὸν Χριστό, καὶ τὸ νὰ πεθάνω εἶναι κέρδος»[32].

ια΄. Δυνατοὶ στὴν χάρη

«Ἐσύ, λοιπόν, παιδί μου, νὰ παίρνεις δύναμη ἀπὸ

30. *«Ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται εὐλογία καὶ κατάρα. οὐ χρή, ἀδελφοί μου, ταῦτα οὕτω γίνεσθαι. μήτι ἡ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρύει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρόν; μὴ δύναται, ἀδελφοί μου, συκῆ ἐλαίας ποιῆσαι ἢ ἄμπελος σύκα; οὕτως οὐδεμία πηγὴ ἁλυκὸν καὶ γλυκὺ ποιῆσαι ὕδωρ»* (Ἰακώβου γ΄ 10-12).

31. *«Ἀλλ᾽ οὐδενὸς λόγον ποιοῦμαι οὐδὲ ἔχω τὴν ψυχήν μου τιμίαν ἐμαυτῷ, ὡς τελειῶσαι τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς καὶ τὴν διακονίαν ἣν ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διαμαρτύρασθαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ»* (Πράξεων κ΄ 24).

32. *«Κατὰ τὴν ἀποκαραδοκίαν καὶ ἐλπίδα μου ὅτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι, ἀλλ᾽ ἐν πάσῃ παρρησίᾳ, ὡς πάντοτε, καὶ νῦν μεγαλυνθήσεται Χριστὸς ἐν τῷ σώματί μου εἴτε διὰ ζωῆς εἴτε διὰ θανάτου. Ἐμοὶ γὰρ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος»* (πρὸς Φιλιππησίους α΄ 20-21).

τὴν χάρη ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Ἰησοῦς Χριστός»[33].

ιβ΄. Σώφρονες, δίκαιοι, ἐγκρατεῖς

«Προσθέσατε... στὴν γνώση τὴν αὐτοκυριαρχία, στὴν αὐτοκυριαρχία τὴν ὑπομονή, στὴν ὑπομονὴ τὴν εὐσέβεια»[34].

«Νὰ ὑπερασπίζει καὶ νὰ κρατεῖ καλὰ τὸν ἀληθινὸ καὶ ἀξιόπιστο λόγο, ποὺ συμφωνεῖ μὲ τὴν ἀποστολικὴ διδαχή, γιὰ νὰ μπορεῖ καὶ νὰ προτρέπει μὲ τὴν ὑγιῆ καὶ ὀρθὴ διδασκαλία καὶ νὰ ἐλέγχει καὶ ἀποστομώνει ἐκείνους, ποὺ ἀντιλέγουν»[35].

ιγ΄. Φιλόξενοι

«Νὰ βοηθᾶτε τοὺς ἄλλους χριστιανούς, ὅταν βρίσκονται σὲ ἀνάγκη, καὶ νὰ ἐπιδιώκετε νὰ φιλοξενεῖτε τοὺς ἀδελφούς»[36].

«Νὰ εἶστε φιλόξενοι μεταξύ σας, χωρὶς νὰ βαρυγκομᾶτε»[37].

ιδ΄. Διδακτικοί

«Γι᾽ αὐτὸ πρέπει ὁ ἐπίσκοπος νὰ εἶναι ἀδιάβλητος καὶ σύζυγος μιᾶς μόνο γυναίκας· νὰ εἶναι προσεκτικός,

33. *«Σὺ οὖν, τέκνον μου, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»* (πρὸς Τιμόθεον Β΄ β΄ 1).

34. *«Ἐπιχορηγήσατε... ἐν δὲ τῇ γνώσει τὴν ἐγκράτειαν, ἐν δὲ τῇ ἐγκρατείᾳ τὴν ὑπομονήν, ἐν δὲ τῇ ὑπομονῇ τὴν εὐσέβειαν»* (Πέτρου Β΄ α΄ 6).

35. *«Ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τὴν διδαχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατὸς ᾖ καὶ παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαινούσῃ καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν»* (πρὸς Τίτον α΄ 9).

36. *«Ταῖς χρείαις τῶν ἁγίων κοινωνοῦντες, τὴν φιλοξενίαν διώκοντες»* (πρὸς Ρωμαίους ιβ΄ 13).

37. *«Φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους ἄνευ γογγυσμῶν»* (Πέτρου Α΄ δ΄ 9).

συνετός, εὐπρεπής, φιλόξενος, καλὸς δάσκαλος»[38].

«Καὶ ὁ δοῦλος τοῦ Κυρίου δὲν πρέπει νὰ φιλονικεῖ, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἤπιος ἀπέναντι σὲ ὅλους, πρόθυμος νὰ διδάξει, ἀνεκτικός»[39].

ιε΄. Φιλομαθεῖς

«Ὥσπου νὰ ἔρθω, συγκέντρωσε τὴν προσοχή σου στὴν ἀνάγνωση τῶν Γραφῶν, στὶς συμβουλὲς καὶ στὴν διδασκαλία. ... Αὐτὰ νὰ ἔχεις στὸν νοῦ σου, μὲ αὐτὰ νὰ ἀσχολεῖσαι, ὥστε ἡ πρόοδός σου νὰ εἶναι φανερὴ σὲ ὅλα»[40].

ιστ΄. Ἄγρυπνοι

«Ἐσὺ ὅμως νὰ ἔχεις ξεκαθαρισμένη κρίση γιὰ νὰ τὰ ἀντιμετωπίσεις ὅλα. Νὰ κακοπαθήσεις, νὰ ἐργασθεῖς γιὰ τὴν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου, νὰ ἐκπληρώσεις τὸ καθῆκον σου στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ»[41].

ιζ΄. Ἄνθρωποι προσευχῆς

«Γι᾽ αὐτὸ γονατίζω μπροστὰ στὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ»[42].

38. *«Δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι, μιᾶς γυναικὸς ἄνδρα, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν»* (πρὸς Τιμόθεον Α΄ γ΄ 2).

39. *«Δοῦλον δὲ Κυρίου οὐ δεῖ μάχεσθαι, ἀλλ᾽ ἤπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικόν, ἀνεξίκακον»* (πρὸς Τιμόθεον Β΄ β΄ 24).

40. *«Ἕως ἔρχομαι πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ. ... ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ ἐν πᾶσιν»* (πρὸς Τιμόθεον Α΄ δ΄ 13, 15).

41. *«Σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον»* (πρὸς Τιμόθεον Β΄ δ΄ 5).

42. *«Τούτου χάριν κάμπτω τὰ γόνατά μου πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ»* (πρὸς Ἐφεσίους γ΄ 14).

«Πάντοτε, σὲ κάθε προσευχή μου, μὲ χαρὰ προσεύχομαι γιὰ ὅλους σας»[43].

ιη΄. Καλοὶ κυβερνῆτες τῶν οἰκογενειῶν τους

«Νὰ διευθύνει καλὰ τὸ σπίτι του καὶ νὰ ἔχει παιδιὰ ποὺ νὰ τὸν ὑπακοῦνε μὲ πολὺ σεβασμό. ... Οἱ διάκονοι νὰ εἶναι σύζυγοι μιᾶς μόνο γυναίκας καὶ νὰ κυβερνᾶνε καλὰ τὰ παιδιά τους καὶ τὰ σπίτια τους»[44].

ιθ΄. Φιλόστοργοι στὸ ποίμνιό τους

«Αὐτὴ ἡ σκέψη μου γιὰ ὅλους σας εἶναι δικαιολογημένη, ἀφοῦ σᾶς ἔχω μέσα στὴν καρδιά μου. Γιατὶ ὅλοι σας μετέχετε στὴν χάρη ποὺ μοῦ δόθηκε τόσο τώρα ποὺ εἶμαι φυλακισμένος, ὅσο καὶ ὅταν ἐλεύθερος μὲ τὸ κήρυγμά μου ὑπερασπίζομαι καὶ βεβαιώνω τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου»[45].

«Καὶ ἦταν τόση ἡ ἔγνοια μας γιὰ σᾶς, ὥστε ἤμασταν ἕτοιμοι νὰ σᾶς δώσουμε ὄχι μόνο τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια μας τὴν ζωή, ἐπειδὴ σᾶς ἀγαπήσαμε. ... Ξέρετε καλὰ ὅτι φερθήκαμε στὸν καθένα σας ὅπως ὁ πατέρας στὰ παιδιά του»[46].

43. *«Πάντοτε ἐν πάσῃ δεήσει μου ὑπὲρ πάντων ὑμῶν μετὰ χαρᾶς τὴν δέησιν ποιούμενος»* (πρὸς Φιλιππησίους α΄ 4).

44. *«Τοῦ ἰδίου οἴκου καλῶς προϊστάμενοι, τέκνα ἔχοντα ἐν ὑποταγῇ μετὰ πάσης σεμνότητος· ... διάκονοι ἔστωσαν μιᾶς γυναικὸς ἄνδρες, τέκνων καλῶς προϊστάμενοι καὶ τῶν ἰδίων οἴκων»* (πρὸς Τιμόθεον Α΄ γ΄ 4, 12).

45. *«Καθώς ἐστι δίκαιον ἐμοὶ τοῦτο φρονεῖν ὑπὲρ πάντων ὑμῶν διὰ τὸ ἔχειν με ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμᾶς, ἔν τε τοῖς δεσμοῖς μου καὶ ἐν τῇ ἀπολογίᾳ καὶ βεβαιώσει τοῦ εὐαγγελίου συγκοινωνούς μου τῆς χάριτος πάντας ὑμᾶς ὄντας»* (πρὸς Φιλιππησίους α΄ 7).

46. *«Οὕτως ὁμειρόμενοι ὑμῶν εὐδοκοῦμεν μεταδοῦναι ὑμῖν οὐ μόνον τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχάς, διότι*

κ΄. Τύποι τῶν πιστῶν

«Μιμηθεῖτε με ὅλοι, ἀδελφοί μου, καὶ παραδειγματισθεῖτε ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ συμπεριφέρονται σύμφωνα μὲ τὸ δικό μας πρότυπο»[47].

«Ὄχι γιατὶ δὲν εἴχαμε τὸ δικαίωμα αὐτό, ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνουμε παράδειγμα σὲ σᾶς νὰ μᾶς μιμηθεῖτε»[48].

«Κανεὶς νὰ μὴν σὲ καταφρονεῖ ποὺ εἶσαι ἀκόμη νέος. Ἀντίθετα, νὰ γίνεις ὑπόδειγμα γιὰ τοὺς πιστοὺς μὲ τὸν λόγο, μὲ τὴν συμπεριφορά σου, μὲ τὴν ἀγάπη, μὲ τὴν πνευματικὴ ζωή, μὲ τὴν πίστη, μὲ τὴν ἁγνότητα»[49].

«Μὴν καταδυναστεύετε αὐτοὺς ποὺ ποιμαίνετε, ἀλλὰ νὰ εἶστε ὑπόδειγμα στὸ ποίμνιό σας»[50].

☆

ΜΕΡΟΣ Β΄

(Ἀκολουθοῦν οἱ ὁδηγίες γιὰ τὴν ἱεραποστολικὴ διακονία τῆς περιόδου 2003-2004. Ἰδὲ σελίδα 159).

☆

ἀγαπητοὶ ἡμῖν γεγένησθε. ... καθάπερ οἴδατε ὡς ἕνα ἕκαστον ὑμῶν ὡς πατὴρ τέκνα ἑαυτοῦ» (πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α΄ β΄ 8, 11).

47. *«Συμμιμηταί μου γίνεσθε, ἀδελφοί, καὶ σκοπεῖτε τοὺς οὕτω περιπατοῦντας, καθὼς ἔχετε τύπον ἡμᾶς»* (πρὸς Φιλιππησίους γ΄ 17).

48. *«Οὐχ ὅτι οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν, ἀλλ' ἵνα ἑαυτοὺς τύπον δῶμεν ὑμῖν εἰς τὸ μιμεῖσθαι ἡμᾶς»* (πρὸς Θεσσαλονικεῖς Β΄ γ΄ 9).

49. *«Μηδείς σου τῆς νεότητος καταφρονείτω, ἀλλὰ τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἁγνείᾳ»* (πρὸς Τιμόθεον Α΄ δ΄ 12).

50. *«Μηδ' ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου»* (Πέτρου Α΄ ε΄ 3).

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί

Ὁ Κύριός μας ἔλεγξε τοὺς κακοὺς γεωργοὺς ποὺ δὲν ἀπέδιδαν τοὺς καρποὺς στὸν Κύριο τοῦ ἀμπελῶνα. Ἐμεῖς πρέπει νὰ ἐργαζόμαστε στὸν κόσμο γιὰ νὰ θερίζει ὁ Κύριος καρποὺς ἀγαθούς.

☆

Μὲ πατρικὲς εὐχές.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιήλ

Ἐν Καισαριανῇ τῇ 2ᾳ Σεπτεμβρίου 2004

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 36η

Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί,
χαίρετε ἐν Κυρίῳ!

Μία νέα ἱεραποστολικὴ περίοδος ἀνοίγεται μπροστά μας, αὐτὴ τοῦ 2004-2005.

Ὅπως συνηθίζουμε στὴν ἀρχὴ κάθε ἱεραποστολικῆς περιόδου νὰ καταγράφουμε τὶς σκέψεις μας καὶ τοὺς στόχους μας γιὰ τὴν διακονία μας, ἔτσι καὶ ἐφέτος σᾶς ἀπευθύνουμε τὴν παροῦσα Ἐγκύκλιό μας σὲ δύο μέρη.

Στὸ πρῶτο μέρος ἀναφερόμαστε στὴν ἐποχή μας καὶ στὸ δεύτερο, ἀναπτύσσουμε τὸ πρόγραμμα τῆς πνευματικῆς διακονίας μας, κατὰ τὴν νέα ἱεραποστολικὴ περίοδο.

ΜΕΡΟΣ Α΄

1. Ἡ ἐποχή μας

Ὁ Κύριος στὴν Ἀρχιερατικὴ Προσευχή Του ἀπευθυ-

νόμενος στὸν ἐπουράνιο Θεὸ καὶ Πατέρα, Τοῦ ζητεῖ γιὰ τοὺς Μαθητές Του:

«Σὲ παρακαλῶ, ὄχι νὰ τοὺς πάρεις ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀλλὰ νὰ τοὺς προστατέψεις ἀπὸ τὸν διάβολο»[1].

Ὁ λόγος αὐτὸς τοῦ Κυρίου εἶναι καθοριστικὸς γιὰ τὶς σχέσεις τῶν Μαθητῶν καὶ τῶν Ἀποστόλων Του μὲ τὸν κόσμο. Ἀσφαλῶς δὲν περιορίζεται σὲ αὐτούς, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται σὲ ὅλους τοὺς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου, οἱ ὁποῖοι ζοῦν στὸν κόσμο, ἀλλὰ δὲν ἀποτελοῦν τμῆμα ἢ μέρος τοῦ κόσμου.

Δὲν ἀγνοεῖτε ἀσφαλῶς, ὅτι τὸ ἔργο μας διεξάγεται μέσα στὸν σύγχρονο κόσμο, ὁ ὁποῖος διαμορφώνει τὸν χαρακτήρα τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπηρεάζει τὴν συμπεριφορά τους καὶ τὸν πολιτισμό τους. Ὁ Ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας ἐργαζόμενος στὸν κόσμο, ὀφείλει νὰ γνωρίζει τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ὥστε νὰ τὰ λαμβάνει ὑπόψη του κατὰ τὸν σχεδιασμὸ τῆς ποιμαντικῆς στρατηγικῆς του. Ἐπιτρέψτε μου μὲ συντομία νὰ ἀναφέρω καὶ νὰ σχολιάσω μερικὰ ἀπὸ αὐτά.

α΄. Ὁ πλουραλισμὸς καὶ οἱ ἀνοικτὲς κοινωνίες

Στὴν ἐποχή μας ἐπικρατεῖ πολυφωνία καὶ ποικιλία ἰδεῶν, τάσεων, πρακτικῶν κ.ο.κ. Ὅλες οἱ ἀπόψεις καὶ ὅλες οἱ γνῶμες διατυπώνονται καὶ διαδίδονται ἐλεύθερα. Ὁ καθένας εἶναι ἐλεύθερος νὰ πιστεύει, νὰ γράφει, νὰ λέει, νὰ κηρύττει ὅ,τι θέλει καὶ τὸ σπουδαιότερο νὰ τὸ προβάλει σὰν τὴν μοναδικὴ ἀλήθεια. Ἀπὸ αὐτὸ προέκυψαν οἱ λεγόμενες ἀνοικτὲς κοινωνίες, οἱ κοινωνίες

1. *«Οὐκ ἐρωτῶ ἵνα ἄρῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ’ ἵνα τηρήσῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ»* (Ἰωάννου ιζ΄ 15).

ποὺ δὲν ἀποκλείουν οὐδένα καὶ τίποτε καὶ βεβαίως δὲν ἔχουμε ἀντίρρηση. Ὡστόσο ἀποτελεῖ γιὰ μᾶς μία διπλὴ πρόκληση. Πρῶτο καὶ κύριο ἔργο μας εἶναι νὰ κάνουμε τὴν φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας ἰσχυρὴ μὲ τὴν δύναμη τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ζωῆς της. Δεύτερο νὰ ὁριοθετήσουμε τὴν ἀλήθεια διδάσκοντες μὲ σαφήνεια ποιὸ εἶναι ἀλήθεια καὶ ποιὸ εἶναι ψεῦδος καὶ πλάνη.

β΄. Τὸ αἴτημα τῆς ἀλλαγῆς

Οἱ ἄνθρωποι ζοῦν μὲ τὸ ὅραμα τῆς ἀλλαγῆς τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ζωῆς, γι᾽ αὐτὸ καὶ συχνὰ ἀκούγεται ὁ ὅρος *«Νέα Ἐποχή»*. Ἐπιθυμοῦν νὰ ζήσουν σὲ μία νέα ἐποχή, κάτω ἀπὸ καλύτερες συνθῆκες μὲ ἀσφάλεια, εἰρήνη καὶ ἀφθονία ἀγαθῶν. Ὁραματίζονται κοινωνίες χωρὶς βία καὶ προβλήματα, ὅπως τὰ ναρκωτικά, οἱ ἀσθένειες, ἡ φτώχεια, τὸ ἔγκλημα καὶ ἄλλα.

Ἡ Ἐκκλησία, ποὺ εἶναι ὁ κόσμος τοῦ Θεοῦ, αὐτὸ κυρίως ἐγγυᾶται καὶ αὐτὸ ἔχει γιὰ ἀποστολή της. Νὰ ἀλλάξει τὸν κόσμο. Ὄχι ὅμως μαγικά, ἀλλὰ *«ἐν Θεῷ»*.

Γιὰ νὰ ἀλλάξει ὁ κόσμος, χρειαζόμαστε ἔμπνευση, ποὺ μᾶς τὴν προσφέρει ὁ Θεός, καὶ τὴν δική μας ἐθελούσια συνεργασία. Μόνο ἡ θεία ἀγάπη καὶ ζωὴ μπορεῖ νὰ φέρει τὴν ποθούμενη ἀλλαγὴ μέσα μας καὶ ἔξω ἀπὸ ἐμᾶς.

γ΄. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος

Ὁ ἄνθρωπος σήμερα καλεῖται νὰ ἀντιμετωπίσει πλῆθος προβλημάτων εἴτε προσωπικῶν, εἴτε οἰκογενειακῶν, εἴτε κοινωνικῶν, ὅπως τὴν μοναξιά, τὴν ἐξεύρεση ἐργασίας, τὸ ἐργασιακὸ περιβάλλον, τὶς διαπροσωπικὲς σχέσεις. Ζητεῖ ἐντιμότητα. Ἐπιθυμεῖ τὴν ἀσφάλεια. Τὸν ἀπασχολεῖ ἡ ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν του, ἡ συζυγία, ἡ

οἰκογένεια. Διαμαρτύρεται γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἀδικία. Ἐπιθυμεῖ τὴν πληρότητα τῆς ζωῆς.

Ἡ Ἐκκλησία μας καταθέτει τὸν *«ἀγαθὸν λόγον»*, τὸν καθοδηγητικό, τὸν παρηγορητικό, τὸν στηρικτικό, γιὰ νὰ ἐνισχύσει τὸν ἄνθρωπο νὰ ὑπερβεῖ καὶ νὰ ἀντιμετωπίσει τὶς δυσχέρειες τοῦ βίου του.

δ΄. Ἡ ἀνασφάλεια

Ἡ τρομοκρατία, ἡ ποικιλώνυμη βία, οἱ περιβαλοντολλογικὲς καταστροφές, οἱ πόλεμοι καὶ ἄλλα, συνιστοῦν τὰ φόβητρα, τοὺς παράγοντες ἐκείνους, ποὺ ἐπηρεάζουν τὴν συμπεριφορὰ καὶ τὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Σήμερα οἱ ἄνθρωποι ζοῦν καὶ προχωροῦν μέσα ἀπὸ παγίδες πολλές. Οἱ διάφοροι κίνδυνοι, ὅπως ἀναφέρθηκαν καὶ ἀλλοῦ, δημιουργοῦν ἀνησυχία, ἀνασφάλεια, ταραχή. Καὶ αὐτὸ εἶναι χαρακτηριστικὸ οἰκουμενικό, παγκόσμιο, πανανθρώπινο, ἐπειδὴ ἀκριβῶς κοινοὶ εἶναι καὶ οἱ κίνδυνοι.

Μπροστὰ σὲ αὐτὴ τὴν ἀβεβαιότητα, ἡ Ἐκκλησία καὶ ἐμεῖς οἱ Ποιμένες καλούμαστε νὰ ὑπενθυμίσουμε στὸν κόσμο τὴν ἀλήθεια ποὺ εἴτε ἀγνοεῖ, εἴτε λησμονεῖ. Δηλαδή, ὅτι Κύριος αὐτοῦ τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Τριαδικὸς Θεός. Αὐτὸς κυβερνᾶ τὸν κόσμο καὶ τὴν ζωή μας. Γι᾽ αὐτὸ καὶ ἐμεῖς *«ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα»*. Ἂς ἐμπιστευθοῦμε στὸν Κύριό μας, τὴν προσωπική, τὴν οἰκογενειακή, τὴν ἐπαγγελματικὴ ζωή μας, ἀκόμη καὶ αὐτὴ τὴν κοινωνικὴ καὶ ἐθνική. Αὐτὸς εἶναι ὁ βράχος τῆς σωτηρίας στὸ πέλαγος τῆς ζωῆς.

ε΄. Ἡ κρίση τῆς θεσμικῆς αὐθεντίας

Στὴν ἐποχή μας ἔχουν καταρριφθεῖ ὅλες οἱ αὐθε-

ντίες, ὅλοι οἱ θεσμοὶ ὑποτιμήθηκαν καὶ ὑποβιβάσθηκαν. Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰώνα κηρύχθηκε μεγαλόστομα καὶ ὁ *«θάνατος τοῦ Θεοῦ»*. Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα οἱ ἄνθρωποι οὐδένα σέβονται, οὐδένα φοβοῦνται, οὐδένα ἀναγνωρίζουν ἀνώτερό τους, γιὰ οὐδένα θυσιάζονται. Ἐπικρατεῖ ἕνας ἄκρατος ἀτομισμὸς καὶ μία ἀβάστακτη ἰδιοτέλεια. Ὁ ἄνθρωπος μετέωρος πορεύεται ἄστεγος καὶ ἀνέστιος.

Ὁ λόγος μας θὰ πρέπει νὰ στηρίξει τὴν θεία αὐθεντία, τὴν γνησιότητα τοῦ λόγου της, τὴν πληρότητα τῆς ζωῆς της, τὸ ὅραμα μιᾶς κοινωνίας *«ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν»*.

στ΄. Ἡ ἐκκοσμίκευση

Εἶναι ἡ συνεχὴς ἀπειλὴ καὶ ὁ αἰώνιος κίνδυνος νὰ υἱοθετήσουμε τὸ πνεῦμα, τὶς ἀξίες, τὴν λογική, τὴν συμπεριφορὰ τῶν ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία σώζει ἐπειδὴ ἔχει δική της λογική, δικούς της θεσμούς, δικές της ἀρχές, δικό της πνεῦμα, δικό της ἦθος, δικό της φρόνημα. Ὅλα θεῖα. Ὅλα ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸν Τριαδικὸ Θεό. Ἔργο μας εἶναι νὰ ζυμώσουμε τὸν κόσμο καὶ νὰ τὸν μεταμορφώσουμε. Πολλὲς φορὲς μᾶς μεταμορφώνει ὁ κόσμος, καὶ μᾶς χάνει ἡ Ἐκκλησία.

ζ΄. Ἡ ἰδιοτέλεια καὶ ἡ κερδοσκοπία

Σύμπτωμα τῆς κοσμικῆς κοινωνίας ποὺ βρίσκεται σὲ παρακμὴ εἶναι ἡ ἀπομόνωση τῶν ἀνθρώπων, ἡ ψύχρανση τῶν διαπροσωπικῶν σχέσεων καὶ ἡ ἐπικράτηση ἑνὸς ἀτομικιστικοῦ πνεύματος ἰδιοτέλειας. Ὁ καθένας ζεῖ στὸν κόσμο του, μόνος του *«ἀπολαμβάνει»* τὰ *«συσσωρευμένα ἀγαθά»* του. Πρυτανεύει ἡ κερδοσκοπία καὶ ὅλα τὰ ἐκτιμᾶ μὲ τὸ τί κέρδος θὰ τοῦ ἀποφέρουν. Τὸ

κρίσιμο ἐρώτημα βρίσκεται στὰ χείλη πολλῶν. *«Τί ἄρα ἔσται ἡμῖν»*[1]*;* Ἂν δὲν κερδίζει ἀδιαφορεῖ. Ἂν κερδίζει ἐπιτίθεται σὰν ἄγριο θηρίο στὴν λεία.

Αὐτὴ εἶναι μὲ συντομία ἡ ἐποχή μας. Βέβαια ἡ ἀνάλυση τῶν χαρακτηριστικῶν της δὲν ἐξαντλεῖται σὲ αὐτὰ ποὺ ἐκτέθηκαν. Αὐτὰ ἐπισημάνθηκαν σὰν ἐρέθισμα προβληματισμοῦ καὶ αὐτοπροσδιορισμοῦ.

2. Ἐμεῖς

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἂς σκεφθοῦμε ποιοὶ εἴμαστε ἐμεῖς. Ἂς σκεφθοῦμε τὸ ἔργο μας, τὰ μέσα μας, τὸ ζῆλο μας, τὴν προσευχή μας.

α΄. Εἴμαστε ἄνθρωποι. Ὁ Θεὸς ἐμᾶς ἐξέλεξε κατὰ τὸ ἄπειρο αὐτοῦ ἔλεος καὶ τὴν μεγάλη φιλανθρωπία Του. Εἴμαστε συνεργάτες τοῦ Θεοῦ, περικείμενοι ἀσθένεια, *«σάρκα φοροῦντες καὶ τὸν κόσμον οἰκοῦντες»*. Εἶναι τιμὴ καὶ εὐθύνη ἡ ἐκλογή μας νὰ εἴμαστε συνεργάτες του στὴ μεταμόρφωση τοῦ κόσμου. Μᾶς ἐξέλεξε καὶ περιμένει νὰ φέρουμε σὲ πέρας τὴν ἀποστολή μας. Ἂς ἐξετάσουμε ὁ καθένας μας μήπως ἀσχολούμαστε μὲ ξένα ἔργα.

β΄. Ἐν πνεύματι ἁγίῳ. Ὁ Θεὸς μᾶς ἐξέλεξε, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀπέστειλε μόνους, ἀνίσχυρους, ἀδύναμους χωρὶς ὅπλα καὶ ἐφόδια. Μᾶς χάρισε *«τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν»*[2], τὸ Ἅγιο Πνεῦμα γιὰ νὰ λειτουργοῦμε, νὰ μιλᾶμε, νὰ ἁγιάζουμε, νὰ βαπτίζουμε, νὰ συγχωροῦμε, νὰ θεραπεύουμε τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Κύριος καὶ οἱ Ἀπό-

1. Ματθαίου ιθ΄ 27.
2. Λουκᾶ κδ΄ 49.

στολοι ἐνεργοῦσαν *«ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ»*. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐνεργεῖ «δι' ἡμῶν». Ἂς μὴν τὸ λησμονοῦμε. Ἂς μὴν ἀπογοητευόμαστε. Ἂς μὴν ὀλιγωροῦμε.

3. Ἡ ἀποστολή μας

Καὶ αὐτὴ εἶναι δεδομένη:

«Ὅπως ὁ Πατέρας ἔστειλε ἐμένα, ἔτσι στέλνω καὶ ἐγὼ ἐσᾶς»[3].

Ὁ Κύριος διευκρίνισε ὅτι:

«Δὲν μὲ διαλέξατε ἐσεῖς, ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς διάλεξα καὶ σᾶς ὅρισα νὰ πᾶτε καὶ νὰ καρποφορήσετε, καὶ ὁ καρπός σας νὰ εἶναι μόνιμος»[4].

Ὁ Κύριος περιμένει τοὺς καρποὺς τῶν ἔργων μας, τῆς ἀποστολῆς μας, καὶ θέλει καρποὺς μόνιμους, ὄχι εὐκαιριακούς, περιστασιακούς, πρὸς ἐντυπωσιασμό. Μὴν αὐταπατώμαστε· «ὁ Θεὸς δὲν ἐμπαίζεται»[5].

Πρὶν καταγράψω τὶς προτάσεις μου γιὰ τὴν νέα ἱεραποστολικὴ περίοδο, θὰ ἀναφερθῶ σὲ δύο σημαντικὰ θέματα ποὺ εἶναι:

1. Ἡ ἄσκηση διοικήσεως στὴν Ἐνορία.

Ἀπαιτεῖται τήρηση τῶν κανόνων, ποὺ διέπουν τὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση καὶ τὴν δεοντολογία.

2. Ἡ συνεργασία, ἡ ἑνότητα καὶ τὸ πνεῦμα ἀγάπης μεταξὺ τῶν ὑπευθύνων.

---

3. *«Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς»* (Ἰωάννου κ´ 21).

4. *«Οὐχ ὑμεῖς μὲ ἐξελέξασθε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑμᾶς ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ καρπὸν φέρητε, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν μένῃ»* (Ἰωάννου ιε´ 16).

5. *«Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται»* (πρὸς Γαλάτας ς´ 7).

Ἀπαιτεῖται ἡ συνεργασία τῶν Πρεσβυτέρων μὲ τοὺς συνεφημερίους τους καὶ τοὺς λοιποὺς κατὰ τομέα συνεργάτες. Εἴμαστε Σῶμα Χριστοῦ.

☆

ΜΕΡΟΣ Β΄

(Ἀκολουθεῖ τὸ πρόγραμμα τῆς ποιμαντικῆς διακονίας τῆς περιόδου 2004-2005. Ἰδὲ σελίδα 159).

☆

Ἀγαπητοὶ Πατέρες,

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν σᾶς καλοῦμε ὅλους νὰ συστρατευθεῖτε, ὥστε, ὅλοι μαζί, ὡς Τοπικὴ Ἐκκλησία, νὰ ἐργασθοῦμε ἀνταποκρινόμενοι στὶς ἀπαιτήσεις τῶν ἀδελφῶν μας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐντειλαμένου Κυρίου μας.

Μὲ τὴν προσευχή μας ζητοῦμε τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου μας καὶ μὲ ζῆλο ἐργαζόμαστε γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ ἔργου μας.

Ὁ Θεὸς νὰ εἶναι μαζί σας.

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καὶ ἀγάπης.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιήλ

Ἐν Καισαριανῇ τῇ 27ῃ Σεπτεμβρίου 2005

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 52α

Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί,
χαίρετε ἐν Κυρίῳ!

Βρισκόμαστε μπροστὰ στὴν ἱεραποστολικὴ περίοδο 2005-2006 καὶ καλούμαστε καὶ πάλι νὰ θέσουμε τὸ χέρι στὸ ἄροτρο γιὰ νὰ ὀργώσουμε τὸ γεώργιο τοῦ Θεοῦ.

Ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, ἔτσι καὶ σήμερα ποὺ εἶναι ἀρχὴ πνευματικῆς περιόδου ἀπευθύνουμε ἐκτενὴ ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιο, ἀφ᾽ ἑνὸς μὲν γιὰ νὰ φωτίσουμε τὴν αὐτοσυνειδησία μας, ὥστε σὰν ἀληθινοὶ πνευματικοὶ πατέρες νὰ γεννήσουμε υἱοὺς κατὰ χάρη τοῦ Θεοῦ Πατέρα καὶ ἀφ᾽ ἑτέρου γιὰ νὰ ὁρίσουμε τοὺς στόχους τῆς ἱεραποστολικῆς διακονίας μας στὴν Ἱερὰ Μητρόπολή μας κατὰ τὴν περίοδο αὐτή.

ΜΕΡΟΣ Α´

Γιὰ τὴν πνευματικὴ μελέτη μας διαλέξαμε τοὺς λό-

γους τῆς θεόπνευστης Ἁγίας Γραφῆς, ἡ ὁποία φωτίζει ἐμᾶς καὶ τὴν διακονία μας:

1. Τοῦ Προφήτου Ὠσηέ (Σωτηρία).

Προφήτευσε ἀπὸ τὸ ἔτος 785 ἕως τὸ ἔτος 725 πρὸ Χριστοῦ.

Ἀπευθύνεται κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ στοὺς Ἰουδαίους Ἱερεῖς λέγοντας:

«Ἐσεῖς οἱ ἱερεῖς, ἀκοῦστε αὐτά· καὶ σεῖς, λαὲ τοῦ Ἰσραήλ, δῶστε προσοχή, καὶ σεῖς ποὺ ἀποτελεῖτε τὸν βασιλικὸ οἶκο, ἀκροασθεῖτε, ἐπειδὴ σὲ ὅλους σας ἀφορᾶ ἡ καταδίκη, ποὺ θὰ ἐκφέρω· διότι ἐσεῖς γίνατε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ σας παγίδα στὴν Σκοπιὰ καὶ δίκτυ ἁπλωμένο στὸ ὄρος Ἰταβύριο. Γιὰ τοῦτο θὰ σᾶς παιδαγωγήσω μὲ τὴν τιμωρία τῆς αἰχμαλωσίας»[1].

Στὸ προφητικὸ αὐτὸ κείμενο ὁ Κύριος ἀπευθύνεται στοὺς Ἰουδαίους Ἱερεῖς γιὰ νὰ τοὺς ἐλέγξει, ἐπειδὴ παρέκλιναν ἀπὸ τὴν ἀποστολὴ καὶ ἀπὸ τὰ καθήκοντά τους. Ἐπικεντρώνουμε τὴν προσοχή μας σὲ δύο σημεῖα:

❄ *«Παγὶς ἐγενήθητε τῇ σκοπιᾷ ... »*

Ὁ Κύριος δὲν ἀποξενώνεται ἀπὸ τὸν λαό Του, ποὺ ἔχει ἀναθέσει νὰ ποιμαίνουν οἱ πνευματικοὶ ἡγέτες ἐξ Ὀνόματός Του. Αὐτοὶ ἀσκοῦν τὰ καθήκοντα καὶ τὰ ἔργα τους σὰν ὄργανα τοῦ Κυρίου. Ὅταν ὁ Κύριος διαπιστώσει ὅτι οἱ πνευματικοὶ ἡγέτες βλάπτουν ἀντὶ νὰ ὠφε-

1. *«Ἀκούσατε ταῦτα, οἱ ἱερεῖς, καὶ προσέχετε, οἶκος Ἰσραήλ, καὶ ὁ οἶκος τοῦ βασιλέως, ἐνωτίζεσθε, διότι πρὸς ὑμᾶς ἐστι τὸ κρίμα· ὅτι παγὶς ἐγενήθητε τῇ σκοπιᾷ καὶ ὡς δίκτυον ἐκτεταμένον ἐπὶ τὸ Ἰταβύριον, ὃ οἱ ἀγρεύοντες τὴν θήραν κατέπηξαν. ἐγὼ δὲ παιδευτὴς ὑμῶν»* (Ὠσηὲ ε΄ 1-2).

λοῦν, γκρεμίζουν ἀντὶ νὰ οἰκοδομοῦν, διδάσκουν καὶ προωθοῦν τὴν ἀσέβεια καὶ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν περιφρόνηση τῶν θείων ἐντολῶν ἀντὶ νὰ στηρίζουν τὴν πίστη στὸν ἀληθινὸ καὶ ζωντανὸ Κύριο, ὁ Κύριος τοὺς προειδοποιεῖ, ὅτι ἔχουν γίνει ἐπικίνδυνοι· λειτουργοῦν ὡς παγίδα τῶν ψυχῶν στὴν ἀσέβεια.

❄ *«Ἐγὼ δὲ παιδευτὴς ὑμῶν»*

Ὁ Κύριος οὔτε, ὅπως εἴπαμε, ἀποξενώνεται οὔτε ἀπογοητεύεται οὔτε παραιτεῖται τοῦ ἔργου Του, ἀλλὰ δρᾶ, ἐνεργεῖ μὲ φιλανθρωπία ἀφ᾽ ἑνὸς μὲν γιὰ νὰ προλάβει τὸ κακό, ἀφ᾽ ἑτέρου δὲ γιὰ νὰ προστατεύσει τὶς ψυχές. Μὲ ποιό τρόπο; Αὐτὸν τὸν ἐπιλέγει πάντοτε μὲ σοφία, μὲ δικαιοσύνη, μὲ ἀγαθότητα, παιδεύει πρὸς σκοπὸ τὸν βελτίονα.

Συμπέρασμα: Ὁ Κύριος εἶπε στὸ Ἰουδαϊκὸ Ἱερατεῖο: Εἶσθε ἐπικίνδυνοι γιὰ τὸν λαό μου καὶ πρέπει νὰ σᾶς διορθώσω.

Ἐμεῖς ἂς προσέξουμε τὴν προειδοποίηση τοῦ Κυρίου μας.

2. Τοῦ Προφήτου Μαλαχίου (Ἀγγελιαφόρος τοῦ Κυρίου).

Προφήτευσε ἕως τὸ ἔτος 400 πρὸ Χριστοῦ. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δράσεώς του ὑπῆρχε μεγάλη διάσταση, διαφορὰ καὶ ἀταξία μεταξὺ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ καὶ τῶν Ἱερέων.

«Λοιπὸν αὐτὴ εἶναι τώρα ἡ ἐντολή μου σὲ σᾶς, ὦ Ἱερεῖς. Ἐὰν δὲν ὑπακούσετε καὶ δὲν προσέξετε μὲ τὴν καρδιά σας, ὥστε νὰ δοξάσετε τὸ ὄνομά μου, λέει ὁ Κύριος ὁ Παντοκράτωρ, θὰ ἀποστείλω ἐναντίον σας τὴν

κατάρα. Θὰ μεταστρέψω σὲ κατάρα τὴν εὐλογία ποὺ σᾶς ἀνήκει καὶ θὰ καταρασθῶ τὴν εὐλογία αὐτή. Θὰ ἀκυρώσω δηλαδὴ τὴν εὐλογία σας, ὥστε νὰ μὴν εἶναι μαζί σας, διότι ἐσεῖς δὲν προσέχετε τὸν νόμο μὲ τὴν καρδιά σας. Ἰδοὺ θὰ σᾶς ἀφαιρέσω τὸν προσδιορισθέντα ὦμο τῶν θυμάτων καὶ θὰ σκορπίσω στὸ πρόσωπό σας κατὰ τὶς ἑορτὲς τὸ ἀκάθαρτο στομάχι τῶν θυσιαζομένων ζώων. Θὰ σᾶς πάρω καὶ θὰ σᾶς τοποθετήσω στὸ ἴδιο μέρος μὲ αὐτά· στὰ ἀπορρίμματα. Θὰ μάθετε τότε, ὅτι ἐγὼ ἔδωσα τὴν ἐντολὴ καὶ τιμωρῶ τὴν παράβασή της γιὰ νὰ εἶναι στερεωμένη ἡ διαθήκη μου μετὰ τῶν Λευῒτῶν, λέει ὁ Κύριος ὁ Παντοκράτωρ. Ἡ συνθήκη μου μὲ τὸν Λευῒ ἦταν ὑπόσχεση μακροζωΐας καὶ εὐτυχίας. Πλὴν αὐτοῦ, ἡ συνθήκη αὐτὴ ἀπαιτοῦσε ἀπὸ αὐτὸν τὸν φόβο του πρὸς ἐμένα, ὥστε νὰ συστέλλεται στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός μου. Στοὺς παλαιοὺς ἱερεῖς ὁ νόμος αὐτὸς ἦταν πάντοτε στὸ στόμα τους καὶ ἡ ἀδικία δὲν ἐμελετᾶτο κἂν ἀπὸ τὰ χείλη τους. Αὐτοὶ κατεύθυναν τοὺς ἑαυτούς τους καὶ τοὺς ἄλλους σὲ εἰρήνη, διότι ἦταν μὲ τὸν Θεὸ καὶ πολλοὺς ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν ἀδικία. Διότι τὰ χείλη τοῦ ἱερέως πρέπει νὰ εἶναι ταμεῖα τῆς πραγματικῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, καθόσον οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ αὐτὸν ζητοῦν νὰ μάθουν τὸν θεῖο νόμο καὶ εἶναι πραγματικὸς ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος Κυρίου Παντοκράτορος. Ἐσεῖς ὅμως σήμερα ξεκλίνατε ἀπὸ τὴν εὐθεία αὐτὴ ὁδό, κάνατε πολλοὺς νὰ μὴν γνωρίζουν καλὰ τὸν νόμο, καὶ ἔτσι ἀκυρώσατε τὴν συνθήκη τοῦ Λευΐ, λέει ὁ Κύριος ὁ Παντοκράτορας. Γι᾽ αὐτὸ θὰ σᾶς φέρω σὲ κατάσταση ἐξουδενώσεως καὶ θὰ σᾶς ἀπορρίψω σκορπίζοντάς σας σὲ ὅλα τὰ ἔθνη, διότι δὲν διαφυλάξατε τὶς ἐντολές μου, καθόσο ἀποδεικνύεστε προσωπολῆπτες στὴν ἐφαρμογὴ

τοῦ νόμου σὲ ὡρισμένα πρόσωπα»[2].

Ἀπὸ τὸν ἐπιτιμητικὸ προφητικὸ λόγο πρὸς τοὺς Ἰουδαίους Ἱερεῖς σχολιάζουμε τὰ ἑξῆς:

❄ *«Ἐὰν μὴ ἀκούσητε, καὶ ἐὰν μὴ θῆσθε εἰς τὴν καρδίαν ὑμῶν τοῦ δοῦναι δόξαν τῷ ὀνόματί μου»*.

Τὸ ἔργο τῶν ποιμένων εἶναι νὰ ὑπακούουν στὸ θέλημα τοῦ Κυρίου καὶ νὰ δοξάζουν τὸ Ὄνομά Του. Ἡ ὑπακοὴ πρέπει νὰ κατανοηθεῖ σύμφωνα μὲ τὶς ἁγιογραφικὲς προϋποθέσεις. Ὑπακοὴ εἶναι νὰ ἀποδεχθεῖ ὁ ἄνθρωπος τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐλεύθερα καὶ ἀβίαστα, νὰ ἀπορρίψει καὶ νὰ ἀποστραφεῖ τὴν κακία καὶ τὴν πονηρία, ἐνῶ πρέπει νὰ ἐπιλέξει ἐνσυνείδητα τὸ ἀγαθό. Τέτοια ὑπακοὴ ζητεῖ ὁ Θεὸς Πατέρας. Τέτοια ὑπακοὴ ἐ-

2. *«Καὶ νῦν ἡ ἐντολὴ αὕτη πρὸς ὑμᾶς, οἱ ἱερεῖς· ἐὰν μὴ ἀκούσητε, καὶ ἐὰν μὴ θῆσθε εἰς τὴν καρδίαν ὑμῶν τοῦ δοῦναι δόξαν τῷ ὀνόματί μου, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, καὶ ἐξαποστελῶ ἐφ᾽ ὑμᾶς τὴν κατάραν καὶ ἐπικαταράσομαι τὴν εὐλογίαν ὑμῶν καὶ καταράσομαι αὐτήν· καὶ διασκεδάσω τὴν εὐλογίαν ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔσται ἐν ὑμῖν, ὅτι ὑμεῖς οὐ τίθεσθε εἰς τὴν καρδίαν ὑμῶν. ἰδοὺ ἐγὼ ἀφορίζω ὑμῖν τὸν ὦμον καὶ σκορπιῶ ἔνυστρον ἐπὶ τὰ πρόσωπα ὑμῶν, ἔνυστρον ἑορτῶν ὑμῶν, καὶ λήψομαι ὑμᾶς εἰς τὸ αὐτό· καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι ἐγὼ ἐξαπέσταλκα πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐντολὴν ταύτην τοῦ εἶναι τὴν διαθήκην μου πρὸς τοὺς Λευΐτας λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. ἡ διαθήκη μου ἦν μετ᾽ αὐτοῦ τῆς ζωῆς καὶ τῆς εἰρήνης, καὶ ἔδωκα αὐτῷ ἐν φόβῳ φοβεῖσθαί με καὶ ἀπὸ προσώπου ὀνόματός μου στέλλεσθαι αὐτόν. νόμος ἀληθείας ἦν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ ἀδικία οὐχ εὑρέθη ἐν χείλεσιν αὐτοῦ· ἐν εἰρήνῃ κατευθύνων ἐπορεύθη μετ᾽ ἐμοῦ καὶ πολλοὺς ἐπέστρεψεν ἀπὸ ἀδικίας. ὅτι χείλη ἱερέως φυλάξεται γνῶσιν, καὶ νόμον ἐκζητήσουσιν ἐκ στόματος αὐτοῦ, διότι ἄγγελος Κυρίου Παντοκράτορός ἐστιν. ὑμεῖς δὲ ἐξεκλίνατε ἐκ τῆς ὁδοῦ καὶ ἠσθενήσατε πολλοὺς ἐν νόμῳ, διεφθείρατε τὴν διαθήκην τοῦ Λευΐ, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. κἀγὼ δέδωκα ὑμᾶς ἐξουδενωμένους καὶ ἀπερριμμένους εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ἀνθ᾽ ὧν ὑμεῖς οὐκ ἐφυλάξασθε τὰς ὁδούς μου, ἀλλὰ ἐλαμβάνετε πρόσωπα ἐν νόμῳ»* (Μαλαχίου β΄ 1-9).

πέδειξε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Μὲ αὐτὴ δοξάζεται ὁ Θεὸς Πατέρας σύμφωνα μὲ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου:

«Ἔτσι σὰν ἄλλος λύχνος καλὰ τοποθετημένος ἂς λάμψει τὸ φῶς τῆς ἀρετῆς σας ἐμπρὸς στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ δοῦν τὰ καλά σας ἔργα καὶ νὰ δοξάσουν τὸν Πατέρα σας ποὺ εἶναι μὲν πανταχοῦ παρών, ἀλλὰ κυρίως φανερώνει τὴν παρουσία του στοὺς οὐρανούς»[3].

❄ *«Ἐξαποστελῶ ἐφ' ὑμᾶς τὴν κατάρα καὶ ἐπικαταράσομαι τὴν εὐλογίαν ὑμῶν καὶ καταράσομαι αὐτήν· καὶ διασκεδάσω τὴν εὐλογίαν ὑμῶν»*.

Ἡ ἀπειλὴ τοῦ Κυρίου εἶναι φοβερὴ καὶ σαφής. Καὶ πάλι ὁ Κύριος προειδοποιεῖ τὸ Ἰουδαϊκὸ Ἱερατεῖο. Θὰ ἀκυρώσω τὸ ἔργο σας.

❄ *«Ἰδοὺ ἐγὼ ἀφορίζω ὑμῖν τὸν ὦμον καὶ σκορπιῶ ἔνυστρον ἐπὶ τὰ πρόσωπα ὑμῶν, ἔνυστρον ἑορτῶν ὑμῶν, καὶ λήψομαι ὑμᾶς εἰς τὸ αὐτό»*.

Οἱ συνέπειες τῆς ἀλλοτριώσεως καὶ ἐκκοσμικεύσεως εἶναι σαφεῖς. Ὁ Κύριος προειδοποιεῖ τὸ Ἰουδαϊκὸ Ἱερατεῖο. Θὰ σᾶς ἐγκαταλείψω, θὰ ἀφαιρέσω τὰ δικαιώματά σας (τιμωρία ὑλική) καὶ θὰ σᾶς ταπεινώσω ἐνώπιον τοῦ λαοῦ (τιμωρία πνευματική).

❄ *«Νόμος ἀληθείας ἦν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ ἀδικία οὐχ εὑρέθη ἐν χείλεσιν αὐτοῦ· ἐν εἰρήνῃ κατευθύνων ἐπορεύθη μετ' ἐμοῦ καὶ πολλοὺς ἐπέστρεψεν ἀπὸ ἀδικίας. ὅτι χείλη ἱερέως φυλάξεται γνῶσιν, καὶ νόμον ἐκζητήσουσιν ἐκ στόματος αὐτοῦ, διότι ἄγγελος Κυρίου*

3. *«Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς»* (Ματθαίου ε´ 16).

Παντοκράτορός ἐστιν. ὑμεῖς δὲ ἐξεκλίνατε ἐκ τῆς ὁδοῦ καὶ ἠσθενήσατε πολλοὺς ἐν νόμῳ, διεφθείρατε τὴν διαθήκην τοῦ Λευΐ, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ».

Ὁ Κύριος δίνει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἰουδαίου Ἱερέως: Κηρύττει τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ. Ὁδηγεῖ καὶ κατευθύνει τοὺς πιστοὺς στὴν ὁδὸ τῆς εἰρήνης. Ὁ Ἱερέας εἶναι ἄγγελος Κυρίου Παντοκράτορος.

❄ *«Κἀγὼ δέδωκα ὑμᾶς ἐξουδενωμένους καὶ ἀπερριμμένους εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ἀνθ' ὧν ὑμεῖς οὐκ ἐφυλάξασθε τὰς ὁδούς μου, ἀλλὰ ἐλαμβάνετε πρόσωπα ἐν νόμῳ».*

Ὁ Ἱερέας ἔχει εὐθύνη, ἐὰν δὲν καθοδηγεῖ στὴν πίστη καὶ στὴν ἀρετὴ τοὺς πιστούς, ἐὰν δὲν φυλάσσει, δὲν τηρεῖ τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου καὶ ἐὰν μεροληπτεῖ. Ὁ Ἱερέας δὲν λαμβάνει πρόσωπο ἀνθρώπου, ἀλλὰ κρίνει δίκαια. Ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀπὸ τὶς καιρικὲς συνθῆκες ρυθμίζει τὴν διδασκαλία· εἶναι ἀγγελιαφόρος, μεταφέρει τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου. Ὁ Κύριος ἔχει προσδιορίσει τὸ περιεχόμενο τῆς ἐντολῆς. Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ πρὸς τὸ Ἰουδαϊκὸ Ἱερατεῖο ξεπληρώθηκε πλήρως.

Συμπέρασμα: Ὁ Κύριος θεωρεῖ τὸν Ἱερέα ἀγγελιαφόρο Κυρίου διδάσκοντα καὶ ποιμαίνοντα τὸν λαό Του. Πρότυπό του ὀφείλει νὰ ἔχει τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ ὅσα Αὐτὸς *«ἐποίησε καὶ ἐδίδαξε»*[4].

3. Τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιὴλ (ὁ Θεὸς δυναμοῖ).

Προφήτευσε περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι δύο ἔτη, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ἔτος 595 ἕως τὸ ἔτος 572 π. Χ.

4. Πράξεων α´ 1.

Μεταφέρει ἐντολὲς τοῦ Κυρίου μας πρὸς τὸν Ἰουδαϊκὸ λαό.

«Ὁ Κύριος μίλησε σὲ ἐμένα καὶ εἶπε. Ἄνθρωπε, μίλησε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ σου καὶ νὰ τοὺς πεῖς τὰ ἑξῆς: Ἐὰν Ἐγὼ ὁδηγῶ ἐναντίον μιᾶς χώρας ἐχθρικὴ ρομφαία, στρατὸ δηλαδὴ ποὺ θὰ ἐπιτεθεῖ γιὰ νὰ θανατώσει τοὺς κατοίκους της, καὶ ὁ λαὸς τῆς χώρας αὐτῆς ἔχει ἐκλέξει ἕνα ἄνθρωπο ἀνάμεσά τους καὶ τὸν τοποθετήσει ὡς φρουρὸ στὰ σύνορα τῆς χώρας, ὁ φρουρὸς αὐτὸς ἔχει ἀναλάβει ὑπεύθυνο ἀποστολή. Ἐὰν λοιπὸν δεῖ ὁ φρουρὸς τὴν φονικὴ ρομφαία τοῦ ἐχθροῦ νὰ ἔρχεται πρὸς τὰ ὅρια τῆς χώρας καὶ σαλπίσει δυνατὰ καὶ εἰδοποιήσει τὸν λαὸ γιὰ τὸν κίνδυνο, καὶ λαός, ποὺ θὰ ἀκούσει τὸ σάλπισμα τῆς σάλπιγγος, δὲν λάβει τὰ μέτρα του, καὶ ἔρθει πάνω του ἡ ἐχθρικὴ ρομφαία καὶ τὸν κυριεύσει, τότε ἡ εὐθύνη γιὰ τὴν καταστροφή του θὰ βαρύνει τὸν ἴδιο τὸν λαό. Εὐθύνεται ὁ λαός, διότι, ἐνῶ ἄκουσε τὸ σάλπισμα τῆς σάλπιγγος καὶ ἐνημερώθηκε γιὰ τὸν κίνδυνο, δὲν ἔλαβε τὰ ἀπαραίτητα μέτρα προφυλάξεως. Ἡ εὐθύνη τῆς καταστροφῆς του βαρύνει τὸν ἴδιο. Ὁ φρουρὸς ὅμως, ἐπειδὴ ὑπῆρξε ἄγρυπνος φύλακας, θὰ γλυτώσει τὴν ζωή του. Ἐὰν ὅμως ὁ φρουρὸς δεῖ τὴν ἐχθρικὴ ρομφαία νὰ ἔρχεται κατὰ τοῦ λαοῦ του καὶ δὲν σαλπίσει μὲ τὴν σάλπιγγά του, καὶ ἔτσι δὲν προφυλαχθεῖ ὁ λαὸς καὶ φονευθεῖ ἀπὸ τὴν ἐπελθούσα φονικὴ ρομφαία ἔστω καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πολίτες -ἂν καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ θὰ ὀφείλεται σὲ ἄλλες του ἁμαρτίες- τὴν εὐθύνη ὅμως τοῦ θανάτου του θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν ἀμελὴ φρουρὸ τῆς χώρας. Καὶ ἐσένα, ὦ ἄνθρωπε, σὲ ἐγκατέστησα φρουρὸ στὸν Ἰσραηλιτικὸ λαὸ καὶ ἔχεις ὑποχρέωση νὰ ἀκούσεις τὸν λόγο ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα μου καὶ νὰ τὸν πεῖς σὲ

αὐτούς. Ὅταν μὲ τὸν λόγο μου αὐτὸν ἐγὼ μὲν πῶ στὸν ἁμαρτωλό «ἐξάπαντος θὰ θανατωθεῖς», ἀλλὰ ἐσύ, ἐὰν δὲν πεῖς αὐτὸν τὸν λόγο, ὥστε νὰ ἀπομακρυνθεῖ ὁ ἀσεβὴς αὐτὸς ἀπὸ τὸν ἁμαρτωλὸ δρόμο του, ὁ παράνομος αὐτὸς θὰ θανατωθεῖ γιὰ τὴν παρανομία του, τὴν εὐθύνη ὅμως τοῦ χυθέντος αἵματός του θὰ ζητήσω ἀπὸ τὰ χέρια σου. Ἀλλὰ ἐὰν ἐσὺ μιλήσεις ἀπὸ πρὶν στὸν ἀσεβὴ γιὰ τὴν παράνομο ὁδό του, γιὰ νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ αὐτή, αὐτὸς ὅμως δὲν μετανοήσει ἀφήνοντας τὴν ἁμαρτωλὴ ζωή του, ἐκεῖνος θὰ θανατωθεῖ λόγω τῆς ἀσέβειάς του ἐνῶ σὺ θὰ ἀπαλλάξεις τὸν ἑαυτό σου ἀπὸ κάθε εὐθύνη»[5].

Στὸ προφητικὸ αὐτὸ κείμενο διευκρινίζεται ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου, ὅτι οἱ Ἱερεῖς εἶναι φύλακες ψυχῶν καὶ ζωῶν.

---

5. «*Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων· υἱὲ ἀνθρώπου, λάλησον τοῖς υἱοῖς τοῦ λαοῦ σου καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· γῆ, ἐφ᾽ ἣν ἂν ἐπάγω ῥομφαίαν, καὶ λάβῃ ὁ λαὸς τῆς γῆς ἄνθρωπον ἕνα ἐξ αὐτῶν καὶ δῶσιν αὐτὸν ἑαυτοῖς εἰς σκοπόν, καὶ ἴδῃ τὴν ῥομφαίαν ἐρχομένην ἐπὶ τὴν γῆν καὶ σαλπίσῃ τῇ σάλπιγγι καὶ σημάνῃ τῷ λαῷ, καὶ ἀκούσῃ ὁ ἀκούσας τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος καὶ μὴ φυλάξηται, καὶ ἐπέλθῃ ἡ ῥομφαία καὶ καταλάβῃ αὐτόν, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἔσται· ὅτι τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος ἀκούσας οὐκ ἐφυλάξατο, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐπ᾽ αὐτοῦ ἔσται, καὶ οὗτος ὅτι ἐφυλάξατο, τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐξείλατο. καὶ ὁ σκοπός, ἐὰν ἴδῃ τὴν ῥομφαίαν ἐρχομένην καὶ μὴ σημάνῃ τῇ σάλπιγγι, καὶ ὁ λαὸς μὴ φυλάξηται, καὶ ἐλθοῦσα ἡ ῥομφαία λάβῃ ἐξ αὐτῶν ψυχήν, αὕτη διὰ τὴν αὐτῆς ἀνομίαν ἐλήφθη, καὶ τὸ αἷμα ἐκ χειρὸς τοῦ σκοποῦ ἐκζητήσω. καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, σκοπὸν δέδωκά σε τῷ οἴκῳ Ἰσραήλ, καὶ ἀκούσῃ ἐκ στόματός μου λόγον. ἐν τῷ εἰπεῖν με τῷ ἁμαρτωλῷ· θανάτῳ θανατωθήσῃ, καὶ μὴ λαλήσῃς τοῦ φυλάξασθαι τὸν ἀσεβῆ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ, αὐτὸς ὁ ἄνομος τῇ ἀνομίᾳ αὐτοῦ ἀποθανεῖται, τὸ δὲ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσω. σὺ δὲ ἐὰν προαπαγγείλῃς τῷ ἀσεβεῖ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ τοῦ ἀποστρέψαι ἀπ᾽ αὐτῆς, καὶ μὴ ἀποστρέψῃ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ, οὗτος τῇ ἀσεβείᾳ αὐτοῦ ἀποθανεῖται, καὶ σὺ τὴν ψυχὴν σεαυτοῦ ἐξῄρησαι*» (Ἰεζεκιὴλ λγ΄ 1-9).

Ὁ Κύριος ἔθεσε τοὺς Ποιμένες νὰ προστατεύουν τὶς ψυχὲς ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς ἀσέβειας, τῆς πονηρίας, κάθε κακίας καὶ ἁμαρτίας κατὰ τὸ ἅγιο θέλημά Του.

Ἀπὸ αὐτὰ γνωρίζουμε, ὅτι οἱ Ποιμένες θὰ κριθοῦν γιὰ τὶς ἁμαρτίες τοῦ ποιμνίου τους καὶ ὅτι ἀπὸ τὸ ἱερὸ ὠμοφόριο καὶ τὸ ἱερὸ ἐπιτραχήλιο κρέμωνται οἱ ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων.

Συμπέρασμα: Ὁ Ἱερέας θὰ δώσει λόγο γιὰ τὶς ἁμαρτίες τοῦ λαοῦ τὸν ὁποῖο ὤφειλε νὰ ἁγιάζει μὲ τὰ ἅγια Μυστήρια.

4. Τῶν λόγων τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν Καλὸ Ποιμένα στὸ κατὰ Ἰωάννη Εὐαγγέλιο.

«Σᾶς διαβεβαιῶ μὲ ὅλη τὴν ἀληθεία, ὅτι ἐκεῖνος ποὺ δὲν μπαίνει ἀπὸ τὴν θύρα στὴν μάνδρα ὅπου φυλάσσονται τὰ πρόβατα, ἀλλὰ ἀνεβαίνει ἀπὸ ἄλλο μέρος γιὰ νὰ μπεῖ μέσα κρυφά, ἐκεῖνος εἶναι κλέφτης καὶ ληστής. Ἀντίθετα ἐκεῖνος, ποὺ μπαίνει στὴν μάνδρα ὄχι λαθραία, ἀλλὰ φανερὰ ἀπὸ τὴν θύρα, εἶναι ποιμένας τῶν προβάτων. Σὲ αὐτὸν ὁ θυρωρός, ποὺ φυλάσσει τὴν μάνδρα, ἀνοίγει τὴν θύρα, ἀλλὰ καὶ τὰ πρόβατα ἀκοῦνε τὴν φωνή του καὶ τὴν γνωρίζουν, καὶ αὐτὸς πάλιν γεμᾶτος ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ πρόβατά του φωνάζει τὸ καθένα μὲ τὸ ὄνομά του καὶ τὰ βγάζει ἀπὸ τὴν μάνδρα γιὰ νὰ τὰ βοσκήσει. Καὶ ὅταν ἀπὸ τὴν μάνδρα, ὅπου μένουν καὶ ἄλλα ποίμνια μαζί, βγάλει αὐτὸς ἔξω τὰ δικά του πρόβατα, πηγαίνει μπροστὰ ἀπὸ αὐτά, καὶ τὰ πρόβατα τὸν ἀκολουθοῦν, διότι γνωρίζουν τὴν φωνή του καὶ τὸ σφύριγμά του μὲ τὸ ὁποῖο ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὰ φωνάζει. Δὲν θὰ ἀκολουθήσουν ὅμως ποτὲ ὁποιονδήποτε ξένο, ἀλλὰ θὰ

φύγουν μακρὰ ἀπὸ αὐτόν, διότι δὲν γνωρίζουν τὴν φωνὴ τῶν ξένων. Αὐτὸν τὸν ἀλληγορικὸ λόγο τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς. Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν κατάλαβαν ποιὰ σημασία εἶχαν αὐτὰ ποὺ τοὺς ἔλεγε. Τοὺς εἶπε πάλι ὁ Ἰησοῦς καθαρώτερα καὶ σαφέστερα τὰ ἑξῆς: Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέω, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ θύρα, μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία τὰ πρόβατα μπαίνουν στὴν μάνδρα γιὰ νὰ ἀσφαλισθοῦν καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία βγαίνουν γιὰ νὰ βοσκήσουν. Ὅλοι ὅσοι ἦρθαν κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς χρόνους προτοῦ νὰ ἔρθω ἐγώ, καὶ πῆραν μόνοι τους τὸ ἀξίωμα τοῦ ὁδηγοῦ τῶν προβάτων, εἶναι κλέφτες καὶ ληστές, διότι ἀποβλέπουν στὸ νὰ ἐκμεταλλευθοῦν καὶ νὰ καταφάγουν τὰ πρόβατα. Ἀλλὰ τὰ πρόβατα δὲν τοὺς ἄκουσαν. Ἐγὼ εἶμαι ἡ θύρα. Διὰ ἐμοῦ καὶ μόνο ἐὰν μπεῖ κάποιος, θὰ σωθεῖ. Καὶ θὰ μπεῖ σὰν τὸ πρόβατο στὴν μάνδρα γιὰ ἀνάπαυση καὶ ἀσφάλεια κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νύκτας καὶ θὰ βγεῖ τὸ πρωὶ ἀπὸ τὴν μάνδρα γιὰ βοσκὴ καὶ θὰ βρεῖ τροφή. Διὰ ἐμοῦ μὲ ἄλλες λέξεις κάθε ψυχὴ θὰ ἀσφαλισθεῖ ἀπὸ κάθε πνευματικὸ κίνδυνο, θὰ τραφεῖ ἄφθονα μὲ τὴν σωτηριώδη ἀλήθεια καὶ θὰ κατακτήσει τὴν αἰώνια ζωή. Ὁ κλέφτης δὲν ἔρχεται παρὰ γιὰ νὰ κλέψει καὶ γιὰ νὰ θανατώσει ἠθικὰ καὶ γιὰ νὰ παραδώσει σὲ πλήρη καταστροφὴ τὰ πρόβατα. Ἀντίθετα ἐγὼ ἦρθα γιὰ νὰ ἔχουν τὰ πρόβατα ζωὴ καὶ γιὰ νὰ ἔχουν ἄφθονη τροφὴ πνευματικὴ καὶ κάθε ἀγαθό. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ποιμένας ὁ καλὸς καὶ στοργικός, ποὺ πονῶ καὶ ἐνδιαφέρομαι εἰλικρινὰ γιὰ τὰ πρόβατα. Ὁ ποιμένας ὁ καλὸς παραδίνει τὴν ζωή του γιὰ νὰ ἀπομακρύνει κάθε κίνδυνο ἀπὸ τὰ πρόβατά του καὶ γιὰ νὰ ὑπερασπισθεῖ τὴν ζωὴ τους. Ὁ μισθωτὸς δέ, ποὺ δὲν εἶναι ποιμένας, καὶ δὲν εἶναι τὰ πρόβατα δικά του, βλέπει τὸν λύκο νὰ ἔρχεται καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει οὔτε στοργὴ

γιὰ τὰ πρόβατα οὔτε αὐταπάρνηση, ἀφήνει ἀνυπεράσπιστα τὰ πρόβατα καὶ φεύγει γιὰ νὰ μὴν ἐκθέσει στὸν παραμικρὸ κίνδυνο τὴν ζωή του. Καὶ ἐλεύθερος τότε ὁ λύκος ἁρπάζει καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Φεύγει, διότι εἶναι μισθωτὸς καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶναι δικά του τὰ πρόβατα, δὲν τὰ πονάει. Αὐτὸς ἐνδιαφέρεται κυρίως νὰ πάρει τὸν μισθό του καὶ δὲν διακινδυνεύει ποτὲ τὴν ζωή του, ὅπως ἐκεῖνος, ποὺ πονάει καὶ αἰσθάνεται στοργὴ γιὰ τὰ πρόβατα. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ποιμένας ὁ καλὸς καὶ στοργικός, ποὺ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὰ πρόβατα. Καὶ ἐπειδὴ ἔχω τὸ ἐνδιαφέρον αὐτό, γνωρίζω καλὰ τὰ δικά μου πρόβατα, ἀλλὰ καὶ γνωρίζομαι ἀπὸ τὰ δικά μου. Καθὼς μὲ γνωρίζει ὡς φυσικὸ Υἱό του ὁ Πατέρας καὶ μὲ ἀγαπᾶ καὶ ἐγὼ γνωρίζω τὸν Πατέρα καὶ τὸν ἀγαπῶ, ἔτσι γνωρίζω καὶ τὰ πρόβατά μου καὶ γνωρίζομαι ἀπὸ αὐτά, διότι συνδέθηκα στενὰ καὶ φυσικὰ μὲ αὐτὰ μὲ τὴν ἐνανθρώπησή μου. Λόγω δὲ τῆς οἰκειότητας αὐτῆς, παραδίνω τὴν ζωή μου γιὰ χάρη τῶν προβάτων»[6].

6.«*Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν, ἐκεῖνος κλέπτης ἐστὶ καὶ λῃστής· ὁ δὲ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας ποιμήν ἐστι τῶν προβάτων. Τούτῳ ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει, καὶ τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ᾽ ὄνομα καὶ ἐξάγει αὐτά. Καὶ ὅταν τὰ ἴδια πρόβατα ἐκβάλῃ, ἔμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται, καὶ τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἴδασι τὴν φωνὴν αὐτοῦ· ἀλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ᾽ αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἴδασι τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν. Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐκεῖνοι δὲ οὐκ ἔγνωσαν τίνα ἦν ἃ ἐλάλει αὐτοῖς. Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγώ εἰμι ἡ θύρα τῶν προβάτων. Πάντες ὅσοι ἦλθον πρὸ ἐμοῦ, κλέπται εἰσὶ καὶ λῃσταί· ἀλλ᾽ οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα. Ἐγώ εἰμι ἡ θύρα· δι᾽ ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὑρήσει. Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ·*

Στοὺς δεκαπέντε αὐτοὺς στίχους ὁ Κύριος δίνει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ καλοῦ Ποιμένα, ὅπου ὁ Ἴδιος ἀποκαλύπτεται καὶ συνιστᾶται ὡς καλὸς Ποιμένας.

✡ Εἰσέρχεται ἀπὸ τὴν πύλη στὴν αὐλὴ τῶν προβάτων. Ἐφ᾽ ὅσον *«αὐλὴ τῶν προβάτων»* θεωρεῖται ἡ Ἐκκλησία, καὶ ὁ Χριστὸς ἡ *«θύρα»*, ἀντιλαμβανόμαστε τὴν ἐκκλησιολογικὴ διάσταση τοῦ Κυριακοῦ λόγου. Ὁ Ποιμένας πρέπει νὰ εἶναι μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ καθίσταται Ποιμένας ἀπὸ τὸν Κύριο μὲ τὴν χειροτονία.

✡ Ἀπὸ τὶς παραπάνω προϋποθέσεις καθίσταται καὶ ἀναγνωρίζεται ὁ Ποιμένας *«ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ»* καὶ τῶν *«προβάτων τῆς ποίμνης»*.

✡ Τὰ *«πρόβατα»* τῆς ποίμνης ἀκοῦνε τὴν φωνὴ τοῦ Ποιμένα τους καὶ τὸν ἀκολουθοῦν.

✡ Ὁ Ποιμένας ἐπιμελεῖται *«τῶν προβάτων»*.

✡ Ὁ Ποιμένας θυσιάζεται ὑπὲρ *«τῶν προβάτων»*.

Συμπέρασμα: Ὁ Κύριος μᾶς προτρέπει νὰ μιμηθοῦμε Αὐτὸν καὶ νὰ ἀναδειχθοῦμε καλοὶ Ποιμένες τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ.

ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων· ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ὢν ποιμήν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφίησι τὰ πρόβατα καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἁρπάζει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτός ἐστι καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν, καθὼς γινώσκει με ὁ πατὴρ κἀγὼ γινώσκω τὸν πατέρα, καὶ τὴν ψυχήν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων» (Ἰωάννου ι´ 1-15).

5. Τῶν ἀποστολικῶν προτροπῶν τοῦ Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου στὴν Α΄ Καθολικὴ Ἐπιστολή του.

«Τοὺς μεταξύ σας ἐγκατεστημένους Πρεσβυτέρους παρακαλῶ ἐγὼ ὁ γνωστὸς σὲ ὅλους σας συμπρεσβύτερος, ποὺ μὲ τὰ μάτια μου εἶδα τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, καὶ δίνω μαρτυρία γι᾽ αὐτά, ὁ ὁποῖος θὰ εἶμαι καὶ συμμέτοχος τῆς δόξας, ποὺ μέλλει νὰ ἀποκαλυφθεῖ κατὰ τὴν δευτέρα παρουσία, ποιμάνατε τὸ ποίμνιο ποὺ σᾶς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός, ὅπως αὐτὸς θέλει, δηλαδὴ μὲ τὴν θέλησή σας, καὶ ὄχι ἀναγκαστικά· μὲ προθυμία καὶ ὄχι γιὰ τὰ χρήματα. Χωρὶς νὰ καταπιέζετε καὶ τυραννᾶτε τοὺς πιστούς, ποὺ ὡς ἄλλοι γεωργικοὶ κλῆροι πρὸς πνευματικὴ καλλιέργεια δόθηκαν στὸν καθένα σας, ἀλλὰ νὰ γίνεστε στὸ ποίμνιο ὑποδείγματα ἀρετῆς ἀξιομίμητα. Καὶ ὅταν φανερωθεῖ ὁ Ἀρχιποίμενας Χριστὸς θὰ λάβετε σὰν ἀμοιβὴ τὸ ἄφθαρτο στεφάνι τῆς δόξας»[7].

Τὴν προσοχή μας ἑλκύει ἡ προτροπὴ *«ποιμάνατε»* καὶ τὰ ἀντιθετικὰ ἐπιρρήματα· *«μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ᾽ ἑκουσίως· μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως· μὴ ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου»*.

Μὲ αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ θὰ λάβετε ὡς ἀμοιβὴ

7. *«Πρεσβυτέρους τοὺς ἐν ὑμῖν παρακαλῶ ὁ συμπρεσβύτερος καὶ μάρτυς τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων, ὁ καὶ τῆς μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης κοινωνός, ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποίμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ᾽ ἑκουσίως, μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως, μηδ᾽ ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ φανερωθέντος τοῦ Ἀρχιποίμενος κομιεῖσθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον»* (Πέτρου Α΄ ε΄ 1-4).

τὸ ἀμαράντινο τῆς δόξας στεφάνι, ὅταν φανερωθεῖ ὁ Ἀρχιποίμενας Κύριος. Καμία ἐγκόσμια ἀμοιβή. Κανένα ἀξίωμα στὴν γῆ.

Οἱ ἀποστολικὲς αὐτὲς προτροπὲς θέτουν τὶς συντεταγμένες τῆς διαποιμάνσεως τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ: α) «*Μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ᾽ ἑκουσίως*». Ποιμαίνουμε ὄχι κινούμενοι ἀπὸ κάποια ἀνάγκη. β) «*Μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως*». Ὁ πνευματικὸς Πατέρας καὶ Ποιμένας δὲν ἀποβλέπει σὲ κέρδη καὶ ὀφέλη, ἀλλὰ μὲ προθυμία ἐργάζεται γιὰ τὴν σωτηρία καὶ τὴν πνευματικὴ οἰκοδομὴ τῶν πιστῶν. γ) «*Μηδ᾽ ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου*». Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶχε αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς διαποιμάνσεως· γι᾽ αὐτὸ καὶ μὲ παρρησία κατενώπιον Θεοῦ δικαιοῦταν νὰ προτρέψει τὰ πνευματικὰ τέκνα του «*μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ*»[8]. Ὅταν καὶ ἐμεῖς ἀποκτήσουμε αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ θὰ δικαιούμαστε νὰ ἐπαναλάβουμε μὲ παρρησία πρὸς τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ τὴν ἀποστολικὴ προτροπὴ καὶ ὑπόδειξη «*μιμηταί μου γίνεσθε*».

6. Τῶν λόγων τοῦ ἀποστόλου Παύλου πρὸς τοὺς Πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου, ὅπως αὐτοὶ παρατίθενται στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων.

«Ἀπὸ τὴν Μίλητο δὲ ἔστειλε ἀνθρώπους στὴν Ἔφεσο καὶ κάλεσε τοὺς Πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἔρθουν σὲ συνάντησή του. Ὅταν δὲ ἦρθαν πρὸς αὐτόν, τοὺς εἶπε: Σεῖς γνωρίζετε καλά, πῶς, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ πάτησα στὴν Ἀσία, συμπεριφέρθηκα μαζί σας

8. Πρὸς Κορινθίους Α´ ια´ 1. δ´ 16.

ὅλο τὸν χρόνο τῆς παραμονῆς μου. Συμπεριφέρθηκα ὡς πιστὸς δοῦλος τοῦ Κυρίου, τὸν ὁποῖον δούλευα μὲ κάθε ταπεινοφροσύνη καὶ μὲ πολλὰ δάκρυα, ποὺ ἔχυνα γιὰ τοὺς ἁμαρτάνοντες καὶ ἐναντιουμένους στὸ εὐαγγέλιο, καὶ μὲ καρτερία μέσα σὲ πειρασμούς, ποὺ μοῦ συνέβηκαν ἐξαιτίας τῶν ἐπιβουλῶν τῶν Ἰουδαίων. Γνωρίζετε, ὅτι προκειμένου γιὰ ἐκεῖνα, ποὺ σᾶς ὠφελοῦσαν, δὲν ἐμποδίσθηκα καθόλου ἀπὸ δειλία ἢ προσωποληψία ἢ ἀποβλέποντας σὲ κάτι ἄλλο, ὥστε νὰ μὴ σᾶς τὸ ἀναγγείλω καὶ νὰ μὴ σᾶς τὸ διδάξω καὶ σὲ δημόσια κέντρα καὶ ἰδιαιτέρως στοὺς οἴκους σας. Καὶ σᾶς δίδαξα μὲ παρρησία καὶ δύναμη μαρτυρώντας καὶ σὲ Ἰουδαίους καὶ σὲ Ἕλληνες τὴν ἀνάγκη τῆς μετάνοιας ἔναντι τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ἀνάγκη τῆς πίστεως στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, διὰ τοῦ ὁποίου συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες μας καὶ σωζόμαστε. Καὶ τώρα, νά, ἐγὼ μὲ ἰσχυρὴ ὤθηση τοῦ πνεύματός μου, ποὺ διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίδραση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὠθοῦμαι ἀπὸ αὐτό, σὰν νὰ εἶμαι δεμένος καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ πάω ἀλλοῦ, παρὰ ὅπου μὲ τραβᾶ ἐκεῖνο. Καὶ ἀπὸ τὴν ὤθηση αὐτὴ πηγαίνω τώρα στὰ Ἱεροσόλυμα, χωρὶς νὰ ξέρω, τί θὰ μοῦ συμβεῖ ἐκεῖ. Πλὴν ἕνα μόνο ξέρω, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο ἀπὸ πόλη σὲ πόλη μαρτυρεῖ ἔντονα καὶ λέει, ὅτι μὲ περιμένουν δεσμὰ καὶ θλίψεις. Δὲν λογαριάζω ὅμως τίποτε ἀπὸ αὐτά, οὔτε θεωρῶ τὴν ζωή μου πολύτιμη γιὰ ἐμένα, ὅσο θεωρῶ σπουδαῖο καὶ πολύτιμο τὸ νὰ τελειώσω μὲ ἀνάπαυση συνειδήσεως καὶ χαρὰ τὸ δρόμο τῆς ἀποστολῆς μου καὶ νὰ φέρω σὲ πέρας τὴν διακονία, ποὺ ἔλαβα ἀπὸ τὸν Κύριο Ἰησοῦ καὶ ἡ ὁποία συνίσταται στὸ νὰ δίνω μαρτυρία γιὰ τὸ εὐαγγέλιο, ποὺ γνωστοποιεῖ στοὺς ἀνθρώπους τὴν χάρη, ποὺ τοὺς ἔδωκε ὁ Θεός. Καὶ τώρα, νά, ἐγὼ

προβλέπω ἀνθρωπίνως, ὅτι δὲν θὰ δεῖτε πλέον τὸ πρόσωπό μου ἐσεῖς ὅλοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιόδευσα κηρύττοντας τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ δὲ δὲν πρόκειται νὰ μὲ ξαναδεῖτε, γι' αὐτὸ σᾶς βεβαιῶ, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν σημερινὴ ἡμέρα, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀνεύθυνος γιὰ ὅλους σας, ἐὰν συμβεῖ κανεὶς ἀπὸ σᾶς νὰ ἀπολεσθεῖ. Δὲν ἔχω δὲ εὐθύνη, διότι δὲν ἐμποδίσθηκα, ὥστε νὰ μὴ σᾶς ἀναγγείλω ὅλο τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀποβλέπει στὴν διὰ τῆς Ἐκκλησίας σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Προσέχετε λοιπὸν στὸν ἑαυτό σας, πῶς θὰ συμπεριφέρεστε καὶ τί θὰ διδάσκετε. Προσέχετε καὶ σὲ ὅλο τὸ πνευματικό σας ποίμνιο, στὸ ὁποῖο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σᾶς τοποθέτησε ἐπισκόπους γιὰ νὰ ποιμαίνετε τὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία ὁ Κύριος ἔσωσε καὶ κατέστησε κτῆμα του μὲ τὸ ἴδιο τὸ αἷμα Του. Σᾶς λέω δὲ νὰ προσέχετε, διότι ἐγὼ γνωρίζω τοῦτο, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησή μου θὰ ἔρθουν ἀνάμεσά σας ψευδοδιδάσκαλοι καὶ πλάνοι σὰν ἄλλοι λύκοι ἄγριοι καὶ σκληροί, ποὺ ἀλύπητα θὰ διαρπάζουν τὸ ποίμνιο βλάπτοντας καὶ ἀφανίζοντας τὶς ψυχὲς τῶν λογικῶν προβάτων. Καὶ ἀπὸ ἐσᾶς τοὺς ἴδιους θὰ ἐμφανισθοῦν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι θὰ διδάσκουν διδασκαλίες, οἱ ὁποῖες θὰ διαστρέφουν τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ ἀποσπᾶνε τοὺς μαθητὲς ἀπὸ τὸν εὐθὺ δρόμο τῆς ἀλήθειας καὶ νὰ τοὺς παρασύρουν ἀπὸ πίσω τους ὡς ὀπαδοὺς καὶ ἀκολούθους τους. Γι' αὐτὸ προσέχετε ἄγρυπνοι, ἔχοντες παράδειγμα ἐμένα καὶ ἐνθυμούμενοι, ὅτι ἐπὶ τρία χρόνια νύκτα καὶ ἡμέρα δὲν ἔπαυσα μὲ δάκρυα νὰ νουθετῶ κάθε ἕναν χωριστά. Καὶ τώρα σᾶς ἐμπιστεύομαι, ἀδελφοί, στὸν Θεὸ καὶ στὸν λόγο, τὸν ὁποῖο ἡ χάρη Του μᾶς ἀποκάλυψε, καὶ ὁ ὁποῖος λόγος Του θὰ σᾶς προφυλάξει ἀπὸ κάθε πλάνη καὶ διαστροφή. Σᾶς ἐμπιστεύ-

ομαι στὸν Θεό, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ συνεχίσει τὴν οἰκοδομή σας καὶ νὰ σᾶς δώσει κληρονομιὰ μεταξὺ ὅλων ἐκείνων, ποὺ προόδευσαν στὸν ἁγιασμό, τὸν ὁποῖο ἔλαβαν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀργύριο ἢ χρυσίο ἢ ρουχισμὸ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐπιθύμησα. Σεῖς οἱ ἴδιοι γνωρίζετε, ὅτι στὶς ἀνάγκες μου καὶ στὶς ἀνάγκες ἐκείνων, ποὺ ἦταν μαζί μου, ὑπηρέτησαν τὰ ροζιασμένα αὐτὰ χέρια. Μὲ κάθε τρόπο σᾶς ἔδωσα παράδειγμα, ὅτι ἔτσι ἐργαζόμενοι σκληρὰ πρέπει νὰ προλαμβάνετε κάθε σκανδαλισμὸ τῶν ἀσθενῶν ἀδελφῶν καὶ νὰ τοὺς βοηθᾶτε, γιὰ νὰ γίνουν δυνατοὶ πνευματικά, ἀλλὰ καὶ νὰ θυμᾶστε τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Νὰ θυμᾶστε δηλαδή, ὅτι Αὐτὸς εἶπε: Εἶναι σπουδαιότερο τὸ νὰ δίνει κανεὶς παρὰ τὸ νὰ λαμβάνει καὶ ὅταν ἀκόμη δικαιοῦται νὰ λάβει. Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτά, γονάτισε καὶ προσευχήθηκε μαζὶ μὲ ὅλους αὐτούς. Ἔγινε δὲ μεγάλος κλαυθμὸς ἀπὸ ὅλους καὶ ἀφοῦ ἔπεσαν στὸν τράχηλο τοῦ Παύλου, τὸν φιλοῦσαν μὲ πολλὴ στοργή. Καὶ ἔγινε ὁ θλιβερὸς αὐτὸς χωρισμός, διότι ἐλυποῦντο πρὸ παντὸς γιὰ τὸν λόγο, ποὺ εἶχε πεῖ, ὅτι δὲν πρόκειται πλέον νὰ δοῦν τὸ πρόσωπό του. Τὸν ἀκολούθησαν δὲ καὶ τὸν προέπεμψαν μέχρι τὸ πλοῖο»[9].

9. *«Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἔφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς ἐπίστασθε, ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἀφ᾽ ἧς ἐπέβην εἰς τὴν Ἀσίαν, πῶς μεθ᾽ ὑμῶν τὸν πάντα χρόνον ἐγενόμην, δουλεύων τῷ Κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πολλῶν δακρύων καὶ πειρασμῶν τῶν συμβάντων μοι ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς τῶν Ἰουδαίων, ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν καὶ διδάξαι ὑμᾶς δημοσίᾳ καὶ κατ᾽ οἴκους, διαμαρτυρόμενος Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι τὴν εἰς τὸν Θεὸν μετάνοιαν καὶ πίστιν τὴν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ νῦν ἰδοὺ ἐγὼ δεδεμένος τῷ πνεύματι πορεύομαι*

Στὸν ἀποστολικὸ αὐτὸ λόγο διαφαίνεται τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος, ὅπως αὐτὸ βιώθηκε ἀπὸ τὸν μεγάλο ἀπόστολο Παύλο.

7. Βεβαίως δὲν πρέπει νὰ παραλείψουμε νὰ σημειώσουμε ὅτι καθοδηγητικὰ γιὰ τὴν αὐτοσυνειδησία μας καὶ διαφωτιστικὰ τῆς πορείας μας εἶναι καὶ τὰ ὅσα ὁ

εἰς Ἱερουσαλήμ, τὰ ἐν αὐτῇ συναντήσοντά μοι μὴ εἰδώς, πλὴν ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατὰ πόλιν διαμαρτύρεται λέγων ὅτι δεσμά με καὶ θλίψεις μένουσιν. Ἀλλ᾽ οὐδενὸς λόγον ποιοῦμαι οὐδὲ ἔχω τὴν ψυχήν μου τιμίαν ἐμαυτῷ ὡς τελειῶσαι τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς καὶ τὴν διακονίαν ἣν ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διαμαρτύρασθαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Καὶ νῦν ἰδοὺ ἐγὼ οἶδα ὅτι οὐκέτι ὄψεσθε τὸ πρόσωπόν μου ὑμεῖς πάντες, ἐν οἷς διῆλθον κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Διὸ μαρτύρομαι ὑμῖν ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ, ὅτι καθαρὸς ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵματος πάντων· οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ. Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον. Καὶ τὰ νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν. Ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα· αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὖσι μετ᾽ ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν, ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπών, θεὶς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο. Ἱκανὸς δὲ ἐγένετο κλαυθμὸς πάντων, καὶ ἐπιπεσόντες ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ Παύλου κατεφίλουν αὐτόν, ὀδυνώμενοι μάλιστα ἐπὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἰρήκει, ὅτι οὐκέτι μέλλουσι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ θεωρεῖν. Προέπεμπον δὲ αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον» (Πράξεων τῶν Ἀποστόλων κ΄ 17-38).

αὐτὸς Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν γράφει πρὸς τοὺς δύο πνευματικοὺς του υἱοὺς καὶ τέκνα του ἐν Κυρίῳ, τοὺς ἀποστόλους Τιμόθεο καὶ Τίτο, στὶς λεγόμενες **ποιμαντορικὲς ἐπιστολές**, στὶς ὁποῖες ὀφείλουμε νὰ καταφεύγουμε ἱκετευτικὰ γιὰ νὰ μᾶς ἐνισχύσει ὁ Κύριος στὴν προκειμένη διακονία μας.

Τελειώνοντας παραθέτουμε τὸ β΄ κεφάλαιο τῆς Β΄ Καθολικῆς Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ ὁποῖο ἀναφέρεται στὴν συμπεριφορὰ τῶν ψευδοδιδασκάλων γιὰ νὰ προσέχουμε καὶ νὰ τὴν ἀποφύγουμε.

«Παρουσιάστηκαν δὲ καὶ ψευδοπροφῆτες μεταξὺ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, καθὼς καὶ ἀνάμεσά σας θὰ παρουσιασθοῦν στὸ μέλλον ψευδοδιδάσκαλοι, ποὺ μὲ πανουργία θὰ εἰσάγουν πλανεμένες διδασκαλίες. Θὰ ἀρνοῦνται δὲ αὐτοὶ οἱ ψευδοδιδάσκαλοι καὶ Αὐτὸν τὸν δεσπότη, ποὺ τοὺς ἐξαγόρασε μὲ τὸ αἷμα Του, καὶ θὰ ἐπιφέρουν ἔτσι κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ τους γρήγορη καταστροφή. Καὶ πολλοὶ θὰ ἀκολουθήσουν τὶς ποικίλες μορφὲς τῆς ἀσέλγειας, στὶς ὁποῖες θὰ παρακινοῦν μὲ τὴν διδασκαλία τους αὐτοὶ οἱ ψευδοδιδάσκαλοι. Καὶ ἐξαιτίας αὐτῶν ἡ χριστιανικὴ πίστη καὶ ζωή, ποὺ εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἀλήθειας, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν οὐράνια βασιλεία, θὰ βλασφημηθεῖ καὶ θὰ κακολογηθεῖ. Καὶ οἱ ψευδοδιδάσκαλοι αὐτοὶ θὰ ἐμπορευθοῦν σὲ βάρος σας ἐπιδιώκοντες αἰσχρὰ κέρδη μὲ συλλογισμοὺς τῆς ἐπινοήσεώς τους ἀνακατεμένους μὲ φαινομενικὸ καὶ πλαστὸ ζῆλο. Κατὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἡ καταδίκη δὲν παραμένει ἀδρανής, καὶ ἡ ἀπώλειά τους δὲν εἶναι δυσκίνητη σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ νυστάζει, ἀλλὰ ἀναβάλλεται ἀπὸ τὸν μακρόθυμο Κριτή. Διότι, ἂν ὁ Θεὸς ἀκόμη καὶ τοὺς ἀγγέλους, ὅταν ἁμάρτησαν, δὲν λογάριασε, ἀλλὰ ἁλυσοδε-

μένους τοὺς ἔριξε στὰ τάρταρα καὶ τοὺς παράδωσε νὰ φυλάσσονται στὸ σκοτάδι γιὰ νὰ δικασθοῦν κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως, καὶ ἂν τὸν παλαιὸ κόσμο, ποὺ ἔζησε πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, δὲν τὸν λυπήθηκε, ἀλλὰ τὸν Νῶε τὸν ὄγδοο αὐτὸν κήρυκα τῆς δικαιοσύνης στὴν γενεά του, τὸν ἄφησε νὰ σωθεῖ μὲ ἑπτὰ ἄλλους καὶ τὸν φύλαξε ἀπὸ τὴν καταστροφή, ὅταν ἐπέφερε κατακλυσμὸ στὸν κόσμο τῶν ἀσεβῶν· καὶ ἂν τὶς πόλεις τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας μετέβαλε σὲ στάκτη καὶ καταδίκασε νὰ μένουν γιὰ πάντα καταστραμμένες καὶ τὶς ἔθεσε φοβερὸ παράδειγμα σὲ ἐκείνους ποὺ στὸ μέλλον θὰ ζοῦσαν μὲ ἀσέβεια· καὶ ἂν γλύτωσε τὸν δίκαιο Λώτ, ὅταν καταπιεζόταν καὶ ὑπέφερε ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ ἐκείνων, ποὺ μὲ τὴν ἀσωτία καὶ ἀσέλγειά τους παραβίαζαν τὸν φυσικὸ νόμο καὶ τὸν γλύτωσε ὁ Θεός, διότι βλέποντας μὲ τὰ μάτια του τὰ ἄσεμνα παραδείγματα καὶ ἀκούοντας μὲ τὰ αὐτιά του τὶς αἰσχρότητες ὁ δίκαιος ἐκεῖνος Λώτ, ὅταν κατοικοῦσε ἀνάμεσα σὲ αὐτοὺς τοὺς ἀσεβεῖς, μὲ τὰ παράνομα ἔργα τους ἔθετε καθημερινὰ σὲ δοκιμασία τὴν ψυχή του, ποὺ παρέμεινε δικαία καὶ δὲν παρασύρθηκε, ἐξάγεται λοιπὸν ἀπὸ αὐτά, ὅτι γνωρίζει καλὰ ὁ Κύριος νὰ ἐλευθερώνει ἀπὸ κάθε πειρασμὸ καὶ ἐξωτερικὴ στενοχώρια τοὺς εὐσεβεῖς, τοὺς δὲ ἄδικους, γνωρίζει νὰ τοὺς φυλάσσει γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως. Πρὸ παντὸς δὲ φυλάσσει σὲ κρίση καὶ καταδίκη ἐκείνους ποὺ σύρονται ἀπὸ σάρκα μὲ ἐπιθυμία, ποὺ μιαίνει καὶ μολύνει, καὶ ποὺ περιφρονοῦν τὴν ὑπέρτατη ἐξουσία καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὶ πράττουν μὲ θρασεία καὶ αὐθάδη τόλμη τὰ ἄνομα καὶ δὲν τρέμουν, ὅταν βλασφημοῦν τοὺς ἔνδοξους ἀγγέλους καὶ τοὺς ἀποδίδουν πρόστυχα καὶ ὑβριστικὰ πάθη καὶ

ἐπιθυμίες σαρκικές. Καὶ βλασφημοῦν αὐτοὶ τοὺς ἔνδοξους ἀγγέλους, σὲ καιρὸ ποὺ οἱ ἄγγελοι, καίτοι κατὰ τὴν ἰσχὺ καὶ τὴν δύναμη εἶναι μεγαλύτεροι ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς ἀνθρώπους, δὲν ἐκφέρουν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου κρίση ὑβριστικὴ κατὰ τῶν δαιμόνων, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν ἀθάνατη καὶ ἀσώματη φύση τους διατήρησαν κάποια ἀσθενὴ λείψανα ἀπὸ τὴν παλαιά τους δόξα. Αὐτοὶ δὲ οἱ αἱρετικοί, σὰν ἄλογα ζῶα, τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς γεννήσεώς τους τὶς φυσικές τους ὁρμὲς καὶ ὡς ἐκ τούτου πιάνονται σὲ παγίδα φθοροποιό, θὰ καταστραφοῦν ἀσφαλῶς, ἐπειδὴ βλασφημοῦν ἐκεῖνα, ποὺ δὲν γνωρίζουν, δηλαδὴ βλασφημοῦν τοὺς ἔνδοξους ἀγγέλους. Αὐτοὶ θὰ λάβουν σὰν ἀνταμοιβὴ τὴν τιμωρία καὶ τὸν μισθό, μὲ τὸν ὁποῖο πληρώνεται ἡ ἀδικία. Νομίζουν οἱ ταλαίπωροι σὰν ἀπόλαυση τὸ νὰ ὀργιάζουν ὄχι μόνο κατὰ τὴν νύκτα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας. Εἶναι ἀκάθαρτοι καὶ στίγματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ θεωροῦν σὰν ἀπόλαυση καὶ τρυφὴ τὸ νὰ παραπλανήσουν πολλοὺς μὲ τὶς ἀπάτες τους καὶ τὶς πλάνες τους, τὶς ὁποῖες διαδίδουν, ὅταν συντρώγουν μαζί σας στὶς ἀγάπες. Ἔχουν μάτια γεμάτα ἀπὸ ἐπιθυμία στὸ νὰ βλέπουν γυναῖκες αἰσχρὲς καὶ πόρνες· μάτια ποὺ ἀκατάπαυστα ἁμαρτάνουν· ἐξαπατοῦν καὶ παρασύρουν μὲ τὰ μάτια αὐτὰ σὲ αἰσχρὲς πράξεις ψυχές, ποὺ δὲν εἶναι στηριγμένες στὴν ἀρετή· ἔχουν καρδιὰ γυμνασμένη στὴν ἀχόρταστη ἐπιθυμία τοῦ χρήματος καὶ τῆς ἡδονῆς. Εἶναι τέκνα τῆς κατάρας. Ἐγκατέλειψαν τὸν ἴσιο δρόμο καὶ πλανήθηκαν. Ἀκολούθησαν δὲ τὸν δρόμο καὶ μιμήθηκαν τὴν συμπεριφορὰ τοῦ Βαλαὰμ τοῦ υἱοῦ τοῦ Βοσόρ, ὁ ὁποῖος ἀγάπησε τὸν μισθὸ τῶν ἐργατῶν τῆς ἀδικίας, διότι πῆρε χρήματα ἀπὸ τὸν βασιλιὰ τῶν Μωαβιτῶν, γιὰ

νὰ καταρασθεῖ ἄδικα τὸν εὐλογημένο λαὸ τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ἐλέγχθηκε καὶ ἐπιτιμήθηκε γιὰ τὴν παρανομία του. Ὄνος, ποὺ δὲν εἶχε ἀπὸ τὴν φύση ἔναρθρη φωνή, μίλησε μὲ φωνὴ ἀνθρώπου καὶ ἐμπόδισε τοῦ προφήτη τὴν παραφροσύνη, ποὺ τὸν ἔσπρωχνε νὰ ἀπειθήσει πρὸς τὴν ρητὴ ἀπαγόρευση τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὶ εἶναι πηγές, ποὺ στέρεψαν καὶ δὲν ἔχουν νερό, γιατὶ στερήθηκαν τὸ καθαρὸ νερὸ τῆς ἀλήθειας. Εἶναι σύννεφα ποὺ τὰ σπρώχνουν μὲ βία σφοδροὶ καὶ καταστρεπτικοὶ ἄνεμοι. Γι' αὐτοὺς ἔχει φυλαχθεῖ ἡ μαυρίλα τοῦ αἰώνιου σκότους. Καὶ τοὺς ἔχει ἐπιφυλαχθεῖ ἡ μαυρίλα αὐτή, διότι μὲ ἐξωγκωμένους λόγους γεμάτους ματαιότητα καὶ πλάνη δελεάζουν μὲ τὸ δόλωμα σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν ἀστήρικτους πιστούς, οἱ ὁποῖοι χωρίσθηκαν πραγματικὰ καὶ ἔφυγαν μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἐθνικούς, ποὺ ζοῦν μέσα στὴν πλάνη. Καὶ ὑπόσχονται σὲ αὐτοὺς ἐλευθερία, σὲ καιρὸ ποὺ αὐτοὶ εἶναι δοῦλοι τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἁμαρτίας. Καὶ εἶναι δοῦλοι, διότι σὲ ἐκεῖνο τὸ πάθος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κανεὶς ἔχει νικηθεῖ, σὲ αὐτὸ καὶ ἔχει δουλωθεῖ. Ναί, εἶναι δοῦλοι. Διότι, ἂν μετὰ τὴν ἀποφυγὴ τῶν αἰσχρῶν καὶ μολυσματικῶν πράξεων τοῦ κόσμου, τὴν ὁποία κατώρθωσαν μὲ τὴν πλήρη γνώση τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, μπερδεύθηκαν πάλι στὰ δίκτυα τῶν αἰσχρῶν αὐτῶν πράξεων καὶ νικοῦνται ἀπὸ αὐτές, τότε τὰ τελευταῖα τους ἔγιναν χειρότερα ἀπὸ τὰ προηγούμενα. Διότι θὰ ἦταν καλύτερο γι' αὐτοὺς νὰ μὴν εἶχαν γνωρίσει τὸν δρόμο τῆς δικαιοσύνης καὶ τὸν Χριστιανισμό, παρά, ἀφοῦ τὸν γνώρισαν, νὰ γυρίσουν πάλι στὴν παλαιὰ ἁμαρτωλὴ ζωή τους καὶ νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν ἁγία ἐντολὴ ποὺ παραδόθηκε σὲ αὐτούς, ἡ ὁποία περιλαμβάνει τὴν ὅλη ἠθικὴ διδασκαλία τοῦ εὐαγ-

γελίου. Ἀλλὰ ἔχει συμβεῖ σὲ αὐτοὺς ἐκεῖνο, ποὺ λέει ἡ ἀληθινὴ παροιμία· σκύλος ποὺ γύρισε πάλι στὸ ξέρασμά του, καὶ χοῖρος, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ λούσθηκε καὶ καθαρίσθηκε, κυλίσθηκε μέσα στὴν λάσπη καὶ μὲ τὰ συνεχὴ κυλίσματά του, ἔγινε περισσότερο ἀκάθαρτος»[10].

---

10 *«Ἐγένοντο δὲ καὶ ψευδοπροφῆται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας, καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι, ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινὴν ἀπώλειαν. Καὶ πολλοὶ ἐξακολουθήσουσιν αὐτῶν ταῖς ἀσελγείαις, δι᾽ οὓς ἡ ὁδὸς τῆς ἀληθείας βλασφημηθήσεται. Καὶ ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται, οἷς τὸ κρῖμα ἔκπαλαι οὐκ ἀργεῖ, καὶ ἡ ἀπώλεια αὐτῶν οὐ νυστάξει. Εἰ γὰρ ὁ Θεὸς ἀγγέλων ἁμαρτησάντων οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ σειραῖς ζόφου ταρταρώσας παρέδωκεν εἰς κρίσιν τηρουμένους, καὶ ἀρχαίου κόσμου οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ ὄγδοον Νῶε δικαιοσύνης κήρυκα ἐφύλαξε, κατακλυσμὸν κόσμῳ ἀσεβῶν ἐπάξας, καὶ πόλεις Σοδόμων καὶ Γομόρρας τεφρώσας καταστροφῇ κατέκρινεν, ὑπόδειγμα μελλόντων ἀσεβεῖν τεθεικώς, καὶ δίκαιον Λὼτ καταπονούμενον ὑπὸ τῆς τῶν ἀθέσμων ἐν ἀσελγείᾳ ἀναστροφῆς ἐρρύσατο. Βλέμματι γὰρ καὶ ἀκοῇ ὁ δίκαιος, ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ψυχὴν δικαίαν ἀνόμοις ἔργοις ἐβασάνιζεν. Οἶδε Κύριος εὐσεβεῖς ἐκ πειρασμοῦ ῥύεσθαι, ἀδίκους δὲ εἰς ἡμέραν κρίσεως κολαζομένους τηρεῖν, μάλιστα δὲ τοὺς ὀπίσω σαρκὸς ἐν ἐπιθυμίᾳ μιασμοῦ πορευομένους καὶ κυριότητος καταφρονοῦντας. Τολμηταί, αὐθάδεις! δόξας οὐ τρέμουσι βλασφημοῦντες, ὅπου ἄγγελοι, ἰσχύϊ καὶ δυνάμει μείζονες ὄντες, οὐ φέρουσι κατ᾽ αὐτῶν παρὰ Κυρίῳ βλάσφημον κρίσιν. Οὗτοι δέ, ὡς ἄλογα ζῷα φυσικὰ γεγεννημένα εἰς ἅλωσιν καὶ φθοράν, ἐν οἷς ἀγνοοῦσι βλασφημοῦντες, ἐν τῇ φθορᾷ αὐτῶν καταφθαρήσονται, κομιούμενοι μισθὸν ἀδικίας, ἡδονὴν ἡγούμενοι τὴν ἐν ἡμέρᾳ τρυφήν, σπίλοι καὶ μῶμοι, ἐντρυφῶντες ἐν ταῖς ἀπάταις αὐτῶν, συνευωχούμενοι ὑμῖν, ὀφθαλμοὺς ἔχοντες μεστοὺς μοιχαλίδος καὶ ἀκαταπαύστους ἁμαρτίας, δελεάζοντες ψυχὰς ἀστηρίκτους, καρδίαν γεγυμνασμένην πλεονεξίας ἔχοντες, κατάρας τέκνα! Καταλιπόντες εὐθεῖαν ὁδὸν ἐπλανήθησαν, ἐξακολουθήσαντες τῇ ὁδῷ τοῦ Βαλαὰμ τοῦ Βοσόρ, ὃς μισθὸν ἀδικίας ἠγάπησεν, ἔλεγξιν δὲ ἔσχεν ἰδίας παρανομίας. Ὑποζύγιον ἄφωνον ἐν ἀνθρώπου φωνῇ φθεγξάμενον ἐκώλυσε τὴν τοῦ προφήτου παραφρονίαν. Οὗτοί εἰσι πηγαὶ ἄνυ-*

Σημειώσαμε τὰ παραπάνω ὡς κοινὸς Πατέρας καὶ Διδάσκαλος ὅλων γιὰ νὰ μὴ διαφύγει κάτι τῆς προσοχῆς μας ἰδιαίτερα κατὰ τοὺς χρόνους αὐτούς, κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ δυσκολίες αὐξάνονται, ἡ πίστη μαραίνεται καὶ οἱ πιστοὶ ἐκπίπτουν, ὁ σεβασμὸς πρὸς τοὺς Ποιμένες μειώνεται καὶ ἡ δυσπιστία αὐξάνει, ὁ βίος τοῦ κληρικοῦ κρίνεται χωρὶς καμία ἐπιείκεια, διότι καθὼς λέει ὁ Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος «ὅλοι θεωροῦν καὶ κρίνουν τὸν Ἱερέα ὄχι ὡς περιβαλλόμενο μὲ σάρκα καὶ ἀνθρώπινη φύση, ἀλλὰ ὡς ἄγγελο, ὡς ἀπηλλαγμένο ἀπὸ κάθε ἀδυναμία»[11].

Πολλὲς φορὲς συμβαίνει αὐτό. Συχνὰ ὅμως ἄδικα καὶ συκοφαντικὰ περιφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ Ποιμένα ἀνὰ τὰ στόματα τὰ ἀπύλωτα καὶ τὶς ἀχαλίνωτες γλῶσσες.

δροι, νεφέλαι ὑπὸ λαίλαπος ἐλαυνόμεναι, οἷς ὁ ζόφος τοῦ σκότους εἰς αἰῶνα τετήρηται. Ὑπέρογκα γὰρ ματαιότητος φθεγγόμενοι δελεάζουσιν ἐν ἐπιθυμίαις σαρκὸς ἀσελγείαις τοὺς ὄντως ἀποφυγόντας τοὺς ἐν πλάνῃ ἀναστρεφομένους, ἐλευθερίαν αὐτοῖς ἐπαγγελόμενοι, αὐτοὶ δοῦλοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς· ᾧ γάρ τις ἥττηται, τούτῳ καὶ δεδούλωται. Εἰ γὰρ ἀποφυγόντες τὰ μιάσματα τοῦ κόσμου ἐν ἐπιγνώσει τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τούτοις δὲ πάλιν ἐμπλακέντες ἡττῶνται, γέγονεν αὐτοῖς τὰ ἔσχατα χείρονα τῶν πρώτων. Κρεῖττον γὰρ ἦν αὐτοῖς μὴ ἐπεγνωκέναι τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης ἢ ἐπιγνοῦσιν ἐπιστρέψαι ἐκ τῆς παραδοθείσης αὐτοῖς ἁγίας ἐντολῆς. Συμβέβηκε δὲ αὐτοῖς τὸ τῆς ἀληθοῦς παροιμίας, κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα, καί, ὗς λουσαμένη εἰς κύλισμα βορβόρου» (Πέτρου Β΄ β΄ 1-22).

11. *«Οὐχ ὡς σάρκα περικειμένῳ, οὐδὲ ἀνθρωπείαν λαχόντι φύσιν, ἀλλ᾽ ὡς ἀγγέλῳ, καὶ τῆς λοιπῆς ἀσθενείας ἀπηλλαγμένῳ, δικάζειν ἅπαντες ἐθέλουσι τῷ ἱερεῖ»* (Ἰωάννου Χρυσοστόμου *«Περὶ Ἱερωσύνης»* Λόγος Γ΄, P. G. 48, 651).

ΜΕΡΟΣ Β΄

(Τίθενται οἱ στόχοι τῆς πνευματικῆς διακονίας γιὰ τὸ ἱεραποστολικὸ ἔτος 2005-2006. Ἰδὲ σελίδα 159).

☆

Ἐπικαλούμενοι γιὰ ὅλους σας τὴν Χάρη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σᾶς ἀσπαζόμαστε ἐν Κυρίῳ.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιήλ.

Ἐν Καισαριανῇ τῇ 30ῇ Σεπτεμβρίου 2006

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 59η

Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί,
χαίρετε ἐν Κυρίῳ!

Κατὰ τὴν ἔναρξη τῆς ἱεραποστολικῆς περιόδου 2006-2007 ἀπευθύνουμε τὴν παρούσα ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιό μας γιὰ νὰ σᾶς προτρέψουμε ποιμαντικὰ καὶ γιὰ νὰ καταγράψουμε ὡρισμένες σκέψεις μας γιὰ τὴν διακονία μας σὲ αὐτὴ τὴν περίοδο.

Πρὸς τοῦτο σᾶς ὑπενθυμίζουμε τὶς πατρικὲς προτροπὲς τοῦ ἀποστόλου Παύλου στὸν ἀγαπητὸ μαθητή του Τιμόθεο: «Ἐσὺ ὅμως νὰ εἶσαι ἄγρυπνος γιὰ νὰ τὰ ἀντιμετωπίσεις ὅλα αὐτά. Νὰ κακοπαθήσεις, νὰ ἐργασθεῖς γιὰ τὴν διάδοση τοῦ εὐαγγελίου, νὰ ἐκπληρώνεις τὸ καθῆκον σου στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ»[1].

Τοὺς σοφοὺς αὐτοὺς λόγους ἐπιλέξαμε νὰ θέσουμε σὰν βάση τῆς ἱεραποστολικῆς διακονίας μας στὸν ἀγρὸ

1. *«Σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον»* (Τιμοθέου Β΄ δ΄ 5).

τοῦ Κυρίου, στὸν ὁποῖο μᾶς κάλεσε καὶ μᾶς ἀνέθεσε νὰ καλλιεργήσουμε παρὰ τὴν ἀναξιότητά μας καὶ τὰ ἐλαττώματά μας, κατὰ τὴν νέα περίοδο τῆς πνευματικῆς διακονίας μας.

Ἐπειδὴ ὀφείλουμε πάντοτε νὰ ἀγωνιζόμαστε γιὰ νὰ ὑπερβαίνουμε τὶς ἐλλείψεις μας καὶ τὶς ἀδυναμίες μας καὶ νὰ αὐξανόμαστε σὲ πίστη, θεῖο ζῆλο καὶ ἀφοσίωση μὲ ὁδηγό μας τὰ ἀποστολικὰ παραγγέλματα, θὰ θέσουμε τοὺς στόχους τῆς πνευματικῆς πορείας καὶ τοῦ ἀγώνα μας κατὰ τὴν νέα περίοδο.

Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ τῆς πνευματικῆς θεραπείας μας εἶναι προφανὴς καὶ ἔχει ἐπισημανθεῖ ἀπὸ τοὺς ἔμπειρους στὴν πνευματικὴ ζωὴ ἁγίους Πατέρες μας, οἱ ὁποῖοι τονίζουν, ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ διδάσκεις καὶ νὰ μὴν πράττεις, δὲν μπορεῖς νὰ θεραπεύεις ψυχὲς ἔχοντας τὴν δική σου ἀθεράπευτη, δὲν μπορεῖς νὰ φωτίσεις τὶς ψυχὲς τῶν πιστῶν, ἂν σὺ ζεῖς καὶ βαδίζεις σὲ πυκνὸ σκοτάδι.

☆

Ἀποστολικὲς προτροπές

✻ *«Νῆφε ἐν πᾶσιν»*

Μὲ τὴν προτροπὴ αὐτὴ ὁ ἀπόστολος Παῦλος θέλει νὰ καταστήσει τὸν ποιμένα ἄγρυπνο ἐργάτη τοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ. *«Πρόσεχε σὲ ὅλα»* εἶναι τὸ πνευματικὸ παράγγελμά του.

Ὁ ἐφησυχασμός, ἡ νωθρότητα (ραστώνη), ἡ ἀδιαφορία, ἡ ὀκνηρία δὲν συνάδουν στὸν ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ποιμένας ὀφείλει νὰ εἶναι ἄγρυπνος καὶ νὰ φροντίζει γιὰ ὅλα τὰ πνευματικὰ ἔργα. Τὴν λατρεία, τὴν

προσευχή, τὴν διδαχὴ καὶ πνευματικὴ οἰκοδομή, τὴν φιλανθρωπία, τὴν νεότητα, τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ἡλικιωμένους.

Ὀφείλουμε νὰ ἐλέγξουμε καὶ μάλιστα ἔντονα, τὴν ἀντίληψη μερικῶν νὰ ἀπέχουν ἀπὸ τὶς ἐνοριακὲς δραστηριότητες εἴτε λόγῳ ἀδιαφορίας εἴτε λόγῳ, ὡς ὑποθέτουν, ἀναρμοδιότητας, διότι θεωροῦν ὅτι ἄλλοι εἶναι ὑπεύθυνοι. Αὐτὴ τὴν νοοτροπία ἔχουμε ἐπανειλημμένα ἐλέγξει κατὰ τὸ παρελθόν, διότι εἶναι ψυχοφθόρα καὶ ὀλέθρια. Ὁ Ποιμένας ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅλα, προσέχει καὶ ἐπιμελεῖται τὰ πάντα, ἐργάζεται γιὰ τὴν κατὰ Θεὸ προκοπὴ τῶν πάντων. Συμμετέχει σὲ ὅλα τὰ ἔργα τῆς Ἐνορίας καὶ γενικώτερα τῆς Ἐκκλησίας, μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις του.

✻ *«Κακοπάθησον»*

Μὲ τὴν προτροπὴ αὐτὴ ὁ ἀπόστολος Παῦλος συνιστᾶ στὸν Ποιμένα νὰ κοπιάζει γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἴδιος κοπίασε καὶ μάλιστα περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀποστόλους, ὅπως γράφει στὴν πρὸς Κορινθίους Β΄ ἐπιστολή του:

«Μόχθησα πιὸ πολὺ ἀπὸ αὐτούς, μὲ χτύπησαν μὲ ἀφάνταστη ἀγριότητα, φυλακίσθηκα περισσότερες φορές, κινδύνεψα πολλὲς φορὲς νὰ θανατωθῶ. Πέντε φορὲς μαστιγώθηκα ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους μὲ τὰ τριάντα ἐννέα μαστιγώματα. Τρεῖς φορὲς μὲ τιμώρησαν μὲ ραβδισμούς, μία φορὰ μὲ λιθοβόλησαν, τρεῖς φορὲς ναυάγησα, ἕνα μερόνυχτο ἔμεινα ναυαγὸς στὸ πέλαγος. Ἔκανα πολλὲς κοπιαστικὲς ὁδοιπορίες, διάβηκα ἐπικίνδυνα ποτάμια, κινδύνεψα ἀπὸ ληστές, κινδύνεψα ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς μου Ἰουδαίους, κινδύνεψα καὶ ἀπὸ τοὺς ἐθνι-

κούς. Πέρασα κινδύνους σὲ πόλεις, κινδύνους σὲ ἐρημιές, κινδύνους στὴν θάλασσα, κινδύνους ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ὑποκρίνονταν τοὺς ἀδελφούς. Κόπιασα καὶ μόχθησα πολύ, ξαγρύπνησα πολλὲς φορές, πείνασα, δίψασα, πολλὲς φορὲς μοῦ ἔλειψε ἐντελῶς τὸ φαγητό, ξεπάγιασα καὶ δὲν εἶχα ροῦχα νὰ φορέσω. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα εἶχα καὶ τὴν καθημερινὴ πίεση τῶν ἐχθρῶν μου καὶ τὴν φροντίδα γιὰ ὅλες τὶς ἐκκλησίες. Ποιοὺ ἡ πίστη ἀσθενεῖ καὶ δὲν ἀσθενῶ καὶ ἐγώ; Ποιὸς ὑποκύπτει στὸν πειρασμὸ καὶ δὲν ὑποφέρω καὶ ἐγώ; Ἂν πρέπει νὰ καυχηθῶ, θὰ καυχηθῶ γιὰ τὰ παθηματά μου. Ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ γνωρίζει ὅτι δὲν λέω ψέματα· ἂς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομά του στοὺς αἰῶνες»[2].

Ὁ Κύριος ζητεῖ τὰ πάντα ἀπὸ τὸν Ποιμένα: Τὴν ζωή του, τὸν χρόνο του, τὰ χαρίσματά του, τὶς δυνάμεις του. Τέλος τοῦ ζητεῖ νὰ θυσιάσει καὶ τὴν ζωή του γιὰ τὴν ἱεραποστολὴ καὶ τὸν εὐαγγελισμὸ τῶν ψυχῶν.

2. *«Ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις· ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον, τρὶς ἐραβδίσθην, τρὶς ἐναυάγησα, νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα· ὁδοιπορίαις πολλάκις, κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις λῃστῶν, κινδύνοις ἐκ γένους, κινδύνοις ἐξ ἐθνῶν, κινδύνοις ἐν πόλει, κινδύνοις ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνοις ἐν ψευδαδέλφοις· ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῷ καὶ δίψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι· χωρὶς τῶν παρεκτὸς ἡ ἐπισύστασίς μου ἡ καθ᾽ ἡμέραν, ἡ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν. τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι; εἰ καυχᾶσθαι δεῖ, τὰ τῆς ἀσθενείας μου καυχήσομαι. ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἶδεν, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι οὐ ψεύδομαι»* (πρὸς Κορινθίους Β´ ια´ 23-31).

✻ *«Ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ»*

Τὸ ἔργο τοῦ Ποιμένα εἶναι νὰ εὐαγγελίζεται τὰ ἀγαθὰ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τὴν ὑπέρβαση τῆς ματαιότητας τοῦ κόσμου, τὴν ἀνόρθωση τῆς πεπτωκυίας φύσεως, τὴν νίκη κατὰ τοῦ θανάτου, τὴν ἐν Χριστῷ ἐλπίδα. Γιὰ τοῦτο ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὁμολογεῖ:

«Ἂν κηρύττω τὸ εὐαγγέλιο, αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ γιὰ μένα αἰτία γιὰ καύχηση, ἀλλὰ μοῦ ἐπιβάλλεται ὡς ἀνάγκη»[3].

Ἰδιαίτερα πρέπει νὰ προσέξουμε αὐτὴ τὴν ἀποστολικὴ προτροπὴ γιὰ νὰ μὴ παρασυρόμαστε καὶ παρεκκλίνουμε ἀπὸ τὸν σκοπὸ τῆς ἀποστολῆς μας. Ὁ Κύριος μᾶς κάλεσε γιὰ νὰ εὐαγγελισθοῦμε τὰ ἀγαθὰ τῆς Βασιλείας Του στοὺς ἀνθρώπους.

✻ *«Τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον»*

Νὰ ἐκπληρώνεις καὶ νὰ ἐκτελεῖς τὴν ὑπηρεσία, τὴν ὁποία σοῦ ἀνέθεσε ἡ Ἐκκλησία, συνιστᾶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸν Ποιμένα τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτὸ κατορθώνεται, ὅταν ὁ Ποιμένας ὑπηρετεῖ πρόθυμα, μὲ πιστότητα, θεῖο ζῆλο καὶ ἀφοσίωση στὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ.

Ἡ συνέπεια, ἡ ὑπευθυνότητα, τὸ ἐνδιαφέρον, ἡ συνεργασία, ἡ καλὴ διάθεση πρὸς ὅλους, εἶναι ἀρετές, οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ κοσμοῦν τοὺς Ποιμένες καὶ νὰ διέπουν τὴν διακονία τους.

3. *«Ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι οὐκ ἔστι μοι καύχημα· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται· οὐαὶ δέ μοί ἐστιν ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι»* (πρὸς Κορινθίους Α΄ θ΄ 16).

Μετὰ τὶς ἀποστολικὲς αὐτὲς προτροπές, δίνουμε ὡρισμένες ὁδηγίες γιὰ τὴν διοίκηση, τὴν πνευματικὴ καὶ φιλανθρωπικὴ διακονία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

Θὰ σᾶς ὑπενθυμίσουμε, ὅτι γιὰ κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ θέματα ἔχουμε ἐκδώσει παλαιότερα ἀναλυτικὲς Ἐγκυκλίους.

(Τὰ ἀναφερθέντα παραλείπονται ὅπως καὶ στὶς λοιπὲς Ἐγκυκλίους μας. Ἰδὲ σελίδα 159).

☆

Ἐπικαλούμενοι γιὰ ὅλους σας τὴν Χάρη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σᾶς ἀσπαζόμαστε ἐν Κυρίῳ.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιήλ.

Ἐν Καισαριανῇ τῇ 17ῃ Σεπτεμβρίου 2007

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 69η

Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί,
χαίρετε ἐν Κυρίῳ!

Ἔφθασε ὁ καιρὸς νὰ θέσουμε πάλι τὸ χέρι μας στὸ ἀλέτρι γιὰ νὰ καλλιεργήσουμε τὸ γεώργιο τοῦ Θεοῦ[1], καθὼς μᾶς ἀπέστειλε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς συνεχίζοντας τὸ ἔργο Ἐκείνου.

«Ὅπως μὲ ἀπέστειλε ὁ Πατέρας καὶ ἐγὼ στέλνω ἐσᾶς»[2].

Μὲ τὴν Ἐγκύκλιό μας αὐτή, ὅπως συνηθίζουμε νὰ κάνουμε στὴν ἔναρξη κάθε ἱεραποστολικῆς περιόδου, θὰ ὑπενθυμίσουμε ὡρισμένες ἁγιογραφικὲς ἀναφορές, ποὺ ἀφοροῦν στὴν διακονία μας καὶ τὶς ὁποῖες ὀφείλει νὰ ἔχει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ στὴν σκέψη του κάθε διάκονος τοῦ Εὐαγγελίου.

1. Πρὸς Κορινθίους Α΄ γ΄ 9.
2. *Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς»* (Ἰωάννου κ΄ 21).

1. Ὁ ἀγρὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπέραντος

Ὁ ἀναστὰς Κύριος ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς μαθητές Του τοὺς ζήτησε νὰ εἶναι μάρτυρές Του «*ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς*»[3].

Αὐτὸς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας δείχνει τὸ εὖρος τῆς ἀποστολῆς μας καὶ τῆς πνευματικῆς ὑποχρεώσεώς μας. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀντιλαμβανόμενος τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου ἔγραψε στὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή του:

«Αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω αὐτὸ τὸ χρέος πρὸς ὅλους, πολιτισμένους καὶ ἀπολίτιστους, μορφωμένους καὶ ἀμόρφωτους. Γι᾽ αὐτὸ καὶ ἔχω τὴν ἐπιθυμία νὰ κηρύξω τὸ Εὐαγγέλιο καὶ σὲ ἐσᾶς στὴν Ρώμη»[4] .

Ἀπὸ αὐτὰ συνάγεται ὅτι ὁ Ποιμένας ὑποχρεοῦται νὰ ἐργάζεται πρόθυμα γιὰ κάθε ψυχή. Τό «*ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς*» δηλώνει ὅτι τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ ἀφορᾶ σὲ κάθε ἄνθρωπο.

2. Ἡ προσωπικὴ εὐθύνη σὲ μία ἐπείγουσα ἀνάγκη

Ὅταν ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τὴν συζήτησή Του μὲ τὴν Σαμαρείτιδα στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, εἶδε τοὺς Σαμαρεῖτες νὰ ἔρχονται πρὸς Αὐτὸν ἕτοιμοι νὰ πιστέψουν στὴν διδασκαλία Του, ἀπευθύνθηκε στοὺς μαθητές Του καὶ τοὺς ἐπισήμανε τὴν εὐθύνη τους νὰ διδάξουν στοὺς ἀνθρώπους τὸν λόγο τῆς ζωῆς, τὸν λό-

3. Πράξεων α´ 8.

4. «*Ἕλλησί τε καὶ βαρβάροις, σοφοῖς τε καὶ ἀνοήτοις ὀφειλέτης εἰμί· οὕτω τὸ κατ᾽ ἐμὲ πρόθυμον καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ρώμῃ εὐαγγελίσασθαι*» (Ρωμαίους α´ 14-15).

γο τοῦ Εὐαγγελίου. Εἶπε:

«Σηκῶστε τὰ μάτια σας καὶ κοιτάξτε τὰ χωράφια. Ἀσπροκοποῦν ἀπὸ τὰ στάχυα τὰ ὥριμα, ἕτοιμα κιόλας πρὸς θερισμό»[5].

Αὐτὴ τὴν προσωπικὴ εὐθύνη ὀφείλει νὰ ἔχει πάντοτε στὸν νοῦ του ὁ ἐργαζόμενος στὸν ἱεραποστολικὸ ἀγρό, ὅτι δηλαδή οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἕτοιμοι νὰ πιστέψουν καὶ ὅτι ὁ ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου ὀφείλει νὰ ἐπισπεύσει, ὥστε νὰ ἑλκύσει στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ τοὺς ἑτοιμασμένους ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα.

Ὁ Κύριός μας ἀποκάλυψε, ὅτι ὁ Ἐπουράνιος Θεὸς καὶ Πατέρας ἐργάζεται καὶ προετοιμάζει τὶς ψυχὲς γιὰ νὰ πιστέψουν. Εἶπε:

«Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς θὰ τοὺς διδάσκει ὅλους· ὅποιος, λοιπόν, ἀκούει τὸν Πατέρα καὶ μαθαίνει ἀπὸ Αὐτόν, ἔρχεται κοντά μου»[6].

Σὲ αὐτὸ τὸ ἔργο τῆς πίστεως προσφέρει τὴν διακονία του ὁ ἱεραποστολικὸς ἐργάτης. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὲ σειρὰ συλλογισμῶν ἀναδεικνύει αὐτὴ τὴν πνευματικὴ προσφορά τῶν ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου.

Γράφει στὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή του:

«Πῶς ὅμως θὰ τὸν ἐπικαλεστοῦν , ἂν δὲν τὸν πιστέψουν; Καὶ πῶς θὰ τὸν πιστέψουν, ἂν δὲν ἔχουν ἀκούσει γι᾽ Αὐτόν; Καὶ πῶς πάλι θὰ ἀκούσουν γι᾽ Αὐτόν, ἂν κάποιος δὲν τοὺς Τὸν κηρύξει, πῶς θὰ κηρύξουν σωστά, ἂν δὲν τοὺς ἀποστείλει ὁ Κύριος;»[7].

5. *«Ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαί εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη»* (Ἰωάννου δ΄ 35).

6. *«Καὶ ἔσονται πάντες διδακτοὶ Θεοῦ, πᾶς ὁ ἀκούων παρὰ τοῦ Πατρὸς καὶ μαθὼν ἔρχεται πρός με»* (Ἰωάννου ς΄ 45).

7. *«Πῶς οὖν ἐπικαλέσωνται εἰς ὃν οὐκ ἐπίστευσαν; πῶς δὲ*

3. Ὁ χρόνος εἶναι περιωρισμένος

Ὁ ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου γνωρίζει, ὅτι ὀφείλει νὰ διεκπεραιώσει τὴν διακονία του ἐντὸς ὡρισμένων χρονικῶν ὁρίων, ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Ὅσο ἔχουμε, λοιπόν, τὴν εὐκαιρία, ἂς κάνουμε τὸ καλὸ σὲ ὅλους, καὶ κυρίως σὲ αὐτοὺς ποὺ ἔχουν τὴν ἴδια πίστη μὲ ἐμᾶς»[8].

Οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς μεταβάλλονται, καὶ μάλιστα πρὸς τὰ χειρότερα. Γι᾽ αὐτὸ ὁ Ποιμένας δὲν πρέπει νὰ ὀλιγωρεῖ, νὰ ραθυμεῖ, νὰ ἐφησυχάζει, ὥστε οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν σωτηρία νὰ βρίσκουν καταφύγιο στὴν Ἐκκλησία.

4. Ἡ κλήσι εἶναι προσωπική

Στὴν παραβολὴ τῶν δύο υἱῶν, ὁ Κύριός μας ἀποκάλυψε ὅτι προσωπικὰ καλεῖται ὁ διάκονος τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ ἐργασθεῖ στὸν ἱεραποστολικὸ ἀγρό. Εἶπε:

«Κάποιος εἶχε δύο παιδιά. Πάει λοιπὸν στὸ πρῶτο καὶ τοῦ λέει: παιδί μου, πήγαινε σήμερα καὶ ἐργάσου στὸ ἀμπέλι μου»[9].

Ἄρα ἡ ἱερωσύνη μας ὀφείλεται σὲ προσωπικὴ κλήση

πιστεύσουσιν οὗ οὐκ ἤκουσαν; πῶς δὲ ἀκούσουσι χωρὶς κηρύσσοντος; πῶς δὲ κηρύξουσιν ἐὰν μὴ ἀποσταλῶσι;» (πρὸς Ρωμαίους ί 14-15).

8. *«Ἄρα οὖν ὡς καιρὸν ἔχομεν, ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως»* (Πρὸς Γαλάτας ς΄ 10).

9. *«Ἄνθρωπός τις εἶχε τέκνα δύο, καὶ προσελθὼν τῷ πρώτῳ εἶπε· τέκνον, ὕπαγε σήμερον ἐργάζου ἐν τῷ ἀμπελῶνί μου»*. (Ματθαίου κα΄ 28).

τοῦ Κυρίου, στὴν ὁποία ὁ καλούμενος ἀνταποκρίνεται πρόθυμα καὶ χωρὶς δεύτερες σκέψεις, ὅπως ὁ υἱὸς τῆς παραβολῆς, ὅπως καὶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι «τὰ ἄφησαν ἀμέσως ὅλα»[10].

Ὁ Κύριος ἐξήγησε στοὺς Μαθητὲς καὶ Ἀποστόλους Του: «Δὲν μὲ διαλέξατε ἐσεῖς, ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς διάλεξα καὶ σᾶς ὅρισα νὰ πᾶτε καὶ νὰ καρποφορήσετε, καὶ ὁ καρπός σας νὰ εἶναι μόνιμος»[11].

Ἐπίσης καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει, ὅτι ἡ πρωτοβουλία τῆς κλήσεως ἀνήκει στὴν πρόνοια τοῦ Κυρίου καὶ εἶναι προσωπική.

«Στὸν Μωυσῆ λέει: Θὰ δείξω ἔλεος σὲ ὅποιον θέλω νὰ ἐλεήσω καὶ θὰ φανῶ σπλαγχνικὸς σὲ ὅποιον θέλω νὰ σπλαγχνιστῶ. Ὅλα ἐξαρτῶνται, λοιπόν, ἀπὸ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη θέληση καὶ προσπάθεια»[12].

Καὶ στὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή του τονίζει ὅτι «κανένας δὲν παίρνει μόνος του αὐτὴ τὴν τιμή, ἀλλὰ ὅταν τὸν καλέσει ὁ Θεός, ὅπως ἀκριβῶς κάλεσε τὸν Ἀαρών»[13].

Αὐτὰ δηλώνουν καὶ τὴν εὐθύνη τοῦ καλουμένου νὰ ἀναλάβει ἱεραποστολικὸ ἔργο στὴν Ἐκκλησία, νὰ ἀνταποκριθεῖ στὴν θεία κλήση.

10. «*Ἀφέντες εὐθέως ἅπαντα*» (Ματθαίου δ΄ 20).

11. «*Οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ᾽ ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑμᾶς ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ καρπὸν φέρητε, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν μένῃ*» (Ἰωάννου ιε΄ 16).

12. «*Τῷ γὰρ Μωϋσῇ λέγει· ἐλεήσω ὃν ἂν ἐλεῶ, καὶ οἰκτειρήσω ὃν ἂν οἰκτείρω. ἄρα οὖν οὐ τοῦ θέλοντος οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ*» (πρὸς Ρωμαίους θ΄ 15-16).

13. «*Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμήν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ Ἀαρών*» (πρὸς Ἑβραίους ε΄ 4).

5. Ἡ ποικιλία τῶν ἐργατῶν τῆς Ἐκκλησίας

Στὴν πρὸς Κορινθίους Α΄ ἐπιστολή του (ιβ΄ 12-31) ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὀργανώνει τὴν κοινότητα τῶν πρώτων πιστῶν τῆς Κορίνθου καὶ θέτει τὶς δομὲς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς ἱεραρχώντας τὰ χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ τοὺς φορεῖς τους τονίζοντας ὅτι ὅλους αὐτοὺς «τοποθέτησε ὁ Θεὸς στὴν ἐκκλησία τὸν καθένα στὴν ὁρισμένη του θέση»[14]

Στὴν πρὸς Ἐφεσίους ἐπίσης ἐπιστολή του, τὴν κατ᾽ ἐξοχὴ ἐκκλησιολογικὴ ἐπιστολή, ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ πάλι τονίζει ὅτι ὁ Θεός «σὲ ἄλλους ἔδωσε τὸ χάρισμα τοῦ ἀποστόλου, σὲ ἄλλους τοῦ προφήτη, σὲ ἄλλους τοῦ εὐαγγελιστῆ καὶ σὲ ἄλλους τοῦ ποιμένα καὶ διδασκάλου»[15].

Ἀναφέρει καὶ τοὺς σκοποὺς αὐτῶν τῶν θείων ἐνεργειῶν· «γιὰ νὰ καταρτίζουν τοὺς πιστοὺς γιὰ τὸ ἔργο τῆς διακονίας, ὥστε νὰ οἰκοδομεῖται τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι θὰ καταλήξουμε ὅλοι στὴν ἑνότητα ποὺ δίνει ἡ πίστη καὶ ἡ βαθιὰ γνώση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, θὰ γίνουμε ὥριμοι καὶ θὰ φθάσουμε στὴν τελειότητα ποὺ μέτρο της εἶναι ὁ Χριστός»[16].

14. *«Ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ»* (πρὸς Κορινθίους ιβ΄ 28).

15. *«Ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους»* (πρὸς Ἐφεσίους δ΄ 11).

16. *«Πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ»* (πρὸς Ἐφεσίους δ΄ 12-13).

Οἱ σκοποὶ ὅπως ἀναφέρονται ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο εἶναι: «Ὁ καταρτισμὸς τῶν ἁγίων γιὰ τὸ ἔργο τῆς διακονίας, ὥστε νὰ οἰκοδομεῖται τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ», «ἡ ἑνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ», «ἡ αὔξηση καὶ τελείωση τῶν πιστῶν ὥστε νὰ ἀποκτήσουν τὸν χαρακτήρα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Γι' αὐτοὺς τοὺς σκοποὺς ἐργάζονται ὅλοι οἱ πνευματικοὶ ἐργάτες μαζὶ καὶ συνεργάζονται μὲ ἀγάπη, μὲ ταπείνωση καὶ μὲ προθυμία.

Ὁ Θεὸς ἔδωσε ποικιλία χαρισματούχων γιὰ νὰ ἐξυπηρετηθεῖ ἡ οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ κατάρτιση καὶ προκοπὴ τῶν πιστῶν.

Νὰ θυμηθοῦμε ὅτι ὁ Θεὸς τιμώρησε τὴν Μαριάμ, τὴν ἀδελφὴ τοῦ Μωυσέως, ἡ ὁποία ὑποτίμησε καὶ ζηλότυπα, φθόνησε τὸ ἐξαιρετικὸ χάρισμα ποὺ ἔδωσε ὁ Θεὸς στὸν ἀδελφό της τὸν Μωυσῆ[17].

Συνεπῶς κάθε ἱεραποστολικὸς ἐργάτης ὀφείλει νὰ ἐργάζεται τὰ ἔργα Κυρίου μὲ ὅλα τὰ χαρίσματα ποὺ τοῦ δόθηκαν ἀπὸ τὸν Κύριο.

6. Συνεργάτες τοῦ Θεοῦ

Παρὰ τὴν ποικιλία τῶν χαρισμάτων ὅλοι οἱ ἱεραποστολικοὶ ἐργάτες ὀφείλουν νὰ ἔχουν τὴν αὐτοσυνειδησία ὅτι, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, εἶναι «συνεργάτες τοῦ Θεοῦ»[18].

Ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ ψυχὲς ἀνήκουν στὸν Κύριο Ἰη-

17. Ἀριθμῶν ιβ΄, Δευτερονομίου κδ΄ 9.
18. «*Συνεργοὶ τοῦ Θεοῦ*» (πρβλ. πρὸς Κορινθίους Β΄ ς΄ 1).

σοῦ Χριστὸ «Τὸν Ὁποῖον ὁ Θεὸς Τὸν ὅρισε κληρονόμο τῶν πάντων»[19].

Εἶναι προφανεῖς καὶ αὐτονόητες οἱ συνέπειες ἀπὸ αὐτὴ τὴν θέση.

Αὐτὴ ἡ αὐτοσυνειδησία διευκολύνει ὅλους, γιὰ νὰ συνεργάζονται μὲ σεβασμό, μὲ ἀφοσίωση καὶ μὲ πνεῦμα φόβου Θεοῦ νὰ ἐπιτελοῦν τὰ ἱεραποστολικὰ ἔργα τους.

Τονίσθηκε στὰ προηγούμενα ὅτι ὁ Θεὸς Πατέρας ἐργάζεται καὶ προετοιμάζει τὶς ψυχές. Ἂς θυμηθοῦμε καὶ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου μας «ὁ Πατέρας μου ἐξακολουθεῖ καὶ ἐργάζεται ἕως τώρα»[20].

7. Ὁ Κύριος χορηγεῖ τὰ μέσα

Στὴν παραβολὴ τῶν δέκα μνῶν[21], ὁ Κύριος μὲ σαφήνεια ἀναφέρει καὶ αὐτὸ τὸν πνευματικὸ κανόνα, ὅτι Ἐκεῖνος χορηγεῖ τὰ μέσα γιὰ τὸ ἔργο στὸν ἱεραποστολικὸ ἀγρό.

Ἐπισημαίνει ὅμως ὅτι «σᾶς βεβαιώνω, πὼς σὲ αὐτὸν ποὺ ἔχει θὰ δοθεῖ καὶ ἄλλο· ἀλλὰ ἀπὸ ὅποιον δὲν ἔχει, καὶ ἐκεῖνο τὸ λίγο ποὺ ἔχει θὰ τοῦ ἀφαιρεθεῖ»[22].

Σύμφωνα μὲ αὐτὸν τὸν πνευματικὸ νόμο ὁ Ποιμένας ὑποχρεοῦται νὰ αὐξήσει ἐργαζόμενος τὴν πνευματικὴ καρποφορία, ἀνάλογα μὲ ὅσα ὁ Θεὸς τοῦ χάρισε, διαφορετικὰ θὰ τοῦ ἀφαιρεθεῖ τὸ χάρισμα.

19. *«Ὃν (ὁ Θεός) ἔθηκε κληρονόμον πάντων»* (πρὸς Ἑβραίους α΄ 2).

20. *«Ὁ Πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται»* (Ἰωάννου ε΄ 17).

21. Λουκᾶ ιθ΄ 11-27.

22. *«Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι παντὶ τῷ ἔχοντι δοθήσεται, ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ᾽ αὐτοῦ»* (Λουκᾶ ιθ΄ 26).

8. Ἡ δόξα τῶν συνιέντων

Ὁ προφήτης Δανιὴλ κλείνει τὶς προφητεῖες του μὲ τὴν δόξα τῶν δικαίων.

«Οἱ κατὰ Θεὸ σοφοὶ ὅμως, πιστοί, θὰ λάμψουν σὰν τὸ λαμπρὸ στερέωμα· πολλοὶ δὲ ἀπὸ τοὺς δικαίους θὰ λάμψουν σὰν τοὺς ἀστέρες στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων»[23].

Αὐτὴ τὴν προφητεία ἐπισφράγισε ὁ Κύριος μὲ τοὺς λόγους Του: «Τότε οἱ εὐσεβεῖς θὰ λάμψουν σὰν τὸν ἥλιο στὴν βασιλεία τοῦ Πατέρα τους»[24].

Αὐτὴ ἡ ἐσχατολογικὴ προοπτικὴ ἐνισχύει τοὺς ἐργαζομένους στὸν ἀγρὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως καὶ τοὺς ἀγωνιζόμενους πιστοὺς καὶ διανοίγει λυτρωτικὰ τοὺς ὁρίζοντες τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἐλευθερώνοντάς την ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια, τὰ μάταια καὶ τὰ φθαρτά.

☆

Στὸ δεύτερο μέρος τῆς Ἐγκυκλίου ἀναφέρονται τὰ ἐπὶ μέρους ποιμαντικὰ προγράμματα τῆς περιόδου 2007-2008. Ἰδὲ σελίδα 159.

☆

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Εὐχόμαστε σὲ ὅλους σας νὰ ἔχετε πλούσια τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στὴν ζωὴ καὶ τὴν διακονία σας, ὥστε ἐνισχυόμενοι καὶ δυναμούμενοι ἀπὸ αὐτή, νὰ τελεῖτε

---

23. *«Οἱ συνιέντες ἐκλάμψουσιν ὡς ἡ λαμπρότης τοῦ στερεώματος καὶ ἀπὸ τῶν δικαίων τῶν πολλῶν ὡς οἱ ἀστέρες εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ἔτι»* (Δανιὴλ ιβ´ 3).

24. *«Τότε οἱ δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς αὐτῶν»* (Ματθαίου ιγ´ 43).

ὅλα τὰ καθήκοντά σας πρὸς δόξα τοῦ Θεοῦ Πατέρα μας, ἔπαινο καὶ τιμὴ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ σωτηρία ψυχῶν.

⋆

Διάπυρος εὐχέτης πάντων πρὸς Κύριον ὑπέρ ὑγείας, μακροημερεύσεως, θείας βοηθείας καὶ σωτηρίας.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιήλ

Ἐν Καισαριανῇ τῇ 17ῃ Σεπτεμβρίου 2008

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 79η

Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί,
χαίρετε ἐν Κυρίῳ!

Ἕνα νέο ἐκκλησιαστικὸ ἔτος ἀνέτειλε (2008-2009) μὲ τὴν χάρη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Πανάγαθου Κυρίου μας, στὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου θὰ ἐργασθοῦμε στὸ διακόνημα «ποὺ καθένας καλέστηκε»[1].

Μὲ τὴν ἔναρξη αὐτοῦ σᾶς ἀπευθύνουμε τὴν παρούσα Ἐγκύκλιό μας, ὅπως κάνουμε ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεώς μας πρὸ ὀκτὼ ἐτῶν στὴν Ἱερὰ Μητρόπολή μας. Αὐτὴ ἐκτείνεται σὲ δύο μέρη, γιὰ νὰ ἀνανεώσουμε τὸν ζῆλο μας, νὰ ἐμπνευσθοῦμε καὶ νὰ ἐπιδοθοῦμε μὲ αὐταπάρνηση στὴν ἀποστολή μας.

Στὸ πρῶτο μέρος θὰ ὑπενθυμίσουμε μερικὲς ἀρχές, οἱ ὁποῖες ἀφ᾽ ἑνὸς μὲν διαμορφώνουν τὸ ἱερατικὸ φρόνημα καὶ τὴν αὐτοσυνειδησία τῶν Ποιμένων καὶ ἀφ᾽ ἑτέρου διέπουν τὴν διακονία τους.

1. «*Ἕκαστος ἐν ᾧ ἐκλήθη*» (πρὸς Κορινθίους Α΄ ζ΄ 24).

ΜΕΡΟΣ Α΄

1. Ἐκλελεγμένοι καὶ ἀπεσταλμένοι

Ἡ πρώτη ἀρχὴ προσδιορίζει τὴν σχέση τοῦ Ποιμένα μὲ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ *«τὴν κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας»*[2].

Στὴν ἀποχαιρετιστήριο ὁμιλία Του ὁ Κύριός μας ἀπευθύνεται στοὺς μαθητές Του λέγοντας:

«Δὲν μὲ διαλέξατε ἐσεῖς, ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς διάλεξα καὶ σᾶς ὅρισα νὰ πᾶτε καὶ νὰ καρποφορήσετε, καὶ ὁ καρπός σας νὰ εἶναι μόνιμος. Ὥστε ὅ,τι ζητήσετε ἀπὸ τὸν Πατέρα στὸ ὄνομά μου, νὰ σᾶς τὸ δώσει»[3].

Μετὰ τὴν ἀνάστασή Του ἔδωσε στοὺς Μαθητὲς καὶ Ἀποστόλους τὴν ἐντολὴ τῆς ἱεραποστολῆς λέγοντας:

«Καθὼς μὲ ἀπέστειλεν ὁ Πατέρας μου γιὰ τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ἔτσι καὶ ἐγὼ σᾶς στέλλω πρὸς συνέχιση αὐτοῦ τοῦ ἔργου»[4].

Μὲ τοὺς δύο αὐτοὺς Κυριακοὺς λόγους τίθενται οἱ ἄξονες τῆς αὐτοσυνειδησίας μας.

☆ Ὅτι ὁ Φιλάνθρωπος Κύριος μᾶς ἐξέλεξε κατά «τὴν ἀνεξερεύνητον κρίσιν Του»[5].

☆ Μᾶς ἐξέλεξε, ὅπως εἶπε: *«Ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ*

2. Πρὸς Ἐφεσίους ε΄ 23.

3. *«Οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑμᾶς ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ καρπὸν φέρητε, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν μένῃ, ἵνα ὅ,τι ἂν αἰτήσητε τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δῷ ὑμῖν»* (Ἰωάννου ιε΄ 16).

4. *«Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς»* (Ἰωάννου κ΄ 21).

5. Πρὸς Ρωμαίους ια΄ 33.

καρπὸν φέρητε». Ἡ ἐκλογὴ δηλαδὴ συνεπάγεται διακονία καὶ καρποφορία.

☆ Μὲ τὴν διακονία μας συνεχίζουμε τὴν κοσμοσωτήριο ἀποστολὴ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο, ὅπως θὰ ἐκτεθεῖ στὰ ἑπόμενα.

2. Ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς μας

Ἡ ἀποστολή, τὴν ὁποία μᾶς ἀνέθεσε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι νὰ ὁδηγήσουμε στὴν αἰωνία δόξα πολλοὺς υἱοὺς τοῦ Θεοῦ, ἐννοεῖται τοὺς ἀδελφούς μας. Μὲ τὸ Μυστήριο τῆς χειροτονίας μᾶς κατέστησε μετόχους τοῦ τρισσοῦ ἀξιώματός Του, μὲ τὸ ὁποῖο ἐργάσθηκε τὴν σωτηρία μας, τοῦ ἀρχιερατικοῦ, τοῦ προφητικοῦ καὶ τοῦ βασιλικοῦ, προκειμένου νὰ ἐκπληρώσουμε τὴν διακονία ποὺ μᾶς ἀνατέθηκε.

Παράδειγμα καὶ πρότυπό μας στὴν ἀποστολή μας ἔχουμε τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, γιὰ τὸν Ὁποῖο ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅτι, εἰσερχόμενος στὸν κόσμο εἶπε στὸν Ἐπουράνιο Θεὸ καὶ Πατέρα:

«Θυσία καὶ προσφορὰ δὲν θέλησες, ἀλλὰ μοῦ ἑτοίμασες σῶμα, γιὰ νὰ σοῦ τὸ προσφέρω ὡς θυσία εὐάρεστη. Δὲν σοῦ ἄρεσαν θυσίες, ποὺ καίγονται ὁλόκληρες στὸ θυσιαστήριο, οὔτε θυσίες ποὺ προσφέρονται γιὰ συγχώρηση ἁμαρτιῶν· Τότε εἶπα· ἰδοὺ ἦρθα νὰ κάνω τὸ θέλημά σου, ὅπως εἶναι γραμμένο γιὰ ἐμένα στὸν νόμο»[6].

Γι᾽ αὐτὸ εἶπε: «Δικό μου φαγητὸ εἶναι νὰ κάνω τὸ

6. *«Θυσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι· ὁλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ εὐδόκησας· τότε εἶπον· ἰδοὺ ἥκω, ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ, τοῦ ποιῆσαι, ὁ Θεός, τὸ θέλημά σου»* (πρὸς Ἑβραίους ι´ 5-7).

θέλημα ἐκείνου, ὁ Ὁποῖος μὲ ἀπέστειλε στὸν κόσμο»[7].

Ἐπίσης

«Διότι ἔχω καταβεῖ ἀπὸ τὸν οὐρανό, ὄχι γιὰ νὰ κάνω τὸ θέλημα τὸ δικό μου ἀλλὰ τὸ θέλημα ἐκείνου ποὺ μὲ ἔστειλε. Τὸ θέλημα δὲ τοῦ Πατέρα μου, ὁ ὁποῖος μὲ ἀπέστειλε στὸν κόσμο, εἶναι τοῦτο ἀκριβῶς: Ἀπὸ ὅλους ἐκείνους ποὺ μοῦ ἔχει δώσει, νὰ μὴ χάσω κανέναν ἀπὸ αὐτούς, ἀλλὰ νὰ ἀναστήσω ὅλους αὐτοὺς ἐνδόξως κατὰ τὴν ἔσχατη ἡμέρα. Διότι τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα ἐκείνου, ποὺ μὲ ἀπέστειλε στὸν κόσμο, καθένας, ποὺ βλέπει τὸν Υἱὸ καὶ πιστεύει σὲ Αὐτόν, νὰ ἀποκτήσει αἰώνια ζωὴ καὶ ἐγὼ θὰ τὸν ἀναστήσω τὴν ἔσχατη ἡμέρα»[8].

Κλείνοντας τὴν διακονία Του, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ σωτήριο Πάθος Του, μὲ παρρησία στὴν ἀρχιερατικὴ προσευχή Του εἶπε στὸν Ἐπουράνιο Θεὸ καὶ Πατέρα:

«(Πατέρα μου) ὅταν ἤμουνα μαζί τους στὸν κόσμο, ἐγὼ τοὺς φύλαττα μὲ τὴν δύναμη τοῦ ὀνοματός σου. Αὐτοὺς ποὺ μοῦ ἔδωσες, τοὺς φύλαξα καὶ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν χάθηκε παρὰ μόνο ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας»[9].

Γιὰ τὴν διακονία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

7. *«Ἐμὸν βρῶμά ἐστιν ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με».*

8. *«Ὅτι καταβέβηκα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ οὐχ ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμὸν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με. τοῦτο δέ ἐστι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με πατρός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκέ μοι μὴ ἀπολέσω ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀναστήσω αὐτὸ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. τοῦτο δὲ ἐστι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, ἵνα πᾶς ὁ θεωρῶν τὸν υἱὸν καὶ πιστεύων εἰς αὐτὸν ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἀναστήσω αὐτὸν ἐγὼ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ»* (Ἰωάννου στ´ 38-40).

9. *«Ὅτε ἤμην μετ᾽ αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλε-*

«Ὁ Θεός, ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῶν πάντων, ἐνῶ ὁδήγησε πολλοὺς υἱοὺς στὴν δόξα, ἔπρεπε μὲ τὸ πάθος νὰ ὁδηγήσει Τὸν χορηγὸ τῆς σωτηρίας τους στὴν ὁλοκλήρωση τοῦ ἔργου του»[10].

«Καὶ κάθε γλώσσα θὰ ὁμολογήσει ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι Κύριος γιὰ νὰ δοξάζεται ἔτσι ὁ Θεὸς Πατέρας»[11].

Αὐτὰ ὀφείλουμε νὰ ἔχουμε πρὸ ὀφθαλμῶν σύμφωνα μὲ τὴν ἀποστολικὴ ἐπισήμανση:

«Γι᾽ αὐτὸ πρέπει καὶ ἐμεῖς νὰ προσέχουμε περισσότερο σὲ ἐκεῖνα ποὺ ἀκούσαμε, μήπως ἀπὸ ἀπροσεξία μας συμβεῖ νὰ παρασυρθοῦμε καὶ πέσουμε ἔξω»[12].

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ποιμένες ὠθούμενοι ἀπὸ τὰ πάθη (φιλαργυρίας, φιλοδοξίας, φιληδονίας) ἐκτρέπονται τῆς ἀποστολῆς τους. Ἀλλὰ καὶ ὁ κόσμος προκαλεῖ τοὺς Ποιμένες ζητώντας ἀπὸ αὐτοὺς σημεῖο, ἀπόδειξη τῆς ἀποστολῆς τους καὶ τῆς ἐργασίας τους, ὅπως καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἀπὸ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Καθοδηγητικός, γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ τῶν ἀποδείξεων ποὺ ζητοῦνται ἀπὸ τοὺς Ποιμένες καὶ τὴν Ἐκκλησία, εἶναι ὁ διάλογος ποὺ διεξήχθηκε μεταξὺ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων:

«Τότε ἔλαβαν τὸν λόγο μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς

το εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας» (Ἰωάννου ιζ΄ 12).

10. *«Ἔπρεπε γὰρ αὐτῷ, δι᾽ ὃν τὰ πάντα καὶ δι᾽ οὗ τὰ πάντα, πολλοὺς υἱοὺς εἰς δόξαν ἀγαγόντα, τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι»* (πρὸς Ἑβραίους β΄ 10).

11. *«Καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσηται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός»* (πρὸς Φιλιππησίους β΄ 11).

12. *«Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μή ποτε παραρρυῶμεν»* (Ἑβραίους β΄ 1).

καὶ τοὺς φαρισαίους καὶ εἶπαν· Διδάσκαλε θέλουμε νὰ δοῦμε ἀπὸ ἐσένα κάποιο ἐξαιρετικὸ καὶ καταπληκτικὸ θαῦμα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε καὶ τοὺς εἶπε· Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλίς, ἐπιμένει νὰ ζητάει θαῦμα. Ἀλλὰ δὲν θὰ τῆς δοθεῖ ἄλλο θαῦμα, παρὰ μόνο τοῦ προφήτου Ἰωνᾶ. Διότι καθὼς τότε ὁ Ἰωνᾶς ἦταν στὴν κοιλία τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύκτες, ἔτσι θὰ εἶναι καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέσα στὸν τάφο ἐπὶ τρία ἡμερόνυκτα. Ἄνδρες Νινευῖτες θὰ ἀναστηθοῦν στὴν μέλλουσα κρίση μαζὶ μὲ τὴν γενεὰ αὐτὴ καὶ θὰ τὴν κατακρίνουν. Διότι ἐκεῖνοι μετανόησαν στὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωνᾶ· καὶ ὅμως ἐδῶ ὑπάρχει πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν Ἰωνᾶ. Καὶ ἡ βασίλισσα τοῦ Νότου θὰ ἀναστηθεῖ κατὰ τὴν ἔσχατη κρίση μαζὶ μὲ τὴν γενεὰ αὐτὴ καὶ θὰ τὴν κατακρίνει, διότι ἐκείνη ἦρθε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου νὰ ἀκούσει τὴν σοφία τοῦ Σολομῶντα. Καὶ ἰδοὺ ἐδῶ εἶναι περισσότερο ἀπὸ τὸν Σολομῶντα»[13].

Ὅπως ἀπόδειξη τῆς θεότητας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀνάστασή Του, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τῆς ἀποστολῆς μας εἶναι ἡ ἀνάσταση τῶν ψυχῶν.

13. *«Τότε ἀπεκρίθησάν τινες τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν ἀπὸ σοῦ σημεῖον ἰδεῖν. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ εἰμὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου. ὥσπερ γὰρ ἐγένετο Ἰωνᾶς ὁ προφήτης ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, οὕτως ἔσται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας. ἄνδρες Νινευῖται ἀναστήσονται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ κατακρινοῦσιν αὐτήν· ὅτι μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ, καὶ ἰδοὺ πλεῖον Ἰωνᾶ ὧδε. βασίλισσα νότου ἐγερθήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ κατακρινεῖ αὐτήν· ὅτι ἦλθεν ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἀκοῦσαι τὴν σοφίαν Σολομῶντος, καὶ ἰδοὺ πλεῖον Σολομῶντος ὧδε»* (Ματθαίου ιβ´ 38-42).

Ἰδοὺ τὸ ἔργο, ἡ σφραγίδα καὶ ἡ δικαίωση τῆς ἀποστολῆς μας.

3. Οἱ προϋποθέσεις τῆς κλήσεως τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στὸ εὐαγγέλιό του διηγεῖται τρεῖς περιπτώσεις ὑποψηφίων μαθητῶν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

α΄. Στὴν πρώτη περίπτωση παρουσιάσθηκε ἕνας μαθητὴς πρόθυμος, καθὼς φαινόταν, νὰ ἀκολουθήσει τὸν Κύριό μας, ἀλλὰ δὲν ἦταν εἰλικρινής, διότι στὴν ἀπόφασή του κρυβόταν ἰδιοτέλεια, ὅπως συμπεραίνουμε ἀπὸ τὸν διάλογο, ποὺ ἔγινε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Καὶ ἐνῶ πήγαιναν στὸν δρόμο, εἶπε κάποιος πρὸς Αὐτόν· Κύριε, θὰ σὲ ἀκολουθήσω, ὅπου καὶ ἂν πᾶς. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε: Οἱ ἀλεποῦδες ἔχουν φωλιές, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ἔχουν μέρη νὰ κουρνιάσουν· ὁ δὲ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου δὲν ἔχει ποῦ νὰ ἀκουμπήσει τὴν κεφαλή του»[14].

Σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωση ὁ Κύριος ἔδειξε, ὅτι ὁ μαθητής Του δὲν πρέπει νὰ τρέφει ἐλπίδες, ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἐπιλύσει τὰ βιοτικὰ προβλήματά του.

Ὁ Κύριος, ὅταν οἱ μαθητὲς μὲ τὸ στόμα τοῦ ἀποστό-

14. *«Ἐγένετο δὲ πορευομένων αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ εἶπέ τις πρὸς αὐτόν· Ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ, Κύριε. καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ»* (Λουκᾶ θ΄ 57-58).

λου Πέτρου Τὸν ρώτησαν ποιὰ ἀμοιβὴ θὰ λάβουν γιὰ ὅσα θυσίασαν γιὰ νὰ Τὸν ἀκολουθήσουν καὶ νὰ γίνουν Μαθητές Του, δὲν τοὺς ὑποσχέθηκε ἐγκόσμια ἀγαθά.

«Μίλησε τότε ὁ Πέτρος καί τοῦ εἶπε: Νά, ἐμεῖς ἀφήσαμε τὰ πάντα καὶ σὲ ἀκολουθήσαμε. Τί θά γίνει μ' ἐμᾶς; Κι ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπάντησε: Σᾶς βεβαιώνω πὼς ἐσεῖς ποὺ μὲ ἀκολουθήσατε, ὅταν θὰ καθίσει ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου στὸν μεγαλοπρεπὴ θρόνο του, στὸν καινούριο κόσμο, θὰ καθίσετε καὶ ἐσεῖς σὲ δώδεκα θρόνους, γιὰ νὰ κρίνετε τὶς δώδεκα φυλὲς τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ ὅποιος ἄφησε σπίτια ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὲς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναίκα ἢ παιδιὰ ἢ χωράφια πρὸς χάρη μου, θὰ πάρει ἑκατὸ φορὲς περισσότερα καὶ θὰ κληρονομήσει τὴν αἰώνια ζωή. Πολλοὶ θὰ βρεθοῦν ἀπὸ πρῶτοι τελευταῖοι, καὶ ἄλλοι ἀπὸ τελευταῖοι πρῶτοι»[15].

Ἀπέκλεισε μάλιστα τὶς πρόσκαιρες τιμὲς καὶ μάταιες δόξες στὴν περίπτωση τοῦ αἰτήματος τῶν ἀδελφῶν Ἰωάννου καὶ Ἰακώβου.

«Τότε προσῆλθε σὲ Αὐτὸν ἡ μητέρα τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου μὲ τοὺς υἱούς της, ἡ ὁποία Τὸν προσκύνησε καὶ ζήτησε νὰ τῆς κάνει κάποια χάρη. Αὐτὸς δὲ τῆς εἶπε: Τί θέλεις; Τοῦ λέγει: Δῶσε διαταγή, ὅταν ἀναλάβεις τὴν βασιλεία σου, νὰ καθήσουν οἱ δύο αὐτοὶ υἱοί μου ὁ ἕνας

15. *«Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· Ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν; ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ. καὶ πᾶς ὅς ἀφῆκεν οἰκίας ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναίκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι»* (Ματθαίου ιθ΄ 27-30).

στὰ δεξιά σου καὶ ὁ ἄλλος στὰ ἀριστερά σου. Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε: Δὲν ξέρετε τί ζητᾶτε. Μπορεῖτε νὰ πιεῖτε τὸ ποτήρι, ποὺ θὰ πιῶ ἐγὼ ἢ νὰ βαπτισθεῖτε μὲ τὸ βάπτισμα μὲ τὸ ὁποῖο ἐγὼ θὰ βαπτισθῶ; Λένε σὲ Αὐτόν: Μποροῦμε. Τότε λέει σὲ αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς: Τὸ ποτήρι, ποὺ θὰ πιῶ ἐγώ, θὰ τὸ πιεῖτε καὶ σεῖς καὶ μὲ τὸ βάπτισμα, μὲ τὸ ὁποῖο ἐγὼ θὰ βαπτισθῶ, θὰ βαπτισθεῖτε. Τὸ νὰ καθήσετε ὅμως στὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερά μου, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ δώσω ἐγώ, ἀλλὰ θὰ δοθεῖ σὲ ἐκείνους γιὰ τοὺς ὁποίους ἔχει ἑτοιμασθεῖ ἀπὸ τὸν Πατέρα μου»[16].

β΄. Στὴν δεύτερη περίπτωση παρουσιάσθηκαν δύο ἄλλοι ὑποψήφιοι, οἱ ὁποῖοι ζήτησαν νὰ γίνουν μαθητὲς τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ ἀφοῦ πρῶτα τακτοποιήσουν κάποιες οἰκογενειακὲς ἐκκρεμότητες καὶ ὑποχρεώσεις τους.

«Εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς σὲ κάποιον ἄλλο. Ἀκολούθησέ με. Αὐτὸς δὲ εἶπε· Κύριε, ἄφησέ με νὰ ἀπέλθω καὶ νὰ θάψω πρῶτα τὸν πατέρα μου καὶ ὕστερα νὰ σὲ ἀκολουθήσω. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: Ἄφησε τοὺς νεκροὺς νὰ θάψουν τοὺς νεκρούς τους, ἐσὺ πήγαινε νὰ ἀναγγείλεις τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Εἶπε καὶ κάποιος ἄλλος: Θὰ σὲ ἀκολουθήσω, Κύριε,

16. *«Τότε προσῆλθεν αὐτῷ ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου μετὰ τῶν υἱῶν αὐτῆς προσκυνοῦσα καὶ αἰτοῦσά τι παρ᾽ αὐτοῦ. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Τί θέλεις; λέγει αὐτῷ· Εἰπὲ ἵνα καθίσωσιν οὗτοι οἱ δύο υἱοί μου εἷς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων σου ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε. δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ μέλλω πίνειν ἢ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι; λέγουσιν αὐτῷ· δυνάμεθα. καὶ λέγει αὐτοῖς· τὸ μὲν ποτήριόν μου πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων μου οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ᾽ οἷς ἡτοίμασται ὑπὸ τοῦ πατρός μου»* (Ματθαίου κ΄ 20-24).

ἀλλὰ δός μου τὴν ἄδεια νὰ ἀποχαιρετήσω πρῶτα ἐκείνους, ποὺ εἶναι στὸ σπίτι μου. Καὶ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε: Κάθε ἕνας ποὺ ἔβαλε τὸ χέρι του ἐπάνω στὸ ἀλέτρι καὶ βλέπει πρὸς τὰ πίσω δὲν εἶναι κατάλληλος γιὰ τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ»[17].

Γι᾽ αὐτὸ καὶ οἱ μαθητές Του ὁμολόγησαν, ὅτι γιὰ νὰ γίνουν μαθητὲς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγκατέλειψαν τὰ πάντα χωρὶς νὰ ἔχουν ὑποσχέσεις γιὰ ἐγκόσμιες τιμὲς καὶ ἀπολαβές.

Οἱ τέσσαρες μαθητὲς Ἀνδρέας καὶ Πέτρος, Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης ὅταν κλήθηκαν ἀπὸ τὸν Κύριο «ἀφοῦ ἐπανέφεραν τὰ πλοῖα στὴν ξηρά, ἄφησαν τὰ πάντα καὶ ἀμέσως Τὸν ἀκολούθησαν»[18] καὶ «αὐτοὶ δὲ παρευθὺς ἄφησαν τὸ πλοῖο καὶ τὸν πατέρα τους καὶ τὸν ἀκολούθησαν»[19].

Ὁμοίως καὶ ὁ ἀπόστολος Ματθαῖος, ὁ τελώνης, «ἀφοῦ ἄφησε τὰ πάντα, σηκώθηκε καὶ τὸν ἀκολούθησε»[20].

Ἀπὸ τὰ προηγούμενα συνάγεται, ὅτι ὁ Κύριός μας

17 *«Εἶπε δὲ πρὸς ἕτερον· Ἀκολούθει μοι. ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἐπίτρεψόν μοι ἀπελθόντι πρῶτον θάψαι τὸν πατέρα μου. εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς· σὺ δὲ ἀπελθὼν διάγγελλε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Εἶπε δὲ καὶ ἕτερος· ἀκολουθήσω σοι, Κύριε· πρῶτον δὲ ἐπίτρεψόν μοι ἀποτάξασθαι τοῖς εἰς τὸν οἶκόν μου. εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτόν· οὐδεὶς ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ᾽ ἄροτρον καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω εὔθετός ἐστιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ»* (Λουκᾶ θ΄ 59-62).

18. *«Καταγαγόντες τὰ πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν, ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ»* (Λουκᾶ ε΄ 11).

19. *«Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ»* (Ματθαίου δ΄ 22).

20. *«Καὶ καταλιπὼν ἅπαντα ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ»* (Λουκᾶ ε΄ 28).

ἀπαιτεῖ τέλεια καὶ ὁλοκληρωτικὴ ἀφοσίωση στὴν ἀποστολή ποὺ μᾶς ἀναθέτει.

4. Ἡ εὐθύνη τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας

Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καθόρισαν τὴν εὐθύνη τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας. Σύμφωνα μὲ τὴν νομοθεσία τους οἱ Ποιμένες εἶναι ὑποχρεωμένοι ἀπὸ τὴν ἀποστολή τους:

α΄. Νὰ οἰκοδομοῦν τὴν Ἐκκλησία συνεργαζόμενοι ἁρμονικὰ μεταξύ τους πρὸς δόξαν Θεοῦ.

«Καὶ αὐτὸς ἔδωκε ἄλλους μὲν ἀποστόλους, ἄλλους δὲ προφῆτες, ἄλλους δὲ εὐαγγελιστές, ἄλλους δὲ ποιμένες καὶ διδασκάλους γιὰ νὰ καταρτίζονται οἱ χριστιανοὶ καὶ νὰ ἐπιτελεῖται τὸ ἔργο τῆς διακονίας, μὲ τὸ ὁποῖο οἰκοδομεῖται τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, μέχρις ὅτου φθάσουμε νὰ ἔχουμε ὅλοι μία καὶ τὴν αὐτὴ ἀληθῆ πίστη καὶ τέλεια γνώση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ αὐξηθοῦμε σὲ τέλειο ἄνδρα ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικῆς καὶ νὰ ἀποκτήσουμε τὸ μέτρο τῆς πνευματικῆς ὡριμότητας, κατὰ τὴν ὁποία θὰ ἔχουμε πλήρεις τὶς δωρεὲς καὶ τὴν ἠθικὴ τελειότητα τοῦ Χριστοῦ»[21].

β΄. Ἐπίσης ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρὸς Κορινθίους Α΄ ἐπιστολή του καθορίζει τὴν εὐθύνη τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν οἰκοδόμηση καὶ αὔξηση τῆς Ἐκκλησίας. Λέει:

21. *Καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ»* (Ἐφεσίους 11-13).

«Τί εἶναι λοιπὸν ὁ Παῦλος, τί δὲ ἄλλο εἶναι ὁ Ἀπολλῶς παρὰ ὑπηρέτες καὶ ὄργανα ποὺ σᾶς ὁδήγησαν στὴν πίστη καὶ ὑπηρετεῖ ὁ καθένας ἀνάλογα τῶν χαρισμάτων, τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος τοῦ ἔδωσε; Ἐγὼ φύτευσα, ὁ Ἀπολλῶς πότισε, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἔδινε αὔξηση σὲ αὐτή. Ὥστε οὔτε ἐκεῖνος ποὺ φυτεύει ἀξίζει τίποτε, οὔτε αὐτὸς ποὺ ποτίζει, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ποὺ δίνει τὴν αὔξηση. Ἐκεῖνος ποὺ φυτεύει καὶ ἐκεῖνος ποὺ ποτίζει εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτό· θὰ λάβει ὁ καθένας τὸν μισθό, ποὺ τοῦ ἀνήκει ἀνάλογα μὲ τὸν κόπο του. Ἐμεῖς εἴμαστε συνεργάτες τοῦ Θεοῦ στὸ ἔργο του καὶ ἐσεῖς ὁ ἀγρὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Θεοῦ. Σύμφωνα μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ ποὺ μοῦ δόθηκε, σὰν ἔμπειρος ἀρχιμάστορας ἐγὼ ἔθεσα τὸ θεμέλιο, ἄλλος δὲ συνεχίζει ἐπάνω σὲ αὐτὸ τὸ κτίσιμο. Ἀλλὰ ὁ καθένας ἂς προσέχει, πῶς οἰκοδομεῖ ἐπάνω στὸ θεμέλιο. Διότι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ βάλει ἄλλο θεμέλιο ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ὑπάρχει. Καὶ τὸ θεμέλιο αὐτὸ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἐὰν δὲ τώρα κάποιος κτίζει ἐπάνω σὲ αὐτὸ τὸ θεμέλιο μὲ χρυσάφι ἢ μὲ ἀσήμι ἢ μὲ πολύτιμα πετράδια, μὲ ξυλεία, χορτάρι ἢ ἄχυρο, ἡ ἐργασία τοῦ καθενὸς θὰ φανεῖ· θὰ τὴν φέρει στὸ φῶς ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως. Διότι ἡ ἡμέρα αὐτὴ θὰ φανερωθεῖ μὲ τρόπο πύρινο, καὶ ἡ ποιότητα τοῦ ἔργου καθενὸς θὰ φανεῖ, θὰ δοκιμασθεῖ ἀπὸ τὴν φωτιά. Ἂν τὸ ἔργο ποὺ ἔκτισε κάποιος ἀντέξει, αὐτὸς θὰ λάβει μισθό· ἂν ὅμως τὸ ἔργο κάποιου ἄλλου κατακαεῖ, θὰ ζημιωθεῖ, ὁ ἴδιος ὅμως θὰ σωθεῖ, ὅπως ἕνας ποὺ περνᾶ μέσα ἀπὸ τὶς φλόγες. Δὲν γνωρίζετε ὅτι εἶστε ναὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ μέσα σας; Ἐὰν κάποιος, λοιπόν, καταστρέφει τὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ, αὐτὸν θὰ τὸν ἀφανίσει ὁ Θεός. Γιατὶ ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιος καὶ ὁ ναὸς αὐτὸς εἶστε ἐσεῖς. Ἂς μὴν

ἐξαπατᾶ κανεὶς τὸν ἑαυτό του· ἐὰν κάποιος νομίζει ὅτι εἶναι σοφὸς μὲ τὰ μέτρα αὐτοῦ τοῦ αἰώνα, ἂς γίνει μωρός, γιὰ νὰ γίνει πραγματικὰ σοφός. Διότι ἡ σοφία τοῦ κόσμου τούτου, εἶναι μωρία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Τὸ λέει καὶ ἡ Γραφή: Ὁ Θεὸς πιάνει τοὺς σοφοὺς στὴν πανουργία τους τὴν ἴδια. Καὶ ἀλλοῦ πάλι λέει: Ξέρει ὁ Κύριος πὼς οἱ σκέψεις τῶν σοφῶν τίποτα δὲν ἀξίζουν. Γι᾽ αὐτὸ κανεὶς νὰ μὴν καυχιέται ὅτι ἀνήκει σὲ ἀνθρώπους. Ὅλα εἶναι ἰδικά σας: Εἴτε ὁ Παῦλος, εἴτε ὁ Ἀπολλώς, εἴτε ὁ Πέτρος, εἴτε ὁλόκληρος ὁ κόσμος , εἴτε ἡ ζωή, εἴτε ὁ θάνατος, εἴτε ὅσα ὑπάρχουν τώρα, εἴτε ὅσα θὰ εἶναι στὸ μέλλον, ὅλα σὲ ἐσᾶς ἀνήκουν· ἐσεῖς ὅμως ἀνήκετε στὸν Χριστό, καὶ ὁ Χριστὸς στὸν Θεό»[22].

22. *«Τίς οὖν ἐστι Παῦλος, τίς δὲ Ἀπολλὼς ἀλλ᾽ ἢ διάκονοι δι᾽ ὧν ἐπιστεύσατε, καὶ ἑκάστῳ ὡς ὁ Κύριος ἔδωκεν; ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισεν, ἀλλ᾽ ὁ Θεὸς ηὔξανεν· ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστί τι οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλ᾽ ὁ αὐξάνων Θεός. ὁ φυτεύων δὲ καὶ ὁ ποτίζων ἕν εἰσιν· ἕκαστος δὲ τὸν ἴδιον μισθὸν λήψεται κατὰ τὸν ἴδιον κόπον. Θεοῦ γάρ ἐσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή ἐστε. Κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, ἄλλος δὲ ἐποικοδομεῖ· ἕκαστος δὲ βλεπέτω πῶς ἐποικοδομεῖ· θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός. εἰ δέ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην, ἑκάστου τὸ ἔργον φανερὸν γενήσεται· ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει· ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται· καὶ ἑκάστου τὸ ἔργον ὁποῖόν ἐστι τὸ πῦρ δοκιμάσει. εἴ τινος τὸ ἔργον μενεῖ ὃ ἐπῳκοδόμησε, μισθὸν λήψεται· εἴ τινος τὸ ἔργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται, αὐτὸς δὲ σωθήσεται, οὕτως δὲ ὡς διὰ πυρός. Οὐκ οἴδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἵτινές ἐστε ὑμεῖς. Μηδεὶς ἑαυτὸν ἐξαπατάτω· εἴ τις δοκεῖ σοφὸς εἶναι ἐν ὑμῖν ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, μωρὸς γενέσθω, ἵνα γένηται σοφός. ἡ γὰρ σοφία τοῦ κόσμου τούτου μωρία παρὰ τῷ Θεῷ ἐστι· γέγραπται γάρ· ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ*

γ΄. Κάθε πρόταση αὐτῆς τῆς περικοπῆς θέτει ἕναν κανόνα συνεργασίας τῶν Ποιμένων καὶ τῶν λοιπῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας. Μὲ αὐτοὺς τοὺς κανόνες ὀφείλουμε νὰ διεξάγουμε τὴν διακονία μας. Ἐπισημαίνουμε συνοπτικὰ ὅτι:

✼ Ὅλοι εἴμαστε ὑπηρέτες καὶ ὄργανα τοῦ Κυρίου, τὸν Ὁποῖον ὑπηρετοῦμε μὲ τὰ χαρίσματα, τὰ ὁποῖα Ἐκεῖνος μᾶς ἔδωσε.

✼ Ὅλοι διακονοῦμε στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ ὁ Κύριος αὐξάνει Αὐτή. Ἐὰν ὁ Κύριος δὲν τὴν αὐξήσει, ἡ διακονία μένει ἀτελέσφορος.

✼ Οἱ ἐργάτες εἶναι ἴσοι μεταξύ τους. Ὁ καθένας ἀπὸ αὐτοὺς θὰ ἀμειφθεῖ ἀνάλογα τοῦ κόπου του.

✼ Ἕνας εἶναι ὁ ὑπεύθυνος τῆς διακονίας στὴν Ἐκκλησία καὶ οἱ λοιποὶ συνεργάτες ὀφείλουν νὰ οἰκοδομοῦν τὴν Ἐκκλησία ἀκολουθοῦντες τὶς ὁδηγίες τοῦ Πρωτεργάτου.

✼ Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ.

✼ Τὰ κατὰ κόσμο χαρίσματα τῶν Ποιμένων δὲν πρέπει νὰ ἀποτελοῦν ἀφορμὴ καυχήσεώς τους, ἀλλὰ κίνητρο γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῶν ἀρετῶν.

✼ Ὁ Κύριος δίνει στὴν Ἐκκλησία τὰ πάντα, ὥστε οἱ πιστοὶ νὰ ἀνήκουν στὸν ἐνανθρωπήσαντα Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, νὰ γίνουν δηλαδὴ Σῶμα Αὐτοῦ.

αὐτῶν· καὶ πάλιν· Κύριος γινώσκει τοὺς διαλογισμοὺς τῶν σοφῶν, ὅτι εἰσὶ μάταιοι. ὥστε μηδεὶς καυχάσθω ἐν ἀνθρώποις· πάντα γὰρ ὑμῶν ἐστιν, εἴτε Παῦλος εἴτε Ἀπολλὼς εἴτε Κηφᾶς εἴτε κόσμος εἴτε ζωὴ εἴτε θάνατος εἴτε ἐνεστῶτα εἴτε μέλλοντα, πάντα ὑμῶν ἐστιν, ὑμεῖς δὲ Χριστοῦ, Χριστὸς δὲ Θεοῦ» (πρὸς Κορινθίους Α΄ γ΄ 5-23).

5. Ἡ αὐτοσυνειδησία τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας

Τὸ φρόνημα τοῦ Ποιμένα διαμορφώνεται ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τὶς ὁποῖες δίδαξαν οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ρυθμίζοντας τὰ θέματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητας τῆς Κορίνθου, μὲ σαφήνεια ἐκθέτει αὐτὴ τὴν αὐτοσυνειδησία ὡς ἑξῆς:

«Ἔτσι ἂς μᾶς θεωρεῖ ὁ καθένας, ὡς ὑπηρέτες δηλαδὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ διαχειριστὲς τῶν μυστικῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο ζητεῖται ἀπὸ ἕνα διαχειριστὴ καὶ οἰκονόμο εἶναι νὰ ἀποδειχθεῖ ἔμπιστος. Πολὺ λίγο λογαριάζω τὸ νὰ κριθῶ ἀπὸ σᾶς ἢ ἀπὸ ἀνθρώπινο δικαστήριο. Ἀλλὰ οὔτε καὶ ἐμένα τὸν ἴδιο θεωρῶ ὡς ἁρμόδιο γιὰ νὰ κρίνω τὸν ἑαυτό μου. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ συνείδησή μου δὲν μὲ ἐλέγχει γιὰ τίποτε, ἀλλὰ δὲν φθάνει αὐτὸ γιὰ νὰ εἶμαι δικαιωμένος. Ὁ μόνος ἁρμόδιος γιὰ νὰ κρίνει, εἶναι ὁ Κύριος. Μὴ κάνετε καμία κρίση πρὸ τοῦ ὡρισμένου καιροῦ, μέχρις ὅτου ἔρθει ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος θὰ ρίξει πλῆρες φῶς σὲ αὐτὰ ποὺ εἶναι κρυμμένα στὸ σκοτάδι καὶ θὰ φανερώσει τὶς ἐσωτερικὲς σκέψεις καὶ ἀποφάσεις τῶν καρδιῶν. Καὶ τότε τὸν ἔπαινο στὸν καθένα θὰ τὸν ἀποδώσει ὄχι ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ Θεός. Αὐτὰ δέ, ἀδελφοί μου, τὰ μετέτρεψα ὥστε νὰ ἐφαρμόζουν στὸν ἑαυτό μου καὶ στὸν Ἀπολλὼ πρὸς ὠφέλεια δική σας· γιὰ νὰ μάθετε μὲ τὸ παράδειγμά μας νὰ μὴ σχηματίζετε γιὰ τὸν ἑαυτό σας φρόνημα παραπάνω ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶναι γραμμένο καὶ μᾶς παραγγέλλει ἡ Γραφή, γιὰ νὰ μὴν φουσκώνετε καὶ ὑπερηφανεύεστε ἐπειδὴ ὁ ἕνας μαθητὴς ἔχει ἀρχηγὸ καὶ διδάσκαλο τὸν ἕνα, κατὰ τοῦ ἄλλου μαθητοῦ, ποὺ ἔχει ἀρχηγὸ καὶ διδάσκαλο τὸν

ἄλλον. Διότι καὶ ἐσένα τὸν διδάσκαλο, ποιός σὲ θεωρεῖ καλύτερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους; Καὶ τί ἔχεις, ποὺ δὲν τὸ ἔλαβες; Καὶ ἀφοῦ τὸ ἔλαβες, γιατί καυχᾶσαι σὰν νὰ μὴν τὸ ἔλαβες; Τώρα πλέον εἶστε χορτᾶτοι! Τώρα πλέον εἶστε πλούσιοι! Χωρὶς ἐμᾶς κατακτήσατε μόνοι σας τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν! Καὶ εἴθε νὰ βασιλεύατε, γιὰ νὰ βασιλεύσουμε καὶ ἐμεῖς μαζί σας. Διότι νομίζω, ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ἐμᾶς τοὺς Ἀποστόλους ἔδωσε τὴν τελευταία καὶ πλέον ἀτιμωτικὴ θέση, σὰν νὰ εἴμαστε καταδικασμένοι νὰ πεθάνουμε στὸ στάδιο, διότι γίναμε θέαμα σὲ ὅλο τὸν κόσμο καὶ στοὺς ἀγγέλους καὶ στοὺς ἀνθρώπους. Ἐμεῖς (οἱ ἀπόστολοι) εἴμαστε μωροὶ γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ ἐσεῖς εἶστε συνετοί! Ἐμεῖς εἴμαστε ἀδύναμοι, ἐνῶ ἐσεῖς ἰσχυροί! Ἐσεῖς εἶστε τιμημένοι ἐνῶ ἐμεῖς καταφρονημένοι! Μέχρι τῆς ὥρας αὐτῆς καὶ πεινᾶμε καὶ ὑποφέρουμε ἀπὸ δίψα καὶ στερούμεθα ἐνδυμάτων, καὶ δεχόμαστε ἄγρια καὶ ἐξευτελιστικὰ κτυπήματα καὶ διωκόμαστε ἀπὸ τόπο σὲ τόπο καὶ κοπιάζουμε γιὰ νὰ ζήσουμε δουλεύοντες μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια. Ἐνῶ μᾶς βρίζουν, ἀπαντοῦμε μὲ καλὰ λόγια. Ἐνῶ διωκόμαστε, δείχνουμε ἀνοχή. Ἐνῶ μᾶς δυσφημοῦν καὶ μᾶς συκοφαντοῦν, ἀπαντοῦμε μὲ λόγους γλυκεῖς καὶ παρακλητικούς. Καταντήσαμε σὰν σκουπίδια τοῦ κόσμου, ἀπορρίμματα ὅλων ἕως αὐτὴ τὴν στιγμή»[23].

23. *«Οὕτως ἡμᾶς λογιζέσθω ἄνθρωπος, ὡς ὑπηρέτας Χριστοῦ καὶ οἰκονόμους μυστηρίων Θεοῦ. ὃ δὲ λοιπὸν ζητεῖται ἐν τοῖς οἰκονόμοις, ἵνα πιστός τις εὑρεθῇ. ἐμοὶ δὲ εἰς ἐλάχιστόν ἐστιν ἵνα ὑφ' ὑμῶν ἀνακριθῶ ἢ ὑπὸ ἀνθρωπίνης ἡμέρας· ἀλλ' οὐδὲ ἐμαυτὸν ἀνακρίνω. οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ σύνοιδα, ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ δεδικαίωμαι· ὁ δὲ ἀνακρίνων με Κύριός ἐστιν. ὥστε μὴ πρὸ καιροῦ τι κρίνετε, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ Κύριος, ὃς καὶ φωτίσει τὰ κρυπτὰ τοῦ σκότους καὶ φανερώσει*

«Ἀρχίζουμε πάλι νὰ συσταίνουμε τὸν ἑαυτό μας; Ἢ μήπως χρειαζόμαστε, ὅπως μερικοὶ ἄλλοι, συστατικὰ γράμματα πρὸς ἐσᾶς ἢ νὰ πάρουμε ἀπὸ ἐσᾶς συστατικὰ γράμματα πρὸς ἄλλους; Ἡ συστατικὴ ἐπιστολή μας εἶστε ἐσεῖς, ἐπιστολὴ γραμμένη μέσα στὶς καρδιές μας. Καὶ τὴν γνωρίζουν καὶ τὴν διαβάζουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Καὶ γίνεστε σὲ ὅλους φανεροί, ὅτι εἶστε ἐπιστολή, τὴν ὁποία τὴν ἔγραψε ὁ Χριστὸς μὲ διακόνους του ἐμᾶς. Καὶ ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἔχει γραφεῖ ὄχι μὲ μελάνι, ἀλλὰ μὲ τὴν χάρη τοῦ Πνεύματος τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Καὶ γράφθηκε ὄχι σὲ πλάκες λίθινες ἀλλὰ σὲ ἄλλου εἴδους πλάκες, δηλαδὴ σὲ σάρκινες καρδιές. Τὴν βεβαιότητα αὐτὴ μᾶς τὴν ἔδωσε ὁ Θεὸς μέσῳ τοῦ Χριστοῦ. Δηλαδὴ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἀπὸ μόνοι μας ἱκανοὶ νὰ θεωρήσουμε ὅτι κάτι προέρχεται ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους· ἀλλὰ ἡ ἱκανότητά μας προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεό. Αὐτὸς μᾶς ἀξίωσε νὰ ὑπηρετήσουμε τὴν νέα διαθήκη, ὄχι τὸ γράμμα τοῦ νόμου, ἀλ-

τὰς βουλὰς τῶν καρδιῶν, καὶ τότε ὁ ἔπαινος γενήσεται ἑκάστῳ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Ταῦτα δέ, ἀδελφοί, μετεσχημάτισα εἰς ἐμαυτὸν καὶ Ἀπολλὼ δι' ὑμᾶς, ἵνα ἐν ἡμῖν μάθητε τὸ μὴ ὑπὲρ ὃ γέγραπται φρονεῖν, ἵνα μὴ εἷς ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς φυσιοῦσθε κατὰ τοῦ ἑτέρου. τίς γάρ σε διακρίνει; τί δὲ ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες; εἰ δὲ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβών; ἤδη κεκορεσμένοι ἐστέ, ἤδη ἐπλουτήσατε, χωρὶς ἡμῶν ἐβασιλεύσατε· καὶ ὄφελόν γε ἐβασιλεύσατε, ἵνα καὶ ἡμεῖς ὑμῖν συμβασιλεύσωμεν. δοκῶ γὰρ ὅτι ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν, ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι. ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί· λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν· ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι» (πρὸς Κορινθίους Α΄ δ΄ 1-13).

λὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ὁδηγεῖ στὸν θάνατο, ἐνῶ τὸ Πνεῦμα δίνει ζωή. Ἡ διαθήκη τοῦ Μωυσῆ, ποὺ ἦταν χαραγμένη σὲ λίθινες πλάκες καὶ ὁδηγοῦσε στὸν θάνατο, ἐγκαινιάσθηκε μὲ λαμπρότητα. Οἱ Ἰσραηλίτες δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν ἀτενίσουν ἐξαιτίας τῆς λαμπρότητας τοῦ προσώπου του, ἂν καὶ ἡ λαμπρότητα ἐκείνη ἦταν πρόσκαιρη. Πῶς δὲν θὰ εἶναι περισσότερο ἔνδοξη ἡ διακονία τῆς Καινῆς Διαθήκης, ποὺ δίνει στοὺς ἀνθρώπους τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Διότι, ἐὰν ἡ διακονία ἐκείνη ποὺ κατέληγε στὴν κατάκριση, ἦταν ἔνδοξη, πολὺ περισότερο ἡ διακονία αὐτή, ποὺ παρέχει στοὺς ἀνθρώπους τὴν δικαίωση καὶ τὴν σωτηρία, ἔχει ὑπεράφθονη δόξα. Πράγματι, ἡ δόξα στὴν περίπτωση τοῦ παλαιοῦ νόμου δὲν συγκρίνεται μὲ τὴν δόξα τῆς νέας διαθήκης. Γιατί, ἐὰν ἐκεῖνο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ καταργηθεῖ δόθηκε μὲ λαμπρότητα, πολὺ μεγαλύτερη λαμπρότητα συνοδεύει αὐτὸ ποὺ διαρκεῖ αἰώνια. Ἐπειδὴ ἔχουμε μία τέτοια ἐλπίδα, γι᾽ αὐτὸ μιλᾶμε μὲ παρρησία καὶ ἐλευθερία. Καὶ δὲν κάνουμε ὅπως ὁ Μωυσῆς, ποὺ ἔθετε κάλυμμα στὸ πρόσωπό του, γιὰ νὰ μὴν δοῦν οἱ Ἰσραηλίτες τὸ μεγαλεῖο ἐκείνου, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ καταργηθεῖ. Ἀλλὰ τυφλώθηκαν οἱ διάνοιές τους. Διότι μέχρι σήμερα μένει τὸ ἴδιο κάλυμμα, ὅταν διαβάζεται ἀπὸ αὐτοὺς ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, καὶ δὲν σηκώνεται τοῦτο, διότι μόνο μὲ τὴν πίστη καὶ τὴν ἕνωση μὲ τὸν Χριστὸ καταργεῖται τὸ κάλυμμα αὐτό. Ἀλλὰ μέχρι σήμερα, ὅταν διαβάζεται ὁ νόμος τοῦ Μωυσῆ, ὑπάρχει κάλυμμα στὶς καρδιές τους. Ὅταν ὅμως ἐπιστρέψει κανεὶς στὸν Κύριο, τὸ κάλυμμα ἀφαιρεῖται. Ἡ λέξη "Κύριος" ἐδῶ σημαίνει τὸ Πνεῦμα· καὶ ὅπου ὑπάρχει τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ἡ ἐλευθερία. Ὅλοι

ἐμεῖς, λοιπόν, χωρὶς κάλυμμα στὸ πρόσωπο, κοιτάζουμε σὰν σὲ καθρέπτη τὴν λαμπρότητα τοῦ Κυρίου, καὶ μεταμορφωνόμενοι σὲ αὐτὴ τὴν λαμπρὴ εἰκόνα Του μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ Κυρίου, ὁ Ὁποῖος εἶναι τὸ Πνεῦμα, βαδίζουμε ἀπὸ δόξα σὲ δόξα»[24].

24. *«Ἀρχόμεθα πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνειν; εἰ μὴ χρῄζομεν ὥς τινες συστατικῶν ἐπιστολῶν πρὸς ὑμᾶς ἢ ἐξ ὑμῶν συστατικῶν; ἡ ἐπιστολὴ ἡμῶν ὑμεῖς ἐστε, ἐγγεγραμμένη ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, γινωσκομένη καὶ ἀναγινωσκομένη ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων, φανερούμενοι ὅτι ἐστὲ ἐπιστολὴ Χριστοῦ διακονηθεῖσα ὑφ' ἡμῶν, ἐγγεγραμμένη οὐ μέλανι, ἀλλὰ Πνεύματι Θεοῦ ζῶντος, οὐκ ἐν πλαξὶ λιθίναις, ἀλλὰ ἐν πλαξὶ καρδίαις σαρκίναις. Πεποίθησιν δὲ τοιαύτην ἔχομεν διὰ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Θεόν. οὐχ ὅτι ἱκανοί ἐσμεν ἀφ' ἑαυτῶν λογίσασθαί τι ὡς ἐξ ἑαυτῶν, ἀλλ' ἡ ἱκανότης ἡμῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ, ὃς καὶ ἱκάνωσεν ἡμᾶς διακόνους καινῆς διαθήκης, οὐ γράμματος, ἀλλὰ πνεύματος· τὸ γὰρ γράμμα ἀποκτέννει, τὸ δὲ πνεῦμα ζῳοποιεῖ. Εἰ δὲ ἡ διακονία τοῦ θανάτου ἐν γράμμασιν ἐντετυπωμένη ἐν λίθοις ἐγενήθη ἐν δόξῃ, ὥστε μὴ δύνασθαι ἀτενίσαι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ εἰς τὸ πρόσωπον Μωϋσέως διὰ τὴν δόξαν τοῦ προσώπου αὐτοῦ τὴν καταργουμένην, πῶς οὐχὶ μᾶλλον ἡ διακονία τοῦ πνεύματος ἔσται ἐν δόξῃ; εἰ γὰρ ἡ διακονία τῆς κατακρίσεως δόξα, πολλῷ μᾶλλον περισσεύει ἡ διακονία τῆς δικαιοσύνης ἐν δόξῃ. καὶ γὰρ οὐδὲ δεδόξασται τὸ δεδοξασμένον ἐν τούτῳ τῷ μέρει ἕνεκεν τῆς ὑπερβαλλούσης δόξης. εἰ γὰρ τὸ καταργούμενον διὰ δόξης, πολλῷ μᾶλλον τὸ μένον ἐν δόξῃ. Ἔχοντες οὖν τοιαύτην ἐλπίδα πολλῇ παρρησίᾳ χρώμεθα, καὶ οὐ καθάπερ Μωϋσῆς ἐτίθει κάλυμμα ἐπὶ τὸ πρόσωπον ἑαυτοῦ πρὸς τὸ μὴ ἀτενίσαι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ εἰς τὸ τέλος τοῦ καταργουμένου. ἀλλ' ἐπωρώθη τὰ νοήματα αὐτῶν. ἄχρι γὰρ τῆς σήμερον τὸ αὐτὸ κάλυμμα ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς παλαιᾶς διαθήκης μένει, μὴ ἀνακαλυπτόμενον, ὅτι ἐν Χριστῷ καταργεῖται, ἀλλ' ἕως σήμερον, ἡνίκα ἀναγινώσκεται Μωϋσῆς, κάλυμμα ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν κεῖται· ἡνίκα δ ἂν ἐπιστρέψῃ πρὸς Κύριον, περιαιρεῖται τὸ κάλυμμα. ὁ δὲ Κύριος τὸ Πνεῦμά ἐστιν· οὗ δὲ τὸ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία. ἡμεῖς δὲ πάντες ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπὸ Κυρίου Πνεύματος»* (πρὸς Κορινθίους Β΄ γ΄ 1-18).

Ἐπισημαίνουμε συνοπτικὰ τὶς ἀρχές, οἱ ὁποῖες διαμορφώνουν τὴν αὐτοσυνειδησία τοῦ Ποιμένα:

✼ Οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὑπηρέτες τοῦ Χριστοῦ καὶ διαχειριστὲς τῶν μυστικῶν ἀποφάσεων τοῦ Θεοῦ.

✼ Ἀπὸ τοὺς Ποιμένες ἀπαιτεῖται ἐμπιστοσύνη καὶ ἀξιοπιστία.

✼ Ὁ Ποιμένας ὅταν ἔχει ἀγαθὴ συνείδηση γιὰ τὴν διακονία του δὲν φοβεῖται τὴν ἀνθρώπινη κρίση, ἡ ὁποία ἐνδεχομένως νὰ εἶναι καὶ ἀτελὴς καὶ ἐμπαθής.

✼ Παρὰ ταῦτα ἡ αὐτοδικαίωση πρέπει νὰ ἀποφεύγεται. Ὅλοι οἱ Ποιμένες ὀφείλουμε νὰ θέτουμε τὸν ἑαυτό μας καὶ τὴν διακονία μας ὑπὸ τὴν κρίση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

✼ Οἱ Ποιμένες δὲν πρέπει νὰ παρασύρουν τοὺς πιστοὺς στὴν ὑπερηφάνεια.

✼ Οἱ ἀληθινοὶ Ποιμένες ταπεινώνονται ἐνώπιον τῶν πιστῶν, στεροῦνται, ὑπομένουν διωγμοὺς καὶ δέχονται ἄνευ γογγυσμοῦ τὴν ἀπόρριψη.

✼ Οἱ ἀληθινοὶ Ποιμένες ἀντιμετωπίζουν μὲ ὑπομονή, μακροθυμία καὶ ἀγαθότητα τὶς ἀδικίες, τὶς συκοφαντίες καὶ τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἀνθρώπων.

✼ Οἱ Ποιμένες μὲ τὴν διακονία τους μετατρέπουν τοὺς πιστοὺς σὲ ζωντανὴ ἐπιστολὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ μὲ τὴν ζωή τους κηρύττουν τὶς ἐντολὲς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ εἶναι εὐωδία Χριστοῦ.

✼ Ἡ διακονία τῶν Ποιμένων εἶναι ἔνδοξος, ἀφοῦ παρέχει στοὺς ἀνθρώπους τὴν δικαίωση καὶ τὴν σωτηρία.

6. Ἡ σφραγίδα τῆς ἀποστολῆς τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας

Τὸ ἔργο τοῦ Ποιμένα, ποὺ εἶναι ἡ οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιβεβαιώνει τὴν αὐθεντικότητα τῆς ἀποστολῆς του.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος δύο φορὲς ἀναφέρθηκε στὸ ἔργο του, ὅτι ἀποτελεῖ τὴν ἐπιβεβαίωση τῆς διακονίας του:

«Ἐὰν γι' ἄλλους δὲν εἶμαι ἀπόστολος, τοὐλάχιστον γιὰ σᾶς εἶμαι. Διότι ἡ σφραγίδα, μὲ τὴν ὁποία πιστοποιεῖται ἐπίσημα τὸ ἀποστολικό μου ἀξίωμα, εἶστε μὲ τὴν χάρη τοῦ Κυρίου ἐσεῖς, τοὺς ὁποίους ἐγὼ ὁδήγησα στὸν Χριστό»[25].

«Ἀρχίζουμε πάλι νὰ συσταίνουμε τὸν ἑαυτόν μας; Ἢ μήπως χρειαζόμαστε ὅπως μερικοὶ ἄλλοι, συστατικὰ γράμματα πρὸς ἐσᾶς ἢ νὰ πάρουμε ἀπὸ ἐσᾶς συστατικὰ γράμματα πρὸς ἄλλους; Ἡ συστατικὴ ἐπιστολή μας εἶστε ἐσεῖς, ἐπιστολὴ γραμμένη μέσα στὶς καρδιές μας. Καὶ τὴν γνωρίζουν καὶ τὴν διαβάζουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Καὶ γίνεστε σὲ ὅλους φανεροί, ὅτι εἶστε ἐπιστολή, ποὺ τὴν ἔγραψε ὁ Χριστὸς μὲ διακόνους του ἐμᾶς. Καὶ ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἔχει γραφεῖ ὄχι μὲ μελάνι, ἀλλὰ μὲ τὴν χάρη τοῦ Πνεύματος τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Καὶ γράφτηκε ὄχι σὲ πλάκες λίθινες ἀλλὰ σὲ ἄλλου εἴδους πλάκες, δηλαδὴ σὲ σάρκινες καρδιές»[26].

25. *«Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλά γε ὑμῖν εἰμι· ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ»* (πρὸς Κορινθίους Α΄ θ΄ 2).

26. *«Ἀρχόμεθα πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνειν; εἰ μὴ χρῄζομεν ὥς τινες συστατικῶν ἐπιστολῶν πρὸς ὑμᾶς ἢ ἐξ ὑμῶν συστατικῶν; ἡ ἐπι-*

Ὅπως ἡ δόξα τοῦ Κυρίου εἶναι τὰ παιδιά ποὺ Τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός[27], δηλαδὴ οἱ ψυχὲς τῶν σωζομένων, ἔτσι καὶ γιὰ τὸν Ποιμένα δόξα του καὶ ἔπαινός του εἶναι οἱ ψυχές, οἱ ὁποῖες ὁδηγοῦνται ἀπὸ αὐτὸν στὴν θεογνωσία καὶ τὴν σωτηρία.

7. Ὁ Ποιμένας καὶ τὸ ποίμνιο

Στὴν πρὸς Κορινθίους Β΄ ἐπιστολή του ὁ ἀπόστολος Παῦλος καθορίζει τὶς σχέσεις Ποιμένα καὶ ποιμνίου καὶ διδάσκει πῶς πρέπει οἱ Ποιμένες νὰ συμπεριφέρονται καὶ τί πρέπει νὰ ἀπαιτοῦν ἀπὸ τοὺς πιστούς:

«Καμία ἀφορμὴ σκανδάλου δὲν δίνουμε σὲ κανέναν, γιὰ νὰ μὴν δυσφημιστεῖ ἡ διακονία μας. Ἀντίθετα, μὲ κάθε τι συσταίνουμε καὶ ἀποδεικνύουμε τοὺς ἑαυτούς μας σὰν ἀληθινοὶ διάκονοι τοῦ Θεοῦ μὲ ὑπομονὴ πολλή, μὲ θλίψεις, μὲ στενοχώριες, μὲ δαρμοὺς καὶ μαστιγώσεις, μὲ φυλακίσεις, μὲ τὶς ἐναντίον μας ἐξεγέρσεις, τὶς ταλαιπωρίες, τὶς ἀγρυπνίες, τὴν πείνα, μὲ ἁγνότητα, μὲ κατανόηση, μὲ εὐσπλαγχνία, μὲ καλωσύνη, μὲ διάθεση ἁγία, μὲ ἀγάπη ἀνυπόκριτη· μὲ λόγο ἀληθινό, μὲ δύναμη Θεοῦ, μὲ τὰ ὅπλα τῆς ἀρετῆς στὸ δεξὶ χέρι γιὰ ἐπίθεση καὶ στὸ ἀριστερὸ γιὰ ἄμυνα, μὲ τιμὴ καὶ καταφρόνηση καὶ ἐξευτελισμούς, μὲ δυσφήμηση καὶ ἔπαινο· ὡς

στολὴ ἡμῶν ὑμεῖς ἐστε, ἐγγεγραμμένη ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, γινωσκομένη καὶ ἀναγινωσκομένη ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων, φανερούμενοι ὅτι ἐστὲ ἐπιστολὴ Χριστοῦ διακονηθεῖσα ὑφ ἡμῶν, ἐγγεγραμμένη οὐ μέλανι, ἀλλὰ Πνεύματι Θεοῦ ζῶντος, οὐκ ἐν πλαξὶ λιθίναις, ἀλλὰ ἐν πλαξὶ καρδίαις σαρκίναις» (πρὸς Κορινθίους Β΄ γ΄ 1-3).

27. *Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἅ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός»* (Ἡσαΐου η΄ 18).

ἀπατεῶνες καὶ εἰλικρινεῖς, ὡς ἀπορριπτόμενοι καὶ ἀναγνωριζόμενοι, ὡς φθάνοντες στὸ χεῖλος τοῦ θανάτου καὶ παρ' ἐλπίδα ζοῦμε· μᾶς βασανίζουν ἀλλὰ δὲν πεθαίνουμε, ὡς λυπούμενοι καὶ ὅμως πάντοτε χαίροντες, ὡς πτωχοὶ ποὺ ὅμως πλουτίζουμε πολλούς, ὡς ἀκτήμονες ποὺ ὅμως στὴν διάθεσή μας ἔχουμε τὰ πάντα.

Ὦ Κορίνθιοι! Ἀπὸ ἀγάπη τὸ στόμα μας ἄνοιξε πρὸς ἐσᾶς, ἡ καρδιά μας ἔγινε πλατειά. Μέσα μας χωρᾶτε ἄνετα, δὲν ὑπάρχει στενότητα χώρου σὲ ἐμᾶς. Ἀλλὰ στενότητα χώρου ὑπάρχει στὴν καρδιά σας. Σᾶς μιλάω σὰν παιδιά μου. Ἀνταποδῶστε λοιπὸν τὴν ἴδια ἀγάπη, κάνετε καὶ ἐσεῖς τὴν καρδιά σας πλατειά»[28].

Σύμφωνα μὲ τοὺς ἀποστολικοὺς αὐτοὺς λόγους:

✪ Οἱ Ποιμένες προσέχουν νὰ μὴ δίνουν ἀφορμή, ὥστε οἱ πιστοὶ νὰ ἐμποδίζονται στὴν πνευματική τους πορεία.

✪ Οἱ ἀληθινοὶ Ποιμένες συμπεριφέρονται σὰν διάκο-

28. «*Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπήν, ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία, ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις, ἐν πληγαῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ἀκαταστασίαις, ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστείαις, ἐν ἁγνότητι, ἐν γνώσει, ἐν μακροθυμίᾳ, ἐν χρηστότητι, ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ, ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἐν δυνάμει Θεοῦ, διὰ τῶν ὅπλων τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν, διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφημίας καὶ εὐφημίας, ὡς πλάνοι καὶ ἀληθεῖς, ὡς ἀγνοούμενοι καὶ ἐπιγινωσκόμενοι, ὡς ἀποθνήσκοντες καὶ ἰδοὺ ζῶμεν, ὡς παιδευόμενοι καὶ μὴ θανατούμενοι, ὡς λυπούμενοι ἀεὶ δὲ χαίροντες, ὡς πτωχοί, πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες, ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοντες. Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέῳγε πρὸς ὑμᾶς, Κορίνθιοι, ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται· οὐ στενοχωρεῖσθε ἐν ἡμῖν, στενοχωρεῖσθε δὲ ἐν τοῖς σπλάγχνοις ὑμῶν· τὴν δὲ αὐτὴν ἀντιμισθίαν, ὡς τέκνοις λέγω, πλατύνθητε καὶ ὑμεῖς*» (πρὸς Κορινθίους Β΄ στ΄ 2-11).

νοι τοῦ Θεοῦ μὲ ὑπομονὴ στὶς στερήσεις καὶ στοὺς διωγμούς.

✪ Οἱ ἀληθινοὶ Ποιμένες δὲν ἐξουδενώνονται ἀπὸ τὴν ἐπιθετικὴ καὶ ἀρνητικὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων.

✪ Οἱ ἀληθινοὶ Ποιμένες εἶναι πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὰ πνευματικὰ τέκνα τους, καὶ ὅταν ἐκεῖνα τοὺς στενοχωροῦν.

☆

ΜΕΡΟΣ Β΄

Στὸ δεύτερο μέρος ἀναλύονται οἱ στόχοι τῆς πνευματικῆς διακονίας τὴν ἱεραποστολικὴ περίοδο 2008-2009. Ἰδὲ σελίδα 159.

☆

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί

Εὐχόμαστε ὁ Κύριος νὰ εὐλογήσει τὴν διακονία μας γιὰ νὰ ἀποδώσει ἀγαθοὺς καρποὺς στὴν Βασιλεία Του.

Μὲ πατρικὲς εὐχὲς καὶ ἀγάπη.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιήλ

Ἐν Καισαριανῇ τῇ 23η Σεπτεμβρίου 2009

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 89η

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,
χαίρετε ἐν Κυρίῳ!

Ἐπέστη *«καιρὸς τοῦ οἰκοδομεῖν»*[1]

Ἐκτείνεται μπροστά μας ἡ ἐκκλησιαστικὴ περίοδος 2009-2010. Ὁ Κύριος μᾶς καλεῖ νὰ διακονήσουμε τὸν λαό Του· νὰ οἰκοδομήσουμε τὴν Ἐκκλησία· νὰ καθαιρέσουμε τὰ ὀχυρώματα τῆς ἁμαρτίας στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων· νὰ ἐλευθερώσουμε τοὺς αἰχμαλωτισμένους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία· νὰ στηρίξουμε τὴν πίστη, τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν εὐσέβεια· νὰ παρηγορήσουμε τοὺς κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους ἀπὸ τὶς μέριμνες τοῦ βίου· νὰ καλέσουμε στὴν μετάνοια· νὰ διακονήσουμε τὴν καταλλαγὴ τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα· νὰ κηρύξουμε τὸ Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀπολυτρώσεως· νὰ ὁδηγήσουμε τὸν λαό Του πρὸς τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

1. Ἐκκλησιαστοῦ γ΄

Ἀναλαμβάνοντας τὰ πνευματικὰ ἔργα μας ὀφείλουμε νὰ κατανοήσουμε τὴν ἐποχή μας, τὸ πνευματικὸ περιβάλλον, μέσα στὸ ὁποῖο διαβιοῦν οἱ ἄνθρωποι, τὸ ὁποῖο τοὺς ἐπηρεάζει καὶ διαμορφώνει τὴν στάση τῆς ζωῆς τους.

Ὁ Κύριος ἀναφέρθηκε, στὴν τελευταία ἐπάνω στὴν γῆ ὁμιλία Του, στά *«σημεῖα τῶν καιρῶν»*[2] ποὺ πρέπει νὰ ἔχουμε τὴν ἱκανότητα νὰ διακρίνουμε. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι οἱ Ποιμένες πρέπει νὰ ἔχουμε τὴν δυνατότητα νὰ εἰσδύσουμε στὸ βάθος τῶν φαινομένων, νὰ τὰ μελετᾶμε, νὰ τὰ ἀναλύουμε καὶ νὰ λαμβάνουμε τὶς δέουσες ἀποφάσεις καὶ νὰ ἐνεργοῦμε κατάλληλα *«εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ»*[3].

Γι' αὐτὸ τὸν λόγο στὴν συνέχεια θὰ προσπαθήσουμε νὰ περιγράψουμε αὐτὸ τὸ πνευματικὸ περιβάλλον, τά *«σημεῖα τῶν καιρῶν»* μας.

1. Κρίση ἀξιῶν καὶ θεσμῶν

Συνεχῶς ἔρχονται στὸ προσκήνιο τῆς κοινωνίας μας φαινόμενα, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ κοινωνία μας βρίσκεται σὲ βαθειὰ κρίση σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδά της, σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις της, σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς της. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος περιγράφει αὐτὴ τὴν κρίση καὶ τὴν αἰτία αὐτῆς ὡς ἑξῆς:

«Καὶ ἀφοῦ τὸ θεώρησαν περιττὸ νὰ γνωρίσουν τὸν Θεὸ ἐνσυνείδητα, τοὺς παρέδωσε ὁ Θεὸς στὴν μωρία τους, καὶ ἔτσι πράττουν ἀνάρμοστα πράγματα. Εἶναι γεμᾶτοι ἀπὸ κάθε εἶδος ἁμαρτίας, ἀπὸ πορνεία, πονηρία,

2. Ματθαίου ιστ΄ 3.

3. Πρὸς Ἐφεσίους δ΄ 12.

πλεονεξία, κακία, γέμισαν ἀπὸ φθόνο, φόνο, φιλονεικία, δόλο καὶ κακοήθεια. Κακολογοῦν καὶ κατηγοροῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, μισοῦν τὸν Θεό, εἶναι κακοποιοί, ὑπερήφανοι, ἀλαζόνες, σκέπτονται μόνο πῶς θὰ βλάψουν τοὺς ἄλλους, εἶναι ἀνυπάκοοι στοὺς γονεῖς τους. Ἄνθρωποι χωρὶς σύνεση, δὲν κρατοῦν τὸν λόγο τους, δὲν ἔχουν στοργή, διαλλακτικότητα καὶ ἔλεος»[4].

Εὐτυχῶς ποὺ ἀκόμη δὲν ἐξέλιπε ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ, καὶ σὲ ἀρκετοὺς δὲν ἔχει νεκρωθεῖ τὸ αἰσθητήριο τῆς ἠθικῆς. Γι᾽ αὐτὸ καὶ ἔχουμε ἀκόμη τὴν ἱκανότητα νὰ διακρίνουμε τὴν κατάπτωση τῶν ἠθῶν, τὴν ἐξαχρείωση τῆς κοινωνίας, τὴν πνευματικὴ νέκρωση. Ὅσο ὅμως ἡ κρίση διατηρεῖται καὶ ἐξαπλώνεται, ἐπέρχεται ἡ ἄμβλυνση, ἡ πώρωση καὶ ἡ σκλήρυνση τῶν συνειδήσεων καὶ ἐπομένως θὰ ἐλαττωθοῦν αὐτοὶ στοὺς ὁποίους ἀκόμη λειτουργοῦν τὰ κριτήρια τῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς.

Ὁ ἀποστολικὸς λόγος μὲ σαφήνεια ἑρμηνεύει τὸ φαινόμενο:

«Γι᾽ αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς θὰ ἐπιτρέψει νὰ ἐνεργήσει σὲ αὐτοὺς ἡ πλάνη, γιὰ νὰ πιστέψουν σὲ αὐτὸ τὸ ψέμα. Ἔτσι, θὰ τιμωρηθοῦν ὅλοι ὅσοι δὲν πίστεψαν στὴν ἀλήθεια καὶ δέχθηκαν ὁλόψυχα τὴν ἀδικία»[5].

4. *«Καὶ καθὼς οὐκ ἐδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα, πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ πορνείᾳ πονηρίᾳ πλεονεξίᾳ κακίᾳ, μεστοὺς φθόνου φόνου ἔριδος δόλου κακοηθείας, ψιθυριστάς, καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὑβριστάς, ὑπερηφάνους, ἀλαζόνας, ἐφευρετὰς κακῶν, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀσυνέτους, ἀσυνθέτους, ἀστόργους, ἀσπόνδους, ἀνελεήμονας»* (πρὸς Ρωμαίους α´ 28-32).

5. *«Διὰ τοῦτο πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλάνης εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐτοὺς τῷ ψεύδει, ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ᾽ εὐδοκήσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ»* (Θεσσαλονικεῖς Β´ β´ 11-12).

Ἡ κρίση εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀνατροπῆς τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ὑποταγῆς τῶν ἀνθρώπων στὰ ἐμπαθῆ θελήματα καὶ φρονήματα τῆς σάρκας τους.

Ἡ κρίση ἐκτὸς τῶν ἄλλων συνεπειῶν μεταβάλλει καὶ τοὺς θεσμοὺς τῆς κοινωνίας, ὥστε νὰ καταβάλλεται συνεχῶς προσπάθεια νὰ ἀποκτήσουν ἀξία οἱ θεσμοὶ ποὺ ἀπαξιώνουν καὶ ἀλλοτριώνουν τὸ ἦθος τῶν ἀνθρώπων καὶ οἱ αἰώνιες ἀξίες νὰ ὑποτιμοῦνται, νὰ παραθεωροῦνται καὶ νὰ ἀποβάλλονται ἀπὸ τὴν ζωή. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τονίζει:

«Γι᾽ αὐτό, στὴν πράξη ἀγνοοῦν τὸ γεγονὸς πὼς μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ δικαιώσει τὸν ἄνθρωπο, καὶ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ δικαιωθοῦν μὲ τὰ ἔργα τους. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι πὼς δὲν ἀποδέχθηκαν τὴν δικαιοσύνη τὴν ὁποία προσφέρει ὁ Θεὸς μέσῳ τοῦ Χριστοῦ»[6].

2. Ὁ εὐδαιμονισμός

Οἱ πολλοὶ στὶς ἡμέρες μας ἔχουν ὡς κύριο καὶ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ στὴν ζωή τους νὰ ζήσουν καλά, νὰ ἔχουν ἀγαθὰ καὶ χρόνο γιὰ νὰ τὰ ἀπολαύσουν. Ζοῦν ὅπως ὁ ἄφρονας πλούσιος τῆς παραβολῆς μὲ νόμο στὴν ζωή τους τό «ψυχὴ ἔχεις πολλὰ ἀγαθά, τὰ ὁποῖα ἀρκοῦν γιὰ πολλὰ χρόνια· ξεκουράσου, τρῶγε, πίνε, διασκέδαζε»[7].

Πολλοὶ ἐπιδίδονται στὴν ἀχαλίνωτη ἀπόλαυση τῶν

6. *«Ἀγνοοῦντες γὰρ τὴν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην, καὶ τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην ζητοῦντες στῆσαι, τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑπετάγησαν»* (πρὸς Ρωμαίους ι´ 3).

7. *«Ψυχὴ ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου»* (Λουκᾶ ιβ´ 19).

ἡδονῶν τῆς ζωῆς. Στὴν σκέψη αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ἡ θυσία, ἡ ἑκούσια στέρηση, ἡ περιστολὴ τῶν ἀλόγιστων ἐπιθυμιῶν εἶναι φευκτέες συμπεριφορές. Ἐνδεχομένως ἀκατανόητες καὶ παράλογες. Εἶναι οἱ ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο[8].

Ἡ οἰκονομικὴ κρίση, ἡ ὁποία μαστίζει καὶ τὴν δική μας κοινωνία, ἀποδεικνύει τοῦ λόγου τὸ ἀληθές. Οἱ ἄνθρωποι ζητοῦν περισσότερα γιὰ νὰ ἱκανοποιοῦν τὴν ματαιοδοξία καὶ τὶς ἐφήμερες ἐπιθυμίες τους.

Ἡ *«ἐποχὴ τοῦ Ἀντιχρίστου»* θὰ ὑπόσχεται στοὺς ἀνθρώπους τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἀσφάλεια, τὴν ἀφθονία τῶν ἀγαθῶν, τὴν ἀκόρεστο ἀπόλαυση ἀφθονίας ἀγαθῶν, ὅσο τὸ δυνατὸν περισσοτέρων. Βεβαίως αὐτὸ εἶναι τό *«μυστήριο τῆς ἀνομίας»*[9], τὸ ὁποῖο συνεχῶς καὶ ἀδιάκοπα ἐνεργεῖται στὸν κόσμο καὶ τὸ ὁποῖο θὰ ματαιώσει μὲ τὴν Παρουσία Του ὁ ἔνδοξος Ἐσταυρωμένος Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός.

Ἡ συμβουλὴ τοῦ Ἀποστόλου πρὸς τοὺς πιστοὺς γιὰ βίο λιτὸ καὶ αὐτάρκεια εἶναι περισσότερο ἐπίκαιρος σήμερα:

«Ὅταν ἔχουμε, λοιπόν, τροφὲς καὶ ἐνδύματα, θὰ ἀρκεσθοῦμε σὲ αὐτά. Ὅσοι ὅμως θέλουν νὰ πλουτίσουν πέφτουν σὲ πειρασμό, σὲ παγίδα τοῦ διαβόλου καὶ σὲ πολλὲς ἐπιθυμίες ἀνόητες καὶ βλαβερές, ποὺ βυθίζουν τοὺς ἀνθρώπους στὴν καταστροφὴ καὶ στὸν ὄλεθρο. Διότι ἡ ρίζα ὅλων τῶν κακῶν εἶναι ἡ φιλαργυρία. Τὸ χρῆμα

8. *«Πολλοὶ γὰρ περιπατοῦσιν, -οὓς πολλάκις ἔλεγον ὑμῖν, νῦν δὲ καὶ κλαίων λέγω, τοὺς ἐχθροὺς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ»* (πρὸς Φιλιππησίους γ´ 18).

9. Πρὸς Θεσσαλονικεῖς β´ 7.

μερικοὶ τὸ ἐπεθύμησαν τόσο πολύ, ὥστε πλανήθηκαν καὶ ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὴν πίστη καὶ πλήγωσαν τὸν ἑαυτό τους μὲ βάσανα πολλά»[10].

3. Ἡ ἔλλειψη κατηχήσεως τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως

Θεωροῦμε ὡς δεδομένο, ὅτι οἱ βαπτισμένοι γνωρίζουν τὴν εὐαγγελικὴ διδαχή, κατηχήθηκαν τὸν λόγο τῆς ἀλήθειας[11]. Ὅμως ὅλο καὶ συχνότερα διαπιστώνουμε ὅτι ὄχι μόνον ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι βρίσκονται μακρυὰ ἀπὸ τὴν «θεία παρεμβολή» ἀγνοοῦν στοιχειώδεις διδασκαλίες τῆς εὐαγγελικῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ θεωροῦνται ὅτι βρίσκονται μέσα σὲ αὐτή, δυσκολεύονται νὰ κατανοήσουν τὸ ἦθος τῆς ὀρθόδοξης ζωῆς καὶ τῆς πνευματικότητας. Τὰ παραδείγματα εἶναι καθημερινά.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ὅτι εἶναι ἀδιάφοροι γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωή. Ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν πολιτική, γιὰ τὰ ποδοσφαιρικά. Μιλᾶνε μὲ πυρετὸ γιὰ τὰ σαρκικὰ καὶ τὰ κοσμικὰ πράγματα, ἀλλὰ δὲν ἐνδιαφέρονται καθόλου νὰ ἀκούσουν τὸν ἅγιο λόγο τοῦ Θεοῦ, νὰ ὑπηρετήσουν μὲ ταπείνωση, ὑπακοὴ καὶ θεῖο ζῆλο τὸ ἅγιο θέλημά Του.

Ἔτσι λοιπὸν σήμερα ἐπιτελοῦμε τὴν διακονία μας

10 *«Ἔχοντες δὲ διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα. οἱ δὲ βουλόμενοι πλουτεῖν ἐμπίπτουσιν εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβεράς, αἵτινες βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν. ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστιν ἡ φιλαργυρία, ἧς τινες ὀρεγόμενοι ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς»* (πρὸς Τιμόθεον Α΄ στ΄ 8-10).

11. Λουκᾶ α΄ 4.

σὲ ἕνα ἀδιάφορο γιὰ τὰ πνευματικὰ κόσμο καὶ ἡ δική μας ἀποστολὴ εἶναι νὰ διεγείρουμε τὶς κοιμώμενες συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων σύμφωνα μὲ τὴν προτροπή «σήκω πάνω σύ, ποὺ κοιμᾶσαι τὸν ὕπνο τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀναστήσου ἀπὸ τὴν νέκρα καὶ τὸν θάνατο καὶ θὰ σὲ φωτίσει ὁ Θεός»[12].

Καλούμαστε νὰ ἀναζωπυρώσουμε τὸ χάρισμα τῆς πίστεως γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀναγέννηση τῶν ἀνθρώπων.

4. Ἔξαρση τῆς παραθρησκείας, τῆς μαγείας καὶ τοῦ παγανισμοῦ

Στὶς ἡμέρες μας συμβαίνει τὸ ἑξῆς ἀντιφατικό, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ λογικοκρατεῖται ἡ ζωὴ καὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ δέχεται αὐτὰ ποὺ ἀντιλαμβάνεται ἢ μπορεῖ νὰ ἐξηγήσει μὲ τὴν λογική του, γι' αὐτὸ καὶ δυσκολεύεται νὰ ἀποδεχθεῖ τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Ἀφ' ἑτέρου νὰ παρασύρεται καὶ νὰ προσελκύεται ἀπὸ πρακτικές, ποὺ ἀκυρώνουν τὴν λογική του καὶ τὴν δύναμή της.

Ὁ Κύριος κατάκρινε αὐτὴ τὴν συμπεριφορὰ μὲ τὸ προφητικὸ κήρυγμα. Ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν Προφητῶν ἐξαγγέλλει τὴν κρίση τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν Βαβυλῶνα, δηλαδὴ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ ὁποία ἐνῶ ἀπορρίπτει τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ θέλγεται ἀπὸ τὴν ἐξουσία τῶν μάγων, τῶν ἐξορκιστῶν κ.λπ., ἡ ὁποία ἀποστρέφεται τὴν σοφία καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὑποτάσσεται στὴν δύναμη τῶν μαντευομένων.

«Τώρα δὲ ἄκουσε αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ, σὺ ἡ κα-

12. *«Ἔγειρε ὁ καθεύδων καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός»* (πρὸς Ἐφεσίους ε).

κομαθημένη καὶ φιλήδονη, ἡ ὁποία καθόσουν γεμάτη αὐτοπεποίθηση, ἡ ὁποία ἔλεγες μέσα στὴν καρδιά σου: Ἐγὼ εἶμαι μόνο καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλη· δὲν θὰ μείνω ποτὲ χήρα, οὔτε θὰ γνωρίσω ποτὲ στέρηση τῶν τέκνων μου. Τώρα ὅμως θὰ ἔρθουν πάνω σου τὰ δύο αὐτά, αἰφνίδια σὲ μία ἡμέρα· ἡ ἀτεκνία καὶ ἡ χηρεία, θὰ ἔρθουν αἰφνίδια σὲ ἐσένα, τὸν χρόνο ποὺ θὰ ζητᾶς νὰ ἀσφαλισθεῖς ἀπὸ αὐτὰ μὲ τὴν μαγεία, μὲ τὴν δύναμη τὴν μεγάλη τῶν μάγων καὶ γοήτων σου, καὶ κατὰ τὸν χρόνο ποὺ ἤλπιζες καὶ εἶχες τὴν πεποίθηση στὴν πονηρία καὶ τὰ ἐγκλήματά σου. Διότι σὺ εἶπες: Ἐγὼ καὶ μόνο εἶμαι καὶ δὲν εἶναι καμία ἄλλη ἐκτὸς ἀπὸ ἐμένα. Μάθε λοιπὸν ὅτι ἡ σύνεση καὶ ἡ σοφία ἀπὸ τὶς μαγεῖες καὶ τὶς γοητεῖες σου καὶ ἡ ἀποστασία σου ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ θὰ καταλήξουν σὲ καταισχύνη σου, διότι ὅλες οἱ ἐλπίδες σου θὰ διαψευσθοῦν. Καὶ πλανώμενη εἶπες στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς σου: Ἐγὼ εἶμαι καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλη»[13].

13. *«Νῦν δὲ ἄκουε ταῦτα, ἡ τρυφερά, ἡ καθημένη πεποιθυῖα, ἡ λέγουσα ἐν καρδίᾳ αὐτῆς· ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ἑτέρα· οὐ καθιῶ χήρα οὐδὲ γνώσομαι ὀρφανίαν. νῦν δὲ ἥξει ἐπὶ σὲ τὰ δύο ταῦτα ἐξαίφνης ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ· ἀτεκνία καὶ χηρεία ἥξει ἐξαίφνης ἐπὶ σὲ ἐν τῇ φαρμακείᾳ σου, ἐν τῇ ἰσχύϊ τῶν ἐπαοιδῶν σου σφόδρα, τῇ ἐλπίδι τῆς πονηρίας σου· σὺ γὰρ εἶπας· ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ἑτέρα. γνῶθι, ὅτι ἡ σύνεσις τούτων καὶ ἡ πορνεία σου ἔσται σοι αἰσχύνη. καὶ εἶπας τῇ καρδίᾳ σου· ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ἑτέρα. καὶ ἥξει ἐπὶ σὲ ἀπώλεια, καὶ οὐ μὴ γνῷς, βόθυνος, καὶ ἐμπεσῇ εἰς αὐτόν· καὶ ἥξει ἐπὶ σὲ ταλαιπωρία, καὶ οὐ μὴ δυνήσῃ καθαρὰ γενέσθαι· καὶ ἥξει ἐπὶ σὲ ἐξ ἀπίνης ἀπώλεια, καὶ οὐ μὴ γνῷς. στῆθι νῦν ἐν ταῖς ἐπαοιδαῖς σου καὶ ἐν τῇ πολλῇ φαρμακείᾳ σου, ἃ ἐμάνθανες ἐκ νεότητός σου, εἰ δυνήσῃ ὠφεληθῆναι. κεκοπίακας ἐν ταῖς βουλαῖς σου· στήτωσαν δὴ καὶ σωσάτωσάν σε οἱ ἀστρολόγοι τοῦ οὐρανοῦ, οἱ ὁρῶντες τοὺς ἀστέρας ἀναγγειλάτωσάν σοι τί μέλλει ἐπὶ σὲ ἔρχεσθαι. ἰδοὺ πάντες ὡς φρύγανα ἐπὶ πυρὶ κατακαυθήσονται καὶ οὐ μὴ ἐξέλωνται τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἐκ φλογός· ὅτι*

Ἡ δράση τῆς παραθρησκείας ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ὀλέθριες συνέπειες στὴν πνευματικὴ ζωὴ ἀπειλεῖ τὸ πρόσωπο, τὴν οἰκογένεια καὶ τὴν κοινωνία.

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση ἔχει συστήσει στὶς Κυβερνήσεις τῶν Κρατῶν - Μελῶν νὰ λάβουν μέτρα προστασίας τῶν πολιτῶν ἀπὸ τὴν καταστρεπτικὴ δράση τῶν ἐπικίνδυνων ὁμάδων καὶ ὀργανώσεων, ποὺ ἐπενδύονται τὸ προσωπεῖο τῆς θρησκείας καὶ καταπατοῦν τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, γιὰ νὰ ἀποκτήσουν δύναμη καὶ ὀπαδοὺς καὶ νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὰ θύματά τους γιὰ νὰ πλουτίσουν.

Οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας εὐθύνονται γιὰ τὴν οριοθέτηση τῆς ἀλήθειας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐνημέρωση τῶν πιστῶν γιὰ τὴν ἀπειλή.

Οἱ Ποιμένες ὀφείλουν νὰ διδάξουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὸν Κύριο καὶ ὄχι στοὺς ψευδεῖς ἔμπορους ἐλπίδας καὶ ἐπιτυχίας.

Ὁ Κύριός μας ἀναφέρθηκε στὸ θέμα αὐτὸ μὲ τοὺς λόγους Του:

«Γιὰ τοῦτο, λοιπόν, σᾶς λέω: Μὴ φροντίζετε γιὰ τὴν ζωή σας, τί θὰ φᾶτε καὶ τί θὰ πιεῖτε οὔτε γιὰ τὸ σῶμα σας, τί θὰ ντυθεῖτε. Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι σπουδαιότερη ἀπὸ τὴν τροφή; Καὶ τὸ σῶμα δὲν εἶναι σπουδαιότερο ἀπὸ τὸ ἔνδυμα; Κοιτάξτε τὰ πεπεινὰ ποὺ δὲν σπείρουν οὔτε θερίζουν οὔτε μαζεύουν ἀγαθὰ σὲ ἀποθῆκες, καὶ ὅμως ὁ οὐράνιος Πατέρας σας τὰ τρέφει· ἐσεῖς δὲν ἀξίζετε πολὺ περισσότερο ἀπὸ αὐτά; Κι ἔπειτα, ποιός ἀπὸ σᾶς ὅσον-

ἔχεις ἄνθρακας πυρός, κάθισαι ἐπ᾽ αὐτούς. οὗτοι ἔσονταί σοι βοήθεια, ἐκοπίασας ἐν τῇ μεταβολῇ ἐκ νεότητος, ἄνθρωπος καθ᾽ ἑαυτὸν ἐπλανήθη, σοὶ δὲ οὐκ ἔσται σωτηρία» (Ἡσαΐου μζ´ 8-15).

δήποτε καὶ ἂν φροντίσει μπορεῖ νὰ προσθέσει ἕναν πήχη στὸ ἀνάστημά του; Καὶ γιὰ τὴν ἐνδυμασία σας γιατί φροντίζετε μὲ τόση ἀνησυχία καὶ ἀγωνία; Παρατηρεῖστε μὲ προσοχὴ τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, πῶς φυτρώνουν καὶ πῶς αὐξάνουν. Δὲν κοπιάζουν οὔτε γνέθουν. Καὶ ὅμως σᾶς λέω τοῦτο, οὔτε καὶ αὐτὸς ὁ Σολομώντας μὲ ὅλη του τὴν βασιλικὴ μεγαλοπρέπεια καὶ δόξα δὲν ντυνόταν ὅπως ἕνα ἀπὸ αὐτά. Ἐὰν δὲ ὁ Θεὸς ντύνει μὲ τόση λαμπρότητα τὰ ἀγριόχορτα τοῦ ἀγροῦ, ποὺ σήμερα ὑπάρχουν καὶ αὔριο ρίχνονται στὸν φοῦρνο, δὲν θὰ ντύνει πολὺ περισσότερο ἐσᾶς, ὀλιγόπιστοι; Λοιπὸν μὴ κυριευθεῖτε ποτὲ ἀπὸ τὴν ἀνήσυχη μέριμνα λέγοντας συνεχῶς, τί θὰ φᾶμε ἢ τί θὰ πιοῦμε ἢ τί θὰ ντυθοῦμε. Διότι οἱ εἰδωλολάτρες (ποὺ δὲν γνωρίζουν τὰ αἰώνια ἀγαθὰ καὶ τὴν στοργικὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ), ἐπιζητοῦν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο αὐτὰ τὰ φθαρτὰ ἀγαθά. Ἐσεῖς ὅμως μὴν ἀνησυχεῖτε γι᾽ αὐτά, διότι ὁ Πατέρας σας ὁ οὐράνιος γνωρίζει ὅτι ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ὅλα αὐτά, καὶ σὰν πανάγαθος ποὺ εἶναι, θὰ σᾶς τὰ δώσει. Γι᾽ αὐτὸ πρῶτα ἀπὸ ὅλα νὰ ἐπιζητεῖτε τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐπικράτηση τοῦ θελήματός του, καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ ἀκολουθήσουν. Μὴν ἀγωνιᾶτε, λοιπόν, γιὰ τὸ αὔριο, διότι ἡ αὐριανὴ ἡμέρα θὰ ἔχει τὶς δικές της φροντίδες. Φτάνουν οἱ φροντίδες κάθε ἡμέρας»[14].

14. *«Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστιν τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος; ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπείρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν; τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα; καὶ περὶ ἐνδύματος τί*

5. Φόβοι καὶ κίνδυνοι

Φόβοι, κίνδυνοι καὶ ἀβεβαιότητες περικυκλώνουν καὶ ἀπειλοῦν τὴν ζωὴ στὴν ἐποχή μας. Ὁ Κύριός μας ἀναφέρθηκε προφητικά, ὅτι ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγωνία θὰ καταπνίγει τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων:

«Οἱ ἄνθρωποι θὰ λιποθυμοῦν καὶ θὰ γίνονται σὰν νεκροὶ ἀπὸ τὸν φόβο καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνία γι᾽ αὐτὰ ποὺ πρόκειται νὰ συμβοῦν στὴν οἰκουμένη»[15].

Ἡ ἀσφάλεια φυλλορροεῖ, ὅπως τὰ φύλλα τῶν δέντρων τὸ φθινόπωρο καὶ ἐξαφανίζεται, ὅπως παρέρχεται ἡ σκιὰ ὅταν ἔρχεται τὸ φῶς.

Ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀσφάλεια εἶναι δύο ἐπιθυμίες τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἐνῶ ἐπιδιώκονται ἐπίπονα, συνεχῶς φυγαδεύονται.

Μόνον ὁ Κύριος μπορεῖ νὰ συντρίψει τὶς παγίδες τῆς ἀπελπισίας καὶ νὰ ἐλευθερώσει τὶς ψυχές.

Ὁ ψαλμωδὸς μὲ εὐγνωμοσύνη ὁμολογεῖ *«ἡ παγὶς συνετρίβη καὶ ἡμεῖς ἐρρύσθημεν»*[16].

μεριμνᾶτε; καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομὼν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἓν τούτων. Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν, οὐ πολλῷ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι; μὴ οὖν μεριμνήσητε λέγοντες, τί φάγωμεν ἢ τί πίωμεν ἢ τί περιβαλώμεθα; πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδεν γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι χρῄζετε τούτων ἁπάντων. ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν. Μὴ οὖν μεριμνήσητε εἰς τὴν αὔριον, ἡ γὰρ αὔριον μεριμνήσει τὰ ἑαυτῆς· ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς» (Ματθαίου στ´ 25-34).

15. *«Ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῇ οἰκουμένῃ»* (Λουκᾶ κα´ 26).

16. Ψαλμοῦ 123 (ρκγ´) (ρκδ´) 7.

6. Ἡ παγκοσμιοποίηση

Ἡ ζωὴ τῆς ἐποχῆς μας κυριαρχεῖται ἀπὸ τοὺς κανόνες τῆς παγκοσμιοποιήσεως μὲ ὅλες τὶς πτυχὲς καὶ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τοῦ φαινομένου. Ἡ παγκοσμιοποίηση ὅμως κρύπτει μεγάλες ἀπειλὲς γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωή μας.

Δὲν ἀγνοοῦμε, ὅτι ζοῦμε στὴν παγκόσμια κοινωνία, ἀλλὰ δὲν ἀφομοιωνόμαστε σὲ αὐτὴ συμπεριφερόμενοι ὡς *«οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα»*[17] σωτηρίας. Ὁ Κύριός μας καθόρισε αὐτὴ τὴν σχέση τῶν μαθητῶν Του μὲ τὸν κόσμο ἀπευθυνόμενος στὸν Ἐπουράνιο Θεὸ καὶ Πατέρα ὡς ἑξῆς:

«Δὲν σὲ παρακαλῶ νὰ τοὺς πάρεις ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀλλὰ νὰ τοὺς προστατέψεις ἀπὸ τὸν πονηρό. Δὲν προέρχονται ἀπὸ τὸν πονηρὸ κόσμο ὅπως καὶ ἐγὼ δὲν προέρχομαι ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτόν»[18].

Γι᾽ αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει τοὺς πιστούς νὰ «μὴν προσαρμόζεσθε στὴν νοοτροπία αὐτοῦ τοῦ κόσμου»[19].

Οἱ πιστοὶ διακρίνονται ἀπὸ τὴν ἁγία καὶ λαμπρὴ ζωή τους σύμφωνα μὲ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου:

«Ἐσεῖς εἶστε τὸ φῶς γιὰ τὸν κόσμο· μία πόλη κτισμένη πάνω σὲ ὄρος, δὲν μπορεῖ νὰ κρυφθεῖ. Οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἀνάβουν τὸν λύχνο δὲν τὸν τοποθετοῦν κάτω ἀπὸ τὸ δοχεῖο μὲ τὸ ὁποῖο μετροῦν τὸν σίτο, ἀλλὰ τὸν τοποθετοῦν στὸν λυχνοστάτη, γιὰ νὰ φωτίζει ὅλους τοὺς

17. Πρὸς Θεσσαλονικεῖς δ´ 13.

18. *«Οὐκ ἐρωτῶ ἵνα ἄρῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ᾽ ἵνα τηρήσῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ. ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰσὶν καθὼς ἐγὼ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰμί»* (Ἰωάννου ιζ´ 15-16).

19. *«Μὴ συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ»* (πρὸς Ρωμαίους ιβ´ 2).

ἀνθρώπους τῆς οἰκίας. Ἔτσι νὰ λάμψει καὶ τὸ δικό σας φῶς μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ δοῦν τὰ καλά σας ἔργα καὶ νὰ δοξολογήσουν τὸν οὐράνιο Πατέρα σας»[20].

Οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου ἀγωνίζονται νὰ διατηρήσουν τὴν πνευματικὴ ἀκεραιότητά τους σύμφωνα μὲ τὸν λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου:

«Ἀφοῦ ἔχουμε τὶς ὑποσχέσεις αὐτές, ἀγαπητοί, ἂς καθαρίσουμε τοὺς ἑαυτούς μας ἀπὸ κάθε τι, ποὺ μολύνει τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα μας καὶ ἂς τελειοποιούμαστε στὴν ἁγιωσύνη μὲ τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ»[21].

Στὴν Ἐπιστολὴ πρὸς Διόγνητο περιγράφεται αὐτὸ τὸ μυστήριο τὸ ὁποῖο βιώνουν οἱ πιστοὶ ποὺ ζοῦν στὸν κόσμο, ὡς ἑξῆς:

«Διότι οἱ Χριστιανοὶ οὔτε ἀπὸ τὸν τόπο ποὺ κατοικοῦν οὔτε ἀπὸ τὴν γλώσσα ποὺ μιλοῦν οὔτε ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ ζωή τους διακρίνονται ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Οὔτε πόλεις ἰδιαίτερες ἔχουν οὔτε διάλεκτο ξεχωριστὴ οὔτε ζωὴ κάνουν φανταχτερή. Ἡ θρησκεία τους εἶναι κάτι τὸ ὁποῖο δὲν τὸ ἐπινόησε ἀνθρώπινο μυαλὸ καὶ δὲν τὸ καθίδρυσε ἀνθρώπινη φροντίδα, οὔτε ἀνθρώπινη ἰδεολογία ἀκολουθοῦν, ὅπως ὡρισμένοι φιλοσοφοῦντες. Κατοι-

20. *«Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη· οὐδὲ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. οὕτως λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσιν τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς»* (Ματθαίου ε΄ 14-16).

21. *«Ταύτας οὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπητοί, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ»* (πρὸς Κορινθίους Β΄ ζ΄ 1).

κοῦν σὲ πόλεις ἑλληνικὲς καὶ βάρβαρες, ὅπου ἔλαχε ὁ καθένας τους, ἀκολουθώντας τὶς τοπικὲς συνήθειες στὰ ἐνδύματα καὶ στὸ φαγητὸ καὶ στὸν ὑπόλοιπο βίο καὶ ὅμως ἡ πολιτεία τους φανερώνεται θαυμαστὴ καὶ ὁμολογουμένως παράξενη. Πατρίδα τους ἔχουν καὶ αὐτοὶ ἕναν ὡρισμένο τόπο, ἀλλὰ σὰν πάροικοι. Μετέχουν σὲ ὅλα σὰν πολίτες καὶ ὅλα τὰ ὑπομένουν σὰν ξένοι. Κάθε ξένος τόπος εἶναι πατρίδα τους καὶ κάθε πατρίδα τους ξένος τόπος. Πανδρεύονται ὅπως ὅλοι, κάνουν παιδιά, ἀλλὰ δὲν τὰ ἀπορρίπτουν. Κάθονται σὲ κοινὸ τραπέζι, ἀλλὰ δὲν ἔχουν κοινὴ κοίτη. Ἔχουν σάρκα, ἀλλὰ ζοῦν σὰν ἄσαρκοι. Στὴν γῆ περνοῦν τὶς ἡμέρες τους, ἀλλὰ στὸν οὐρανὸ πολιτεύονται. Ὑπακούουν στοὺς νόμους τοῦ κράτους, ἀλλὰ μὲ τὴν ζωή τους νικοῦν τοὺς νόμους. Ἀγαποῦν ὅλους καὶ ὅλοι τοὺς καταδιώκουν. Δὲν τοὺς ξέρουν καὶ ὅμως τοὺς καταδικάζουν· τοὺς θανατώνουν καὶ ζωοποιοῦνται. Πτωχεύουν καὶ πλουτίζουν πολλούς. Ἀπὸ ὅλα στεροῦνται καὶ ὅλα τὰ ἔχουν περίσσια. Ἀτιμώνονται καὶ ἡ ἀτιμία τοὺς δοξάζει. Βλασφημοῦνται καὶ βγαίνουν δικαιωμένοι. Λοιδοροῦνται καὶ εὐλογοῦν. Ὑβρίζονται καὶ τιμοῦν. Ἀγαθοποιοῦν καὶ τιμωροῦνται σὰν κακοποιοί. Τιμωροῦνται καὶ χαίρουν ὡς ζωοποιούμενοι. Οἱ Ἰουδαῖοι τοὺς πολεμοῦν σὰν ἀλλόφυλους καὶ οἱ εἰδωλολάτρες τοὺς διώκουν· καὶ ὅλοι αὐτοὶ ποὺ τοὺς μισοῦν δὲν ξέρουν τὴν αἰτία τῆς ἔχθρας τους»[22].

22. *«Χριστιανοὶ γὰρ οὔτε γῇ οὔτε φωνῇ οὔτε ἔθεσι διακεκριμένοι τῶν λοιπῶν εἰσὶν ἀνθρώπων. οὔτε γάρ που πόλεις ἰδίας κατοικοῦσιν οὔτε διαλέκτῳ τινὶ παρηλλαγμένῃ χρῶνται οὔτε βίον παράσημον ἀσκοῦσιν. οὐ μὴ ἐπινοίᾳ τινὶ καὶ φροντίδι πολυπραγμόνων ἀνθρώπων μάθημα τοῦτ᾽ αὐτοῖς ἐστὶν εὑρημένον, οὐδὲ δόγματος ἀνθρωπίνου προεστᾶσιν ὥσπερ ἔνιοι. κατοικοῦντες δὲ πόλεις ἑλληνίδας τε καὶ βαρβάρους, ὡς ἕκαστος ἐκληρώθη, καὶ τοῖς ἐγχωρίοις ἔθεσιν*

7. Ἡ ἐπικοινωνία

Ἕνας ἄλλος παράγοντας ὁ ὁποῖος διαμορφώνει καὶ ἐπηρεάζει τὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων στὴν ἐποχή μας, εἶναι ἡ δύναμη τῆς ἐπικοινωνίας καὶ τῶν συστημάτων της. Τὸ φαινόμενο εἶναι σύνθετο καὶ μὲ ποικίλες ἐφαρμογές.

Γιὰ νὰ προωθήσουμε τὴν διακονία μας πρέπει νὰ ἀξιοποιήσουμε κάθε πρόσφορο μέσο, τὸ ὁποῖο δὲν ἀντίκειται στὴν πνευματικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας, δὲν παραβιάζει τὶς κείμενες διατάξεις τῆς Πολιτείας καὶ δὲν προσβάλλει τὴν προσωπικότητα καὶ τὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

8. Ἡ ἐκκοσμίκευση τῆς ζωῆς

Ἡ ἀποϊεροποίηση τοῦ βίου εἶναι ἡ ἔκπτωση αὐτοῦ σέ «βοσκηματώδη ζωή» κατὰ τὸν Μέγα Βασίλειο, ὁ ὁποῖος παρατηρεῖ, ὅτι «ἐμεῖς ὅμως ἀπὸ τὴν ἔλλειψη κά-

ἀκολουθοῦντες ἔν τε ἐσθῆτι καὶ διαίτῃ καὶ τῷ λοιπῷ βίῳ θαυμαστὴν καὶ ὁμολογουμένως παράδοξον ἐνδείκνυνται τὴν κατάστασιν τῆς ἑαυτῶν πολιτείας. πατρίδας οἰκοῦσιν ἰδίας, ἀλλ᾽ ὡς πάροικοι· μετέχουσι πάντων ὡς πολῖται, καὶ πανθ᾽ ὑπομένουσιν ὡς ξένοι. γαμοῦσιν ὡς πάντες, τεκνογονοῦσιν· ἀλλ᾽ οὐ ρίπτουσι τὰ γεννώμενα. τράπεζαν κοινὴν παρατίθενται, ἀλλ᾽ οὐ κοίτην. ἐν σαρκὶ τυγχάνουσιν, ἀλλ᾽ οὐ κατὰ σάρκα ζῶσιν. ἐπὶ γῆς διατρίβουσιν, ἀλλ᾽ ἐν οὐρανῷ πολιτεύονται. πείθονται τοῖς ὡρισμένοις νόμοις, καὶ τοῖς ἰδίοις βίοις νικῶσι τοὺς νόμους. ἀγαπῶσι πάντας, καὶ ὑπὸ πάντων διώκονται. ἀγνοοῦνται, καὶ κατακρίνονται· θανατοῦνται, καὶ ζωοποιοῦνται. πτωχεύουσι, καὶ πλουτίζουσι πολλούς· πάντων ὑστεροῦνται, καὶ ἐν πᾶσι περισσεύουσιν. ἀτιμοῦνται, καὶ ἐν ταῖς ἀτιμίαις δοξάζονται, βλασφημοῦνται, καὶ δικαιοῦνται. λοιδοροῦνται, καὶ εὐλογοῦσιν· ὑβρίζονται, καὶ τιμῶσιν. ἀγαθοποιοῦντες ὡς κακοὶ κολάζονται· κολαζόμενοι χαίρουσιν ὡς ζωοποιούμενοι. ὑπὸ Ἰουδαίων ὡς ἀλλόφυλοι πολεμοῦνται καὶ ὑπὸ Ἑλλήνων διώκονται· καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἔχθρας εἰπεῖν οἱ μισοῦντες οὐκ ἔχουσιν» (Β.Ε.Π.Ε.Σ τομ. 1ος, σελ. 253 § V).

θε ἐλπίδος γιὰ τὸ μέλλον, καταναλώνουμε τὴν ζωή μας μέσα στὴν κτηνώδη ἡδονή»[23].

Συνέπειες αὐτῆς τῆς τάσεως εἶναι τὰ διάφορα νομοθετήματα, τὰ ὁποῖα εἰσάγουν νέους θεσμοὺς στὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀποκλείουν τὸν ἁγιασμὸ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ.

9. Ἡ ἀδιαφορία - Ἡ μοναξιά

Ὁ Κύριος, μεταξὺ τῶν ἄλλων σημείων, τὰ ὁποῖα θὰ προηγηθοῦν τῆς Δευτέρας Παρουσίας Του, ἀνέφερε καὶ ὅτι «ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν θὰ ψυχρανθεῖ»[24].

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ σὰν νέφος ψυχρὸ καὶ σκοτεινὸ ἐπικάθεται στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ τὶς παγώνει.

Ἡ ψυχρότητα στὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων ἔχει διαλύσει καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἀκατάλυτους δεσμοὺς τοῦ αἵματος. Ἐναγώνια προσπαθοῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ διατηρήσουν τὴν ἐπικοινωνία μὲ τοὺς συνανθρώπους τους. Σὲ αὐτὴ τὴν χαλάρωση καὶ κατάλυση τῶν δεσμῶν ἀντιστέκεται ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία, ἡ ὁποία συγκροτεῖ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Γιὰ νὰ καταπολεμήσει ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὴν ἀδιαφορία καὶ νὰ τονώσει τὴν ἑνότητα τῶν ἀνθρώπων ἐμπνεύσθηκε τὴν παραστατικὴ εἰκόνα τοῦ σώματος. Λέει:

«Διότι, καθὼς τὸ ἀνθρώπινο σῶμα εἶναι ἕνα καὶ ἔχει πολλὰ μέλη, ὅλα δὲ τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἑνός, καί-

23. «*Ἡμεῖς δὲ ἐκ τῆς πρὸς τὸ μέλλον ἀνελπιστίας δι᾽ ἡδονῆς βοσκηματώδους τὴν ζωὴν ἀναλίσκομεν*» (Β.Ε.Π.Ε.Σ. τομ. 51ος σελ. 251).

24. «*Ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν*» (Ματθαίου κδ´ 12).

τοι εἶναι πολλά, ἀποτελοῦν ἕνα σῶμα, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς μὲ τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν εἶναι ἕνα σῶμα πνευματικό. Μὴ παραξενεύεστε, ὅταν ἀκοῦτε, ὅτι ὅλοι οἱ πιστοὶ εἴμαστε ἕνα. Διότι καὶ σὲ ἕνα Πνεῦμα ὅλοι ἐμεῖς βαπτισθήκαμε καὶ ἀπὸ ἕνα Πνεῦμα ἀναγεννηθήκαμε ὅλοι στὴν κολυμβήθρα, γιὰ νὰ γίνουμε ἕνα σῶμα, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες εἴμαστε πρωτύτερα κατὰ τὴν ἐθνικότητα καὶ τὴν θρησκεία· εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι κατὰ τὴν κοινωνική μας θέση καὶ τάξη. Καὶ ὅλοι ποτισθήκαμε ἕνα Πνεῦμα, διότι σὰν ἄλλα δένδρα ποτισθήκαμε ὅλοι μὲ τὸ αὐτὸ πνευματικὸ νερὸ τῆς χάριτος. Μὴ παρασύρεστε δὲ ἀπὸ τὸ ὅτι εἴμαστε πολλοὶ καὶ μὴν ἀπορεῖτε, πῶς οἱ πολλοὶ μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνα. Διότι καὶ τὸ σῶμα δὲν εἶναι ἕνα μέλος ἀλλὰ πολλά. Ἐὰν ἐπὶ παραδείγματι πεῖ τὸ πόδι, ἐπειδὴ δὲν εἶμαι χέρι, γι᾽ αὐτὸ δὲν εἶμαι ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ σώματος· μὲ τὸ ὅτι λέει τὸν λόγο αὐτόν, ἔπαψε ἄραγε νὰ εἶναι μέλος τοῦ σώματος; Καὶ ἐὰν πεῖ τὸ αὐτί, ἀφοῦ δὲν εἶμαι μάτι, δὲν εἶμαι ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ σώματος· τάχα, διότι εἶπε τὸν λόγο αὐτό, ἔπαυσε νὰ εἶναι μέλος τοῦ σώματος; Ἔτσι καὶ σύ, ἐπειδὴ ἔχεις αὐτὸ τὸ χάρισμα καὶ δὲν ἔχεις ἐκεῖνο, ποὺ θὰ προτιμοῦσες, δὲν παύεις γι᾽ αὐτὸ νὰ ἀνήκεις στὸ ἕνα τοῦ Χριστοῦ σῶμα. Ἐὰν ὅλο τὸ σῶμα ἦταν μάτι, τότε ποῦ θὰ ἦταν ἡ ἀκοή; Τὸ σῶμα θὰ ἔμενε κωφό. Καὶ ἐὰν ὅλο τὸ σῶμα ἦταν ἀκοή, ποῦ θὰ ἦταν ἡ ὄσφρηση; Τὸ σῶμα θὰ στερεῖτο ὄσφρηση. Τώρα ὅμως ὁ Θεὸς σοφὰ τοποθέτησε στὸ σῶμα καθένα ἀπὸ τὰ μέλη ἀκριβῶς, ὅπως σύμφωνα μὲ τὴν ἀγαθότητα καὶ πανσοφία του θέλησε, πάντοτε γιὰ τὸ συμφέρον καὶ τὴν ἐξυπηρέτηση ὅλου τοῦ σώματος. Ἐὰν ὅμως ἦταν ὅλα ἕνα μέλος, τότε ποῦ θὰ ἦταν τὸ σῶμα; Δὲν θὰ διαλυόταν; Ἀλλὰ τώρα ὑπάρχουν

μὲν πολλὰ μέλη, ἕνα ὅμως σῶμα, στὸ ὁποῖο τὸ ἕνα μέλος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ δὲν μπορεῖ τὸ καθένα μέλος νὰ κάνει χωρὶς τὰ ἄλλα. Δὲν μπορεῖ ἐπὶ παραδείγματι τὸ μάτι νὰ πεῖ στὸ χέρι, δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκη σου· ἢ πάλι ἡ κεφαλὴ νὰ πεῖ στὰ πόδια, δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκη σας. Ἀλλὰ τὰ μέλη, ποὺ ἐκ φύσεως φαίνονται ἀσθενέστερα, αὐτὰ εἶναι περισσότερο ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ὕπαρξη τοῦ σώματος. Καὶ ἐκεῖνα τὰ μέλη τοῦ σώματος ποὺ τὰ ἔχουμε σὲ λιγότερη ὑπόληψη, αὐτὰ τὰ περιποιούμεθα περισσότερο· καὶ τὰ ἄλλα, ποὺ δὲν εἶναι παρουσιάσιμα, τὰ περιβάλλουμε μὲ περισσὴ φροντίδα, ποὺ δὲν τὴν χρειάζονται τὰ ἄλλα, τὰ παρουσιάσιμα μέλη. Ὁ Θεὸς συναρμολόγησε τὸ σῶμα δίνοντας μεγαλύτερη τιμὴ στὰ μέλη ἐκεῖνα ποὺ ὑστεροῦν. Ἔτσι ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχει πόλεμος μέσα στὸ σῶμα, ἀλλὰ τὰ μέλη νὰ φροντίζουν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Πραγματικά, ὅταν ὑποφέρει ἕνα μέλος, συμπάσχουν ὅλα τὰ ὑπόλοιπα μέλη· καὶ ὅταν τιμᾶται ἕνα μέλος, χαίρονται μαζί του ὅλα τὰ ὑπόλοιπα μέλη»[25].

25. *«Καθάπερ γὰρ τὸ σῶμα ἕν ἐστι καὶ μέλη ἔχει πολλά, πάντα δὲ τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἑνός, πολλὰ ὄντα, ἕν ἐστι σῶμα, οὕτω καὶ ὁ Χριστός· καὶ γὰρ ἐν ἑνὶ Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καὶ πάντες εἰς ἓν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν. καὶ γὰρ τὸ σῶμα οὐκ ἔστιν ἓν μέλος, ἀλλὰ πολλά. ἐὰν εἴπῃ ὁ πούς, ὅτι οὐκ εἰμὶ χείρ, οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος, - οὐ παρὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος; καὶ ἐὰν εἴπῃ τὸ οὖς, ὅτι οὐκ εἰμὶ ὀφθαλμός, οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος, - οὐ παρὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος; εἰ ὅλον τὸ σῶμα ὀφθαλμός, ποῦ ἡ ἀκοή; εἰ ὅλον ἀκοή, ποῦ ἡ ὄσφρησις; νυνὶ δὲ ὁ Θεὸς ἔθετο τὰ μέλη ἓν ἕκαστον αὐτῶν ἐν τῷ σώματι καθὼς ἠθέλησεν. εἰ δὲ ἦν τὰ πάντα ἓν μέλος, ποῦ τὸ σῶμα; νῦν δὲ πολλὰ μὲν μέλη, ἓν δὲ σῶμα. οὐ δύναται δὲ ὁ ὀφθαλμὸς εἰπεῖν τῇ χειρί· χρείαν σου οὐκ ἔχω· ἢ πάλιν ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσί· χρείαν ὑμῶν οὐκ ἔχω· ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον τὰ δοκοῦντα μέλη τοῦ σώματος ἀσθενέστερα ὑπάρχειν ἀναγκαῖά ἐστι, καὶ ἃ δοκοῦμεν ἀτι-*

Αὐτὴ τὴν αὐτοσυνειδησία ὀφείλουμε νὰ καλλιεργοῦμε μὲ τὰ ποιμαντικὰ ἔργα μας.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα εἶναι κοινωνία προσώπων ποὺ ἐλεύθερα ἐπιλέγουν νὰ ζήσουν ἐν Χριστῷ. Ὁ Κύριος ἦρθε νὰ συναγάγει καὶ νὰ ἑνώσει σὲ ἕνα σῶμα τὰ διασπασμένα καὶ διασκορπισμένα τέκνα τοῦ Θεοῦ. Σὲ αὐτό, ἡ Ἐνορία διαφέρει ἀπὸ κάθε ἄλλη ὀργάνωση καὶ ἕνωση προσώπων.

10. *«Ἡ εὐπερίστατος ἁμαρτία»*[26]

Οἱ ἄνθρωποι μὲ πολὺ μεγάλη εὐκολία καταπατοῦν καὶ παραβαίνουν τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, πολὺ εὔκολα μπλέκονται στὴν ἁμαρτία κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸ τῆς ἁμαρτίας «*ὡς εὐπεριστάτου*» ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο.

Ἡ παραβατικότητα ἡ ὁποία παρατηρεῖται στὶς ἡμέρες μας δείχνει τὴν νόσο, ποὺ κατατρώει τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀλλοιώνει τὸ ὑγιὲς φρόνημα.

Μὲ δεδομένες αὐτὲς τὶς συνθῆκες καλούμαστε νὰ δώσουμε ἐλπίδα, διέξοδο, παρηγοριά, φῶς, ζωή, ἀλήθεια στοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ ἱεραποστολικὰ καὶ πνευματικὰ ἔργα μας.

☆

μότερα εἶναι τοῦ σώματος, τούτοις τιμὴν περισσοτέραν περιτίθεμεν, καὶ τὰ ἀσχήμονα ἡμῶν εὐσχημοσύνην περισσοτέραν ἔχει, τὰ δὲ εὐσχήμονα ἡμῶν οὐ χρείαν ἔχει. ἀλλ' ὁ Θεὸς συνεκέρασε τὸ σῶμα, τῷ ὑστεροῦντι περισσοτέραν δοὺς τιμήν, ἵνα μὴ ᾖ σχίσμα ἐν τῷ σώματι, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ὑπὲρ ἀλλήλων μεριμνῶσι τὰ μέλη· καὶ εἴτε πάσχει ἓν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη, εἴτε δοξάζεται ἓν μέλος, συγχαίρει πάντα τὰ μέλη. Ὑμεῖς δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους (πρὸς Κορινθίους Α΄ ιβ΄ 12-27).

26. Πρὸς Ἑβραίους ιβ΄ 1.

Μετὰ ἀπὸ τὴν κατάθεση αὐτῶν τῶν σκέψεών μας θὰ ἐκθέσουμε ἀναλυτικὰ τὴν ποιμαντικὴ διακονία μας κατὰ τομεῖς γιὰ τὴν νέα ἱεραποστολικὴ περίοδο. Παραλείπονται τὰ σχετικὰ ὅπως καὶ στὶς προηγούμενες Ἐγκυκλίους. Ἰδὲ σελίδα 159.

☆

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐπεσήμανε ὅτι ὁ ἱεραποστολικὸς ἐργάτης κτίζει ἐπάνω στὸ θεμέλιο ποὺ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός[27]. Γι᾽ αὐτὸ πρέπει νὰ προσέχει νὰ κτίζει λίθους ποὺ λάμπουν καὶ ἀντέχουν[28].

Μία τέτοια λαμπρὴ οἰκοδομὴ εὐχόμαστε νὰ εἶναι ἡ διακονία ὅλων μας.

Μὲ πατρικὲς εὐχὲς καὶ ἀγάπη.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιήλ

27. Πρὸς Κορινθίους γ´ 11.
28. Πρὸς Κορινθίους γ´ 10-15.

Ἐν Καισαριανῇ τῇ 13ῃ Αὐγούστου 2010

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 100ή

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοὶ
ὁ Κύριος νὰ εἶναι μετὰ πάντων!

Ἡ νέα ἱεραποστολικὴ περίοδος 2010-2011 ἐκτείνεται ἐνώπιόν μας.

Οἱ ποιμένες τῆς λογικῆς ποίμνης, ποὺ συγκροτεῖ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, καλούμαστε νὰ σπείρουμε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ στὶς διάνοιες καὶ στὶς ψυχὲς τῶν πιστῶν γιὰ νὰ φωτισθοῦν, γιὰ νὰ καθαρισθοῦν, γιὰ νὰ καθοδηγηθοῦν στὶς ἀποφάσεις τῆς ζωῆς τους, γιὰ νὰ παρηγορηθοῦν στὶς θλίψεις τους, γιὰ νὰ ἀνακουφισθοῦν ἀπὸ τὸ βάρος τῶν προβλημάτων τους, γιὰ νὰ στηριχθοῦν στοὺς κλυδωνισμούς τους, γιὰ νὰ ζήσουν ἑνωμένοι καὶ σὲ κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα διὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Παροξύνεται τὸ πνεῦμα μας, θεωρώντας τοὺς καιροὺς ποὺ διερχόμαστε, γιὰ νὰ ἀποζητήσουμε στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ τὸ φῶς τῆς πορείας μας, τῆς διακονίας μας καὶ τῆς ζωῆς μας.

Ὁ θεόπνευστος λόγος τοῦ Θεοῦ ἑρμηνεύει τὰ συμβαίνοντα:

1. Ἐκλογὴ καὶ ἀποστολὴ τῶν Ποιμένων

Ὁ Κύριος ἐπεσήμανε στοὺς μαθητές Του ὅτι:

«Δὲν μὲ διαλέξατε ἐσεῖς, ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς διάλεξα καὶ σᾶς ὅρισα νὰ πᾶτε καὶ νὰ καρποφορήσετε, καὶ ὁ καρπός σας νὰ εἶναι μόνιμος»[1].

Μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς ὁ Κύριός μας ἀναφέρεται στὴν ἐκλογὴ καὶ ἀποστολὴ τῶν Μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων Του κατὰ πρῶτο λόγο καὶ γενικὰ κατ᾽ ἐπέκταση σὲ ὅλους τοὺς Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκλεχθήκαμε καὶ μᾶς ἀνατέθηκε μία ἀποστολή, μία διακονία σύμφωνα μὲ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου μας:

«Ὅπως ὁ Πατέρας ἔστειλε ἐμένα, ἔτσι στέλνω καὶ ἐγὼ ἐσᾶς»[2].

Ἡ ἀποστολὴ ποὺ μᾶς ἀνατέθηκε προσδιορίσθηκε μὲ σαφήνεια ἀπὸ τὸν Κύριό μας:

«Πηγαίνετε λοιπὸν καὶ κάνετε μαθητές μου ὅλα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντάς τους στὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»[3].

1. *«Οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑμᾶς ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ καρπὸν φέρητε, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν μένῃ»* (Ἰωάννου ιε΄ 16).

2. *«Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατὴρ κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς»* (Ἰωάννου κ΄ 21).

3. *«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν»* (Ματθαίου κη΄ 19).

Ἐκ τούτων συνάγεται, ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῶν Ποιμένων: Πρῶτον ὀφείλεται στὴν ἀνεξιχνίαστη βούληση καὶ τὴν κρίση τοῦ Κυρίου. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ διεκδικήσει τὴν ἐκλογή του καὶ νὰ ἀναλάβει θεία ἀποστολὴ κατὰ τοὺς ἀποστολικοὺς λόγους:

«Κανένας δὲν παίρνει μόνος του τὴν τιμή, ἀλλὰ αὐτὸς ποὺ τὸν καλεῖ ὁ Θεός»[4].

«Ὅλα ἐξαρτῶνται, λοιπόν, ἀπὸ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη θέληση καὶ προσπάθεια»[5].

Δεύτερον συνεπάγεται τὴν εὐθύνη τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐντολῆς καὶ ἐκτελέσεως τῆς ἀποστολῆς.

Ὁ δεχόμενος τὴν τιμὴ τῆς ἐκλογῆς του ἀναλαμβάνει ἀποστολὴ νὰ κάνει μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ τοὺς βαπτίζει στὸ ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τοὺς διδάσκει νὰ τηροῦν στὴν ζωή τους ὅλα ὅσα δίδαξε ὁ Κύριος μὲ τὶς ἐντολές Του. Γι᾽ αὐτὸ καὶ πάλι ὁ Κύριος ἐπεσήμανε ὅτι:

«Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο φανερώνεται ἡ δόξα τοῦ Πατέρα μου, ὅταν ἐσεῖς δώσετε ἄφθονο καρπὸ καὶ ἀποδειχθεῖτε ἔτσι μαθητές μου»[6].

2. Ἐπέκταση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ

Οἱ Ποιμένες ἀναλαμβάνουν νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὴν ἐπέκταση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ διαλύοντας τὰ ἔργα

4. *«Οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμή, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ»* (πρὸς Ἑβραίους ε´ 4).

5. *«Ἄρα οὖν οὐ τοῦ θέλοντος οὐδὲ τοῦ τρέχοντος ἀλλὰ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ»* (πρὸς Ρωμαίους θ´ 16).

6. *«Ἐν τούτῳ ἐδοξάσθη ὁ πατήρ μου, ἵνα καρπὸν πολὺν φέρητε, καὶ γένησθε ἐμοὶ μαθηταί»* (Ἰωάννου ιε´ 8).

τοῦ διαβόλου, συνεχίζοντας τὴν διακονία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ κατὰ τὸν ἀποστολικὸ λόγο «γι᾽ αὐτὸ τὸν λόγο ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦρθε στὸν κόσμο γιὰ νὰ καταστρέψει τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου»[7].

Ὁ διάβολος ἀποκτᾶ μὲ τὴν ἁμαρτία ἐξουσία στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ στὴν κοινωνία ἀφοῦ:

«Ὅλος ὁ κόσμος βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ διαβόλου»[8].

«Ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος γίνεται δοῦλος ἐκείνου ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔχει νικηθεῖ»[9].

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναλύει αὐτὸν τὸν πνευματικὸ νόμο ὡς ἑξῆς:

«Δὲν ξέρετε, ὅτι σὲ ὅποιον δείχνετε δουλικὴ ὑπακοή, σὲ αὐτὸν καὶ ἀνήκετε ὁλοκληρωτικά; Ἔτσι ἢ ἀνήκετε στὴν ἁμαρτία, καὶ τότε σᾶς περιμένει ὁ αἰώνιος θάνατος ἢ ὑπακούετε στὸν Θεό, καὶ σᾶς προσμένει ἡ σωτηρία μαζί του»[10].

Ἡ Ἐκκλησία μὲ τὴν διακονία των Ποιμένων ἐλευθερώνει τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὶς συνέπειές της μὲ τὴν δύναμη τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ὅσοι ενταχθοῦν στὴν Ἐκκλησία καὶ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὶς συνέπειές της θὰ εἰσέλθουν στὴν αἰώνια κατάπαυση[11].

7. *«Εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου»* (Ἰωάννου Α´ γ´ 8).

8. *«Ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται»* (Ἰωάννου Α´ ε´ 19).

9. *«Ὧ γὰρ τις ἥττηται τούτῳ καὶ δεδούλωται»* (Πέτρου Β´ β´ 19).

10. *«Οὐκ οἴδατε ὅτι ᾧ παριστάνετε ἑαυτοὺς δούλους εἰς ὑπακοήν, δοῦλοί ἐστε ᾧ ὑπακούετε, ἤτοι ἁμαρτίας εἰς θάνατον ἢ ὑπακοῆς εἰς δικαιοσύνην;»* (πρὸς Ρωμαίους στ´ 16).

11. Πρὸς Ἑβραίους δ´ 1-11.

Στὴν ἐσχατολογικὴ προοπτικὴ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου βρίσκεται ὁ νέος κόσμος ποὺ θὰ εἶναι ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὸν μολυσμὸ τῆς ἁμαρτίας, ὅπως μὲ σαφήνεια προφητεύεται ἀπὸ τοὺς ἀποστολικοὺς λόγους:

«Ἡ σημερινὴ μορφὴ αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ κόσμου δὲν θὰ διαρκέσει πολύ»[12].

«Ἐμεῖς ὅμως, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ, προσμένουμε καινούριους οὐρανοὺς καὶ καινούρια γῆ, ὅπου θὰ βασιλεύει ἡ δικαιοσύνη»[13].

3. Οἱ Ποιμένες καὶ ὁ Κόσμος

Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου μας στὴν Ἀρχιερατικὴ προσευχή Του πρὸς τὸν Ἐπουράνιο Πατέρα καθορίζουν τὴν σχέση τῶν Ποιμένων μὲ τὸν κόσμο καὶ τὴν θέση τους μέσα σὲ αὐτόν.

«Σὲ παρακαλῶ ὄχι νὰ τοὺς πάρεις ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀλλὰ νὰ τοὺς προστατέψεις ἀπὸ τὸν διάβολο. Δὲν προέρχονται ἀπὸ τὸν πονηρὸ τὸν κόσμο, ὅπως καὶ ἐγὼ δὲν προέρχομαι ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο»[14].

Ἐνῶ οἱ Ποιμένες ζοῦν στὸν παρόντα καιρὸ καὶ μεταξὺ ἀσεβῶν καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων, δὲν συμπεριφέρονται ὅπως αὐτοί. Ἀποστρέφονται τὴν ἁμαρτία καὶ δὲν συνδέονται μὲ αὐτή. Εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου καὶ τὸ ἁλάτι τῆς γῆς[15].

12. *«Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου»* (Κορινθίους Α΄ ζ 31).

13. *«Καινοὺς δὲ οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ»* (Πέτρου Β΄ γ΄ 13).

14. *«Οὐκ ἐρωτῶ ἵνα ἄρῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἵνα τηρήσῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ. Ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰσὶν καθὼς ἐγὼ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰμί»* (Ἰωάννου ιζ΄ 15-16).

15. Ματθαίου ε΄ 13.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος προειδοποίησε τοὺς Μαθητὲς καὶ τοὺς Ἀποστόλους Του ὅτι:

«Σᾶς στέλνω σὰν πρόβατα ἀνάμεσα στοὺς λύκους»[16].

Οἱ Ποιμένες γνωρίζουν ἑπομένως τὴν διάθεση τῶν πονηρῶν καὶ ἀσεβῶν ἀπέναντί τους, ἀλλὰ ἔχουν καὶ πνεῦμα αὐτοθυσίας καὶ ἑκούσιας προσφορᾶς τῆς ζωῆς τους γιὰ τὴν ἀποστολή τους. Οἱ λόγοι τῆς Γραφῆς ποὺ ἐπαναλαμβάνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶναι σαφεῖς καὶ ἐκφράζουν τὴν αὐτοθυσία τῶν ἁγίων Αποστόλων:

«Γιὰ Σένα πεθαίνουμε ὅλη τὴν ἡμέρα»[17].

Αὐτὴ ἡ αὐτοσυνειδησία τῶν Ἀποστόλων μᾶς βοηθάει ὅλους νὰ ἀντιληφθοῦμε τὴν θέση μας μέσα στὸν κόσμο.

«Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς ὁ Θεὸς σὲ ἐμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἔδωσε τὴν τελευταία καὶ πλέον ἀτιμωτικὴ θέση, σὰν νὰ εἴμαστε καταδικασμένοι νὰ πεθάνουμε στὸ στάδιο, γιατὶ γίναμε θέαμα στὸν κόσμο, καὶ στοὺς ἀγγέλους καὶ στοὺς ἀνθρώπους. Ἐμεῖς παρουσιαζόμαστε μωροὶ γιὰ χάρη τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ ἐσεῖς εἶστε σοφοὶ χάρη στὸν Χριστό! ἐμεῖς εἴμαστε ἀδύναμοι, ἐνῶ ἐσεῖς εἶστε δυνατοί! ἐσεῖς εἶστε τιμημένοι, ἐνῶ ἐμεῖς εἴμαστε καταφρονημένοι! Ἕως αὐτὴ τὴν ὥρα καὶ πεινᾶμε, καὶ διψᾶμε, καὶ στερούμεθα ἐνδυμάτων, καὶ δεχόμαστε ἄγρια καὶ ἐξευτελιστικὰ κτυπήματα, καὶ διωκόμαστε ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, καὶ μοχθοῦμε γιὰ νὰ ζήσουμε δουλεύοντας μὲ τὰ

16. *«Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων»* (Ματθαίου ι΄ 16).

17. *«Ἕνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν. ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς»* (πρὸς Ρωμαίους η΄ 36).

ἴδια μας τὰ χέρια. Στοὺς ἐμπαιγμοὺς ἀπαντᾶμε μὲ καλὰ λόγια, στοὺς διωγμοὺς μὲ ὑπομονή, στὶς συκοφαντίες μὲ λόγια φιλικά. Καταντήσαμε σὰν τὰ σκουπίδια ὅλου τοῦ κόσμου, ἕως αὐτὴ τὴν ὥρα θεωρούμαστε τὰ ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας»[18].

Τὴν δύναμη νὰ διεκπεραιώνουμε τὴν ἀποστολή μας, ἀντλοῦμε ἀπὸ τὸν Κύριο, ποὺ μᾶς διαβεβαίωσε:

Πρῶτον, ὅτι θὰ βρίσκεται μαζί μας συναγωνιζόμενος σύμφωνα μὲ τὴν διαβεβαίωσή Του:

«Καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι μαζί σας πάντα, ἕως τὴν συντέλεια τοῦ κόσμου. Ἀμήν»[19].

Δεύτερον, ὅτι Αὐτὸς εἶναι ἰσχυρότερος ἔναντι τοῦ Πονηροῦ ποὺ μᾶς πολεμάει.

«Αὐτὸς ποὺ ἐνεργεῖ μέσα σας εἶναι ἰσχυρότερος ἀπὸ αὐτὸν ποὺ κυριαρχεῖ μέσα στὸν κόσμο»[20].

Ὅσο ὁ Πονηρὸς βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν ψυχή μας καὶ δὲν ἔχει ὑποδουλώσει τὶς δυνάμεις της τότε εἴμαστε ἰσχυροί. Ὅταν ὅμως εἰσέλθει στὴν ψυχὴ μὲ τὴν συγκατάθεσή μας καὶ μᾶς πολεμάει τότε ὁ ἀγώνας γίνεται δυσχερέστερος, διότι δὲν μᾶς ἐπισκιάζει τὸ ἅγιο Πνεῦμα,

18. *«Δοκῶ γὰρ ὅτι ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν, ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι. ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί· λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν· ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι»* (πρὸς Κορινθίους Α΄ δ΄ 9-13).

19. *«Ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.»* (Ματθαίου κη΄ 20).

20. *«Μείζων ὁ ἐν ἡμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ»* (Ἰωάννου Α΄ δ΄ 4).

ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συνοικοῦν ὁ Πονηρὸς καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, κατὰ τὴν ἐπισήμανση τοῦ ἀποστόλου Παύλου:

«Μὴν κάνετε ἀταίριαστους δεσμοὺς μὲ ἀπίστους. Γιατὶ ποιὰ σχέση μπορεῖ νὰ ἔχει ἡ δικαιοσύνη μὲ τὴν ἀνομία; ἢ τί κοινὸ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸ φῶς καὶ στὸ σκοτάδι; Ποιὰ συμφωνία μπορεῖ νὰ γίνει ἀνάμεσα στὸν Χριστὸ καὶ στὸν διάβολο; ἢ τί ἔχει νὰ μοιράσει ὁ πιστὸς μὲ τὸν ἄπιστο; Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν στὸν ἴδιο τόπο ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ναὸς τῶν εἰδώλων; Ἐσεῖς εἶστε ναὸς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ»[21].

Οἱ Ποιμένες ἀναλαμβάνουν καὶ ἐπιτελοῦν τὴν διακονία τους ἐνισχυόμενοι ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ κατὰ τὴν ὁμολογία τοῦ ἀποστόλου Παύλου:

«Ὅλα τὰ μπορῶ χάρη στὸν Χριστὸ ποὺ μὲ ἐνδυναμώνει»[22].

Οἱ Ποιμένες κοπιάζουν γιὰ τοὺς ἀδελφούς τους καὶ ὑπομένουν μὲ καρτερία θλίψεις καὶ δοκιμασίες ἔχοντας ἕνα καὶ μοναδικὸ σκοπὸ τὴν σωτηρία τους, ὅπως ὁμολογοῦσε ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅτι:

«Γι' αὐτὸ ὅλα τὰ ὑπομένω γιὰ χάρη τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν καὶ αὐτοὶ τὴν σωτηρία ποὺ ἔφερε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ νὰ δοξασθοῦν αἰώνια»[23].

21. *«Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνῃ καὶ ἀνομίᾳ; τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; ἢ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου; τίς δὲ συγκατάθεσις ναῷ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων; ὑμεῖς γὰρ ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος»* (πρὸς Κορινθίους Β΄ στ΄ 14-16).

22. *«Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ* (Φιλιππησίους δ΄ 13).

23. *«Διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, ἵνα καὶ*

4. Ἡ κρίση τοῦ κόσμου

Ὁ Κύριός μας διακήρυξε:

«Ἔφθασε ἡ ὥρα ποὺ τὸ ἁμαρτωλὸ καὶ ἀσεβὲς σύστημα τοῦ κόσμου θὰ κριθεῖ»[24].

Στὴν συνέχεια φανέρωσε, ὅτι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ καταδικασθοῦν οἱ ἀσεβεῖς εἶναι ἡ ἄρνηση τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἁγιότητας τοῦ Θεοῦ.

«Καὶ νὰ ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ καταδίκη: Τὸ φῶς ἦρθε στὸν κόσμο, οἱ ἄνθρωποι ὅμως ἀγάπησαν περισσότερο τὸ σκοτάδι παρὰ τὸ φῶς, γιατὶ οἱ πράξεις τους ἦταν πονηρές»[25].

Μὲ τὴν διακονία τους οἱ Ποιμένες ἀπαλλάσσουν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν καταδίκη τους γιὰ τὶς πονηρὲς πράξεις τους.

Γιὰ τρεῖς ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ μᾶς διαβεβαιώνει ἡ ἁγία Γραφή:

✡ Πρώτη, ὅτι τὸ μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἀποσκοποῦσε στὴν σωτηρία τοῦ κόσμου κατὰ τὴν ἀποστολικὴ μαρτυρία:

«Γιατί, ὁ Θεὸς δὲν ἔστειλε τὸν Υἱό Του στὸν κόσμο γιὰ νὰ καταδικάσει τὸν κόσμο, ἀλλὰ γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ κόσμος δι᾽ Αὐτοῦ. Ὅποιος πιστεύει σὲ Αὐτὸν δὲν ἔχει νὰ φοβηθεῖ τὴν θεϊκὴ κρίση· αὐτὸς ὅμως ποὺ δὲν πιστεύει

αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μετὰ δόξης αἰωνίου» (Τιμοθέου Β΄ β΄ 10).

24. *«Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου»* (Ἰωάννου ιβ΄ 31)

25. *«Αὕτη δέ ἐστιν ἡ κρίσις, ὅτι τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς, ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα»* (Ἰωάννου γ΄ 19).

ἔχει κιόλας καταδικασθεῖ, γιατὶ δὲν πίστεψε στὸν μονογενὴ Υἱὸ τοῦ Θεοῦ»[26].

✡ Δεύτερη, ὅτι μετὰ τὸ μυστήριο τῆς σωτηρίας ἀκολουθεῖ αὐτοδικαίως τὸ μυστήριο τῆς κρίσεως γιὰ ὅσους ἀπορρίψουν τὴν σωτηρία.

«Ἀποκαλύπτεται καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ τιμωρήσει κάθε ἀσέβεια καὶ ἀδικία τῶν ἀνθρώπων, ποὺ μὲ τὰ ἄδικα ἔργα τους συγκαλύπτουν τὴν ἀλήθεια»[27].

«Ἔτσι, θὰ τιμωρηθοῦν ὅλοι ὅσοι δὲν πίστεψαν στὴν ἀλήθεια καὶ δέχθηκαν ὁλόψυχα τὴν ἀδικία»[28].

✡ Τρίτη, ὅτι ὁ Κύριος ποὺ δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν ἀπώλεια τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ἐνανθρώπησε γιὰ νὰ τὸν σώσει[29]. Ὑπέδειξε, ὅτι μὲ τὴν μετάνοιά του ὁ ἁμαρτωλός, ὅταν ἀποκηρύξει τὴν ἀσέβεια καὶ τὴν ἁμαρτία μπορεῖ νὰ συμφιλιωθεῖ μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα[30].

Διάκονοι τῆς καταλλαγῆς τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα εἴμαστε στοὺς παρόντες καιρούς.

☆

26. *«Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι᾽ αὐτοῦ. ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν οὐ κρίνεται· ὁ δὲ μὴ πιστεύων ἤδη κέκριται, ὅτι μὴ πεπίστευκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ»* (Ἰωάννου γ´ 17-18).

27. *«Ἀποκαλύπτεται γὰρ ὀργὴ Θεοῦ ἀπ᾽ οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων»* (πρὸς Ρωμαίους α´ 18).

28. *«Ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ᾽ εὐδοκήσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ»* (πρὸς Θεσσαλονικεῖς Β´ β´ 12).

29. Λουκᾶ θ´ 56· ιθ´ 10.

30. Πρὸς Ρωμαίους η´ 10· πρὸς Κορινθίους Β´ ε´ 18-19.

Μετὰ τὶς εἰσαγωγικὲς αὐτὲς σκέψεις ποὺ ἐπιθυμοῦμε νὰ λειτουργήσουν ὡς ἐρεθίσματα αὐτογνωσίας καὶ αὐτοσυνειδησίας γιὰ ὅλους μας σὲ περιόδους συγχύσεων καὶ ἀποπροσανατολισμοῦ, προβαίνουμε στὴν κατάστρωση καὶ καταγραφὴ τῆς ποιμαντικῆς διακονίας μας γιὰ τὴν ἱεραποστολικὴ περίοδο 2010-2011.

ΙϹ ΧϹ
Ο ΩΝ
Ο ΜΕΓΑϹ ΑΡΧΙΕΡΕΥϹ

ΜΕΡΟΣ Β΄

Ὅλη ἡ διακονία ποὺ ἐπιτελεῖται στὴν Ἱερὰ Μητρόπολή μας κατατάσσεται σὲ τρεῖς ἑνότητες.

Α΄ Διοίκηση - Β΄ Πνευματικὴ Διακονία -Γ΄ Φιλανθρωπία - Κοινωνικὴ προσφορά.

⋆ ⋆ ⋆

Α΄. Διοίκηση

Ὁ Ποιμένας ὀφείλει νὰ προΐσταται τῆς Ἐνορίας ἀσκώντας τὰ διοικητικὰ καθήκοντά του γιὰ τὴν προαγωγὴ καὶ προκοπὴ τῆς Ἐνορίας, σύμφωνα μὲ τὸ ἦθος τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴν πνευματικότητά Της, τὶς ἰσχύουσες διατάξεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως καὶ τὶς ὁδηγίες μας ποὺ κατὰ καιροὺς ἔχουν δοθεῖ.

Ἡ ἄσκηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἀπαιτεῖ:

1. Τὴν ἄμεσο συνεννόηση μὲ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη καὶ τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν ποὺ ἑκάστοτε δίνουμε.

Τὸ πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐπισκοποκεντρικὸ καὶ διασώζει τὴν ἑνότητα τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἀναφέρουμε τὸν λθ΄ Ἀποστολικὸ Κανόνα:

«Οἱ Πρεσβύτεροι, καὶ οἱ Διάκονοι, ἄνευ γνώμης τοῦ Ἐπισκόπου μηδὲν ἐπιτελείτωσαν. Αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ πε-

πιστευμένος τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, καὶ τὸν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν λόγον ἀπαιτηθησόμενος».

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ ἀναφέρουμε καὶ τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας τοῦ θεοφόρου:

«Μηδεὶς χωρὶς τοῦ Ἐπισκόπου τι πρασσέτω τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. ἐκείνη βεβαία εὐχαριστία ἡγείσθω, ἡ ὑπὸ τὸν Ἐπίσκοπον οὖσα, ἢ ᾧ ἂν αὐτὸς ἐπιτρέψῃ. ὅπου ἂν φανῇ ὁ Ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τὸ πλῆθος ἔστω· ὥσπερ ὅπου ἂν ᾖ Χριστὸς Ἰησοῦς, ἐκεῖ ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία. οὐκ ἐξόν ἐστιν χωρὶς τοῦ Ἐπισκόπου οὔτε βαπτίζειν οὔτε ἀγάπην ποιεῖν· ἀλλ᾽ ὃ ἂν ἐκεῖνος δοκιμάσῃ, τοῦτο καὶ τῷ Θεῷ εὐάρεστον, ἵνα ἀσφαλὲς ᾖ καὶ βέβαιον πᾶν ὃ πράσσεται»[1]

2. Τὴν συνεργασία μὲ τοὺς συνεφημέριους.

Ὅλα τὰ ἔργα τῆς Ἐκκλησίας ἀπαιτοῦν ὁμόνοια, συνεργασία καὶ ἀγάπη μεταξὺ τῶν ἐργατῶν στό *«γεώργιον»* τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος θέτει τὶς ἀρχὲς τῆς διακονίας στὴν Ἐκκλησία, ὅτι τὰ πάντα ἐνεργεῖ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα[2] ὅτι ὅλοι ἀποτελοῦμε ἕνα σῶμα[3], ὅτι σὲ αὐτὸ τὸ σῶμα διακρίνονται διακονήματα καὶ χαρίσματα[4], ὅτι μᾶς ἑνώνουν πνευματικοὶ δεσμοί[5] καὶ ὅτι ὅλοι ὅσοι ἐργαζόμαστε στὴν Ἐκκλησία εἴμαστε συνεργοὶ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι ὁ Θεὸς αὐξάνει τὴν Ἐκκλησία[6].

3. Τὴν συνεργασία μὲ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Συμ-

1. Ἰγνατίου, Σμυρναίοις, § VIII Β.Ε.Π.Ε.Σ. τ. 2, σελ. 281.
2. Πρὸς Κορινθίους Β΄ ιβ΄ 6.
3. Πρὸς Κορινθίους Α΄ ιβ΄ 12-27.
4. Πρὸς Κορινθίους Α΄ ιβ΄ 28-31.
5. Πρὸς Ἐφεσίους δ΄ 1-7.
6. Πρὸς Κορινθίους Α΄ γ΄ 5-8.

βούλους καὶ τοὺς λοιποὺς συνεργάτες τῆς Ἐνορίας.

Ὅλοι οἱ συνεργάτες μας καὶ κυρίως οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ Σύμβουλοι χρειάζονται ἐνημέρωση γιὰ τὰ καθήκοντά τους καὶ τὸν τρόπο ἀσκήσεως τῶν ἁρμοδιοτήτων τους. Γι' αὐτὰ διαλαμβάνει ὁ ὑπ' ἀριθμὸ 8/1979 Κανονισμὸς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «*Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐνοριῶν*» καὶ οἱ ὑπ' ἀριθμὸ 44 (Φ.1/3/1448) 9.12.2004, 75 (Φ.1/3/1234) 30.11. 2007 Ἐγκύκλιοί μας.

Ἡ θητεία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων λήγει τὴν 31.12.2010 καὶ ὀφείλουμε νὰ ἀνανεώσουμε τὰ στελέχη αὐτὰ τῆς Ἐνορίας ἐπιλέγοντας συνεργάτες ποὺ θὰ κοσμοῦνται ἀπὸ τὴν πίστη, ἀπὸ τὴν ἐνάρετη ζωὴ καὶ ἀπὸ πνεῦμα διακονίας.

4. Τὴν ἁρμονικὴ συνεργασία τῶν Ἐρανικῶν Ἐπιτροπῶν μετὰ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων.

Ἴδετε τὴν ὑπ' ἀριθμὸ 38 (Φ.1/3/1274) 2.11.2004 Ἐγκύκλιό μας καὶ τὸ ὑπ' ἀριθμοὺς 774/393/9.3.1984 Ἐγκύκλιο Σημείωμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆςἘκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

5. Τὴν τήρηση καὶ θεώρηση ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη τῶν προβλεπομένων βιβλίων τῆς Ἐνορίας, ὡς ἀναφέρονται στὶς ὑπ' ἀριθμὸ 6 (Φ. 1/3/664) 22.11.2000 καὶ 39 (Φ. 1/3/1275) 2.11.2004 Ἐγκυκλίους μας καὶ τὰ ὑπ' ἀριθμὸ Φ. 1/4/1213/ 23.12.2003, Φ.1/4/1453/ 28.11.2006 καὶ Φ.1/4/ 1264/7.12.2007 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας.

Ὑπενθυμίζουμε, ὅτι στὸ τέλος κάθε ἔτους, προσκομίζονται τὰ τηρούμενα βιβλία στὶς Ἐνορίες γιὰ νὰ κλείσουν στὴν Πρωτοσυγκελλία.

6. Ὑπενθυμίζουμε, ὅτι μὲ τὸν Ν. 2672 (Φ.Ε.Κ. τ. α´ 290/28.12.1998) εἰσήχθηκε ἡ διακίνηση ἐγγράφων μετα-

ξὺ τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Δημοσίου ἠλεκτρονικά. Τὸ ἄρθρο 14 τοῦ Νόμου αὐτοῦ προβλέπει τὶς διατάξεις καὶ τὶς προϋποθέσεις.

7. Τὴν τήρηση τῶν κανόνων καὶ τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῶν πόρων τῆς Ἐνορίας.

α΄. Ὑπενθυμίζουμε, ὅτι ἡ διαχείριση διεξάγεται σύμφωνα μὲ τὸ ἰσχῦον λογιστικὸ σύστημα τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, τὸ ὁποῖο τηρεῖται μὲ διπλογραφικὸ σύστημα κατὰ τὴν ὑπ᾽ ἀριθμὸ 2/59765/ 0094/ 10.10.2001 Ἐγκύκλιο τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου τοῦ Κράτους.

β΄. Γιὰ τὴν διαδικασία ἐνέργειας καὶ ἐλέγχου τῶν λογιστικῶν καὶ διαχειριστικῶν βιβλίων καὶ στοιχείων τὰ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1./4/239/6.3.2002, Φ.1/4/9/ 3.1.2008, Φ.1/4/10/ 3.1.2008 καὶ Φ.1/4 /3.1.2008 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας καὶ τὶς ὑπ᾽ ἀριθμὸ 91 (Φ.1/3/809) 23.10.2009, 92 (Φ.1/3/810) 26.10.2009, 93 (Φ.1/3/818) 26.10.2009, 94 (Φ.1/3/819) 26.10.2009 Ἐγκυκλίους μας.

Ἐπὶ πλεόν ὑπενθυμίζουμε καὶ τὰ παλαιότερα Ἐγκύκλια Σημειώματά μας, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται σὲ σχετικὰ θέματα ἐλέγχου τῶν ἐκκλησιαστικῶν διαχειρήσεων.

Τὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ πρωτοκόλλου Φ.1/4/531/19.4.2004, μὲ τὸ ὁποῖο κοινοποιήθηκε τὸ ὑπ᾽ ἀριθμοὺς πρωτοκόλλου 58 καὶ διεκπεραιώσεως 660/2.4.2004 Ἐγκύκλιο Σημείωμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ θέμα *«Κοινοποίησις Ἐγκυκλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιθεωρήσεως πρὸς τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Οἰκονομικοὺς Ἐπιθεωρητὰς μὲ θέμα: Διαδικασίαι, ἐνέργειαι καὶ ἔλεγχος τῶν λογιστικῶν καὶ διαχειριστικῶν*

βιβλίων καὶ στοιχείων».

Τὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ πρωτοκόλλου Φ.1/46/409/4.4.2005 μὲ τὸ ὁποῖο κοινοποιήθηκε τὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ πρωτοκόλλου 1296 καὶ διεκπεραιώσεως 693/22.3.2005 Ἐγκύκλιο Σημείωμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ θέμα: *«Περὶ θεμάτων Ἐκκλησιαστικῶν Διαχειρήσεων».*

Τὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ πρωτοκόλλου Φ.1/4/1270/16.10.2006, μὲ τὸ ὁποῖο κοινοποιήθηκε τὸ ὑπ᾽ ἀριθμοὺς πρωτοκόλλου 4363 καὶ διεκπεραιώσεως 2358/ 9.10.2006 Ἐγκύκλιο Σημείωμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ θέμα *«Ὁδηγίαι πρὸς Οἰκονομικοὺς Ἐπιθεωρητάς».*

Τὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ πρωτοκόλλου Φ.1/4/126/6.2.2007, μὲ τὸ ὁποῖο κοινοποιήθηκε ἡ ὑπ᾽ ἀριθμὸ πρωτοκόλλου 2849 (268/162/19.1.2007) Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ θέμα *«Ἐνημέρωσις περὶ τῆς οἰκονομικῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν διαχειρήσεων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Γενικῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιθεωρήσεως».*

Τὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ πρωτοκόλλου 1856 καὶ Διεκπεραιώσεως 1209/25.5.2007 Ἐγκύκλιο Σημείωμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὸ ὁποῖο κοινοποιήθηκε μὲ τὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/614/12.6.2007 Ἐγκύκλιο Σημείωμά μας.

γ΄. Εἰδικώτερα ὑπενθυμίζουμε ὅ,τι ἰσχύουν περὶ συντάξεως τοῦ Προϋπολογισμοῦ καὶ Ἀπολογισμοῦ:

Τῶν Ἐκκλησιαστῶν Συμβουλίων οἱ ὑπ᾽ ἀριθμὸ 37 (Φ.1/3/1273) 2.11.2004, 60 (Φ.1/3/1299) 23.10.2006, 80 (Φ.1/3/1112) 5.11.2008, ἡ ὑπ᾽ ἀριθμὸ 91 (Φ.1/3/809) 23.10.2009 καὶ 102 (Φ.1/3/1133) 22.10.2010 Ἐγκύκλιοί

μας καὶ τὰ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/804/1.11.2001, Φ.1/4/966/-29.10.2002, Φ.1/4/ 1045/ 17.11.2003, Φ.1/4/ 1075/ 29.10.2007 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας.

Τῶν «Ἐνοριακῶν Ταμείων Φιλανθρωπίας» οἱ ὑπ᾽ ἀριθμὸ 40 (Φ.1/3/122) 3.11.2004, 61 (Φ.1/3/1300) 23.10.2006 καὶ 81 (Φ.1/3/1113) 5.11.2008 Ἐγκύκλιοί μας καὶ τὰ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/240/6.3.2002, Φ.1/4/1021/ 18.11.2002, Φ.1/4/28/14.1.2003, Φ.1/4//1044/ 17.11.2003, Φ.1/4/1075/ 29.10.2007 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας καὶ ἡ ὑπ᾽ ἀριθμὸ 93 (Φ.1/3/818) 26.10.2009 Ἐγκύκλιός μας.

δ΄. Ὁδηγίες γιὰ διαχειριστικὰ θέματα παρέχονται:

❈ Γιὰ τὴν σύναψη δημοσίων συμβάσεων ποὺ ἀφοροῦν προμήθεια προϊόντων, παροχὴ ὑπηρεσιῶν ἢ ἐκτέλεση ἔργων στὴν ὑπ᾽ ἀριθμὸ 35130/739 ἀπόφαση τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν (Φ.Ε.Κ. τ. β΄ 1291/11.8. 2010).

❈ Γιὰ τὸν καθορισμὸ δικαιολογητικῶν δαπανῶν τοῦ Δημοσίου μὲ προμήθειες καὶ ἐργασίες στὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ πρωτοκόλλου 2/33253/0026/ 14.6.2002 ἔγγραφο τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου τοῦ Κράτους.

❈ Γιὰ προμήθειες τοῦ Δημοσίου τομέα στὸν Νόμο 2286 (Φ.Ε.Κ. τ.α΄ 19) 1.2.1995, ποὺ ἐξαιρεῖ τοὺς Ἐνοριακοὺς Ναοὺς ἀπὸ τὴν διαδικασία προμηθειῶν ποὺ ἰσχύει στὸ Δημόσιο.

❈ Γιὰ νὰ εἶναι ἔγκυρη ἡ σύμβαση μεταξὺ τοῦ Δημοσίου μὲ ἀντικείμενο ἄνω τῶν 25.000,00 ΕΥΡΩ πρέπει νὰ συντάσσεται Ἰδιωτικὸ Συμφωνητικό.

❈ Γιὰ τρόπο πληρωμῆς μέσῳ τραπεζιτικοῦ λογαριασμοῦ τοῦ δικαιούχου ἢ μὲ δίγραμμη ἐπιταγὴ καὶ ἄλλων μὲ ποσὰ ἄνω τῶν 15.000,00 ΕΥΡΩ στὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/510/3.6.2002 Ἐγκύκλιο Σημείωμά μας.

❈ Γιὰ παρακρατήσεις ἐπὶ τῶν ποσῶν τῶν δαπανῶν ὑπὲρ τοῦ Μ.Τ.Π.Υ στὰ ὑπ' ἀριθμὸ Φ.1/4/1223/ 29.12.2003 Φ.1/4/1524/13.12.2006 καὶ Φ.1/4/1154/ 10.11.2007 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας.

❈ Γιὰ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν θεώρηση φορολογικῶν στοιχείων ὁρισμένων κατηγοριῶν ὑποχρέων ἡ ὑπ' ἀριθμὸ 1045300/286/0015 ΠΟΛ 11/05 ἀπόφαση τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν (Φ.Ε.Κ. τ. β΄ 1089/7.6.1999).

❈ Γιὰ ἔκδοση καὶ χορήγηση «Βεβαιώσεως Ἀποδοχῶν» (Β.Α.) καὶ τοῦ παρακρατηθέντος φόρου ἀπὸ τοὺς ἀμειβόμενους ἀπὸ τὰ ν.π.δ.δ. τῆς Ἐκκλησίας τὰ ὑπ' ἀριθμὸ Φ.1/4/811/2.11.2001, Φ.1/4/1196/29.12.2003, Φ.1/4/1197/ 29.12.2003 καὶ Φ.1/4/286/14.3.2008 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας, ὡς τὴν 31 Μαρτίου ἑκάστου ἔτους.

❈ Περὶ ὑποβολῆς:

«Συγκεντρωτικῶν Καταστάσεων Προμηθευτῶν» (Σ.Κ.Π.)

τὰ ὑπ' ἀριθμὸ Φ.1/4/474/13.4.2005, Φ.1/4/220/ 27.2.2007, Φ.1/4/1033/ 11.10.2007, Φ.1/4/1116/ 8.11.2007, Φ.1/4/286/14.3.2008, Φ.1/4/18/8.1.10 καὶ Φ.1/4/585/ 3.6.2010 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας.

«Δηλώσεως Στοιχείων Ἀκινήτου Περιουσίας» (Ε9)

τὰ ὑπ' ἀριθμὸ Φ.1/4/353/21.3.2005 Φ.1/4/934/ 10.8.2005, Φ.1/4/252/ 3.3.2008, Φ.1/4/286/14.3.2008 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας καὶ ἡ ὑπ' ἀριθμὸ 1009952/ 319π.ἔ/0013/23.1.2008 ΠΟΛ 1013 Ἐγκύκλιος τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Φορολογίας τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομίας καὶ Οἰκονομικῶν.

«Δηλώσεως Φόρου Μεγάλης Ἀκινήτου Περιουσίας» (Δ.Φ.Μ.Α.Π.)

ἡ ὑπ᾽ ἀριθμὸ πρωτοκόλλου 1079501/373/0013/ 27.8.2001 Ἐγκύκλιος τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Φορολογίας τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν καὶ τὰ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/220/27.2.2007 καὶ Φ.1/4/478/28.4.2010 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας.

«Δηλώσεως Φόρου Εἰσοδήματος» (Δ.Φ.Ε.)

τὰ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/220/27.2.2007 καὶ Φ.1/4/286/ 14.3.2008, Φ.1/4/478/ 28.4.2010 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας.

«Δηλώσεως Φόρου Μισθωτῶν Ὑπηρεσιῶν» (Δ.Φ.Μ.Υ.)

τὰ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/220/27.2.2007 καὶ Φ.1/4/286/ 14.3.2008 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας.

«Δηλώσεως Φόρου Ἑνιαίου Τέλους Ἀκινήτων» (Δ.Ε.Τ.ΑΚ.)

τὰ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/286/14.3.2008, Φ.1/4/525/ 15.5.2008 καὶ Φ.1/4/659/ 25.6.2008, Φ.1/4/1182/ 31.12.2009, Φ.1/4/74/25.1.2010 καὶ Φ.1/4/237/23.2.2010 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας.

❄ Γιὰ τὴν κατάταξη σὲ ἀσφαλιστικές «κλάσεις τῶν ἀμειβομένων μισθωτῶν μὲ κυμαινόμενες ἀποδοχές» (ἀφορᾶ στοὺς νεωκόρους καὶ τὶς καθαρίστριες τῶν Ἱερῶν Ναῶν) τὰ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/576/21.4.2005, Φ.1/4/ 546/ 22.5.2008 καὶ Φ.1/4/564/11.8.2009 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας.

❄ Γιὰ τὴν ἔκπτωση τῶν ποσῶν τῶν δωρεῶν πρὸς ν.π.δ.δ. τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ φορολογητέο εἰσόδημα τὰ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/1297/18.12.2007 καὶ Φ.1/4/ 478/ 28.4.2010 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας.

Μὲ τὸν νόμο 3842/23.4.2010 (Φ.Ε.Κ.58/23.4.2010 τ. Α΄) ἐπῆλθαν μεταβολὲς ὡς πρὸς τὰ δικαιολογητικὰ τῶν

ἐκπιπτωμένων ποσῶν λόγω δωρεῶν, ἐφ᾽ ὅσον οἱ δωρεὲς φορολογοῦνται μὲ ποσοστὸ 0,5%. Ἀπὸ τὸ ποσὸν τῆς δωρεᾶς ἀφαιρεῖται μέχρι ποσοστοῦ 10% τοῦ δηλωθέντος εἰσοδήματος καὶ μειώνεται μέχρι 20% ὁ καταβλητέος φόρος εἰσοδήματος (ἄρθρο 25 § 16).

❄ Γιὰ τὶς προϋποθέσεις ἀποδοχῆς διπλοτύπου εἰσπράξεως διατρήτων ἀπὸ Δ.Ο.Υ. τὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1./4/1175/22.11.2007 Ἐγκύκλιο Σημείωμά μας.

❄ Γιὰ τὴν λήψη μέτρων διαφάνειας στὰ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/553/ 30.7.2001, Φ.1/4/8/ 4.1.2002 καὶ Φ.1/4/648/15.6.2007 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας.

❄ Γιὰ τὶς εἰσφορὲς κατὰ νόμο τῶν Ἱερῶν Ναῶν στὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/1352/ 23.11.2004 Ἐγκύκλιο Σημείωμά μας.

❄ Γιὰ τὴν διατήρηση καὶ καταστροφὴ διαχειριστικῶν καὶ Ἀρχείων στὰ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/418/4.1.2002, καὶ Φ.1/4/1269/16.10.2006 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας.

❄ Γιὰ τὴν ἔνταξη στὸ Ἐθνικὸ Κτηματολόγιο τῆς ἀκίνητης Περιουσίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν ν.π.δ.δ. στὰ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/802/1.8.2007, Φ.1/4/629/ 17.6.2008 Φ.1/4/637/18.6.2008 καὶ Φ.1/4/885/8.9.2008 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας.

❄ Γιὰ τὰ μέσα ἀποδείξεως τῶν στοιχείων τῆς ταυτότητας τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν τὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ πρωτοκόλλου Φ.1/4/181/18.2.2009 Ἐγκύκλιο Σημείωμά μας.

Β΄. Πνευματικὴ Διακονία

ΤΟΜΕΙΣ

1. Θείας Λατρείας - Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν - Ποιμαντικῆς Μυστηρίων - Διακονίας Κοιμητηρίων

Ὑπεύθυνος ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀναστάσιος Τασόπουλος, Πρωτοσύγκελλος.

Ὑπενθυμίζουμε τὶς ἀποφάσεις μας, οἱ ὁποῖες ἀνακοινώθηκαν μὲ Ἐγκυκλίους καὶ Ἐγκύκλια Σημειώματα κατὰ τὸ παρελθόν.

Ἡ θεία λατρεία εἶναι τὸ κέντρο καὶ ἡ κορυφὴ τῆς *«ἐν Χριστῷ»* ζωῆς τῆς Ἐνορίας καὶ τῆς ζωῆς τῶν πιστῶν. Κέντρο τῆς θείας Λατρείας εἶναι ἡ θεία Λειτουργία. Οἱ πιστοὶ τρέφονται ἀπὸ τὴν τράπεζα τοῦ Κυρίου καὶ ἁγιάζονται μὲ τὰ Ἅγια Μυστήρια.

α΄. Τὸ πρόγραμμα θείας Λατρείας τῶν Ἐνοριῶν μας προβλέπει νὰ τελεῖται θεία Λειτουργία:

- ✪ Κάθε Σάββατο καὶ Κυριακή.
- ✪ Τὶς ὁριζόμενες στὸ Ἐγκόλπιο Ἡμερολόγιο ἑορτές.
- ✪ Καθημερινὰ ἀπὸ 14 Νοεμβρίου ἕως 25 Δεκεμβρίου.
- ✪ Κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν Πανελληνίων Ἐξετάσεων Εἰσαγωγῆς τῶν μαθητῶν στὶς Σχολὲς τῆς Τριτοβάθμιας Ἐκπαίδευσης.
- ✪ Καθημερινὰ ἀπὸ 1-15 Αὐγούστου.
- ✪ Τὴν Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ κάθε Τετάρτη τελεῖται ἑσπερινὴ Προηγιασμένη καὶ κάθε Παρασκευὴ πρωϊνή.

β΄. Καθημερινὰ στοὺς ἐνοριακοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τελοῦνται οἱ Ἐνδιάτακτες Ἱερὲς Ἀκολουθίες σύμφωνα μὲ τὸ Ὡρολόγιο Πρόγραμμα.

Οἱ Ἐφημέριοι ὀφείλουν νὰ προσέρχονται στὸν Ἱερὸ Ναὸ καθημερινά, ἀνεξάρτητα τοῦ ἐὰν ἔχουν ἐφημερία, ἐκτὸς καὶ ἐὰν βρίσκονται σὲ διατεταγμένη ὑπηρεσία.

Ὁ Ἐφημέριος συμπαραστατούμενος ἀπὸ τοὺς συνεφημερίους του τελεῖ τὶς ἐνδιάτακτες Ἱερὲς Ἀκολουθίες τῆς ἡμέρας. Κατὰ τὶς θεῖες Λειτουργίες τῶν Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν τελεῖται Ἱερατικὸ Συλλείτουργο.

Ὁ Ἐφημέριος ὑποχρεοῦται νὰ βρίσκεται στὸν Ἱερὸ Ναὸ τὸ πρωῒ ἕως τὴν 12η ὥρα καὶ τὸ ἀπόγευμα μία ὥρα πρὸ καὶ μετὰ τὴν Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Μὲ τὴν ὑπ᾽ ἀριθμὸ 47 (Φ.1/3/382) 28.3.2005 Ἐγκύκλιό μας ἔχουμε συστήσει τὴν συμμετοχὴ ὅλων τῶν Πρεσβυτέρων καὶ τῶν Διακόνων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας στὶς ἐνοριακὲς πανηγύρεις καὶ τὶς λοιπὲς ἐκδηλώσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

γ΄. Γιὰ τὴν ποιμαντικὴ τῶν Μυστηρίων ἔχουν ἐκδοθεῖ Ἐγκύκλιοι μὲ εἰδικὲς ὁδηγίες:

Γιὰ προετοιμασία καὶ πνευματικὴ κατάρτιση τῶν πιστῶν προκειμένου νὰ συμμετέχουν στὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὑπ᾽ ἀριθμὸ 49 (Φ.1/3/654) 20.5.2005.

Γιὰ τὸν Γάμο ἡ ὑπ᾽ ἀριθμὸ 67 (Φ.1/3/855) 17.8.2007.

Γιὰ τὴν Βάπτιση ἡ ὑπ᾽ ἀριθμὸ 70 (Φ.1/3/973) 21.9.2007.

Ἐπίσης καὶ τὰ φυλλάδια:

- *«Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός - Γιὰ μιὰ καλὴ ἐξομολόγηση».*
- *«Οἱ Πνευματικοὶ Πατέρες».*

✪ *«Ἔλυσε τὶς ὠδίνες τοῦ θανάτου».*

✪ *«Τῇ θλίψει ὑπομένοντες, τῇ ἐλπίδι χαίροντες, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες».*

✪ *«Χρήσιμες ὁδηγίες γιὰ τοὺς γονεῖς, ποὺ πρόκειται νὰ βαπτίσουν τὸ παιδί τους».*

✪ *«Ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν ἔκδοσιν ἀδείας τελέσεως θρησκευτικοῦ Γάμου».*

✪ *«Μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε»*, μὲ τὸ ὁποῖο ἀπορρίπτεται μὲ ἐπιχειρήματα ἀπὸ τὴν διδασκαλία τῆς ἁγίας Γραφῆς ἡ διατυπωθεῖσα ἄποψη ὅτι ὁ ἰὸς τῆς γρίππης Α/Η1Ν1 εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ μεταδοθεῖ εἴτε μὲ τὸν Ἐκκλησιασμὸ εἴτε μὲ τὴν θεία μετάληψη τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Αὐτὰ διατίθενται δωρεὰν γιὰ τὴν κατάρτιση τῶν πιστῶν.

Μὲ τὴν ὑπ᾽ ἀριθμὸ 45 (Φ.1/3/203) 21.2.2005 Ἐγκύκλιό μας ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ στοὺς Ἐφημέριους, ὅπως τηροῦν τοὺς Νόμους τῆς Πολιτείας γιὰ τοὺς ἀλλοδαπούς.

Ἡ ὑπ᾽ ἀριθμὸ 2850 (325/204) 19.1.2007 Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία κοινοποιήθηκε σὲ ἐσᾶς μὲ τὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/100/30.1.2007 Ἐγκύκλιο Σημείωμά μας, ἀπαγορεύει τὴν τέλεση ἱερῶν Μυστηρίων σὲ ἰδιωτικὰ Παρεκκλήσια καὶ σὲ ὑπαίθριους χώρους.

Μὲ τὸ ὑπ᾽ ἀριθμοὺς 4915 π.ἔ. καὶ διεκπεραιώσεως 172/22.1.2008 Ἐγκύκλιο Σημείωμα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπαγόρευσε τὴν διεξαγωγὴ πανηγύρεων μὲ κοσμικὴ μουσικὴ καὶ χοροὺς ἐντὸς τῶν περιβόλων τῶν Ἱερῶν Ναῶν.

Μὲ τὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ πρωτοκόλλου Φ.1/4/227/ 24.2.2009 Ἐγκύκλιο Σημείωμά μας κοινοποιήθηκε τὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ πρωτοκόλλου 4325π.ἔ. καὶ διεκπεραιώσεως 331/ 16.2.2009 Ἐγκύκλιο Σημείωμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μὲ τὸ ὁποῖο ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐφιστᾶ τὴν προσοχή μας, ὥστε νὰ μὴ χρησιμοποιοῦνται ὡς «μαρτυρικά» στὸ Μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος μὴ χριστιανικὰ σύμβολα.

Μὲ ἀπόφασή μας ἀπαγορεύσαμε τὴν διάθεση τῶν προαυλίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἱερῶν Μονῶν γιὰ πραγματοποίηση δεξιώσεων, καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς ὑπερβολικοὺς στολισμοὺς τῶν Ἱερῶν Ναῶν κατὰ τὴν τέλεση τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων (Ἐγκύκλιός μας 49 (Φ.1/3/654) 20.5.2005).

Στὴν Ἱερὰ Μητρόπολή μας καθιερώσαμε μὲ τὴν ὑπ᾽ ἀριθμὸ 27 (Φ.1/3/220) 11.3.2003 Ἐγκύκλιό μας τὴν χορήγηση ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ γιὰ τοὺς βαπτιζόμενους καὶ συζευγνυόμενους.

Μὲ τὴν ὑπ᾽ ἀριθμὸ 8 (Φ1./3/723) 5.12.2000 Ἐγκύκλιό μας ἔχουμε ἀπαγορεύσει τὴν ἀπαίτηση οἱουδήποτε χρηματικοῦ ποσοῦ γιὰ τὴν τέλεση τῶν ἱερῶν Μυστηρίων στὸν Ἱερὸ Ναὸ καὶ συγχρόνως ἔχουμε καθορίσει τὸν τρόπον διανομῆς τῶν προαιρετικῶν εἰσφορῶν τῶν πιστῶν.

δ΄. Γιὰ τὴν διακονία στὰ Κοιμητήρια διαλαμβάνει ἡ ὑπ᾽ ἀριθμὸ 28 (Φ.1/3/636) 31.7.2003 Ἐγκύκλιός μας καὶ ὁ ἰσχύων γιὰ αὐτὴ Κανονισμός.

ε΄. Ἐπισημαίνουμε καὶ μὲ τὴν παροῦσα ὅτι ὀφείλετε νὰ ἐπιδεικνύετε σύνεση ἀφ᾽ ἑνὸς μὲν στὴν κρούση τῶν κωδώνων κατὰ τὴν διάρκεια καὶ τὴν ἔνταση καὶ ἀφ᾽ ἑτέρου στὴν λειτουργία τῶν ἐξωτερικῶν μεγαφώνων, κατὰ τὸ ὑπ᾽ ἀριθμοὺς πρωτοκόλλου 2855 καὶ διεκπεραιώσε-

ως 1489/9.7.2003 Ἐγκύκλιο Σημείωμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τὰ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/591/8.7.2003, καὶ Φ.1/4/872/4.9.2008 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας.

στ΄. Γιὰ τὴν διακονία μας κατὰ τὴν Μεγάλη Τεσσαρακοστή, τὴν Μεγάλη Ἑβδομάδα, τὴν νηστεία πρὸ τῶν Χριστουγέννων καὶ τὴν περίοδο τοῦ Δεκαπενταύγουστου ἀποστέλλουμε ποιμαντικὲς Ἐγκυκλίους περιέχουσες λεπτομερεῖς ὁδηγίες. Ἤτοι:

*. Γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς διακονίας μας κατὰ τὴν Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ οἱ Ἐγκύκλιοι:

12 (Φ.1/3/150) 28.2.2001
20 (Φ.1/3/296) 20.3.2002
26 (Φ.1/3/212) 7.3. 2003
33 (Φ.1/3/217) 11.2.2004
46 (Φ.1/3/260) 2.3.2005
55 (Φ.1/3/206) 24.2.2006
69 (Φ.1/3/944) 14.2.2007
76 (Φ.1/3/280) 7.3.2008
85 (Φ.1/3/271) 3.3.2009
97 (Φ.1/3/167) 5.2.2010

* Γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς διακονίας μας κατὰ τὴν Μεγάλη Ἑβδομάδα καὶ τὸ Πάσχα οἱ Ἐγκύκλιοι:

13 (Φ.1/3/264) 27.3.2001
34 (Φ.1/3/435) 27. 3.2004
48 (Φ.1/3/439) 8.4.2005
56 (Φ.1/3/352) 28.3.2006
66 (Φ.1/3/279) 12.3.2007
77 (Φ.1/3/378) 1.4.2008
86 (Φ.1/3/339) 23.3.2009

98 (Φ.1/3/306) 20.3.2010

✻ Γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς διακονίας μας κατὰ τὴν περίοδο τοῦ Δεκαπενταύγουστου ἡ Ἐγκύκλιος 15 (Φ.1/3/535) 23.7.2001.

✻ Γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς διακονίας μας κατὰ τὴν περίοδο τῆς νηστείας πρὸ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ κατὰ τὸ Ἅγιο Δωδεκαήμερο οἱ Ἐγκύκλιοι:

10 (Φ.1/3/764) 14.12.2000
19 (Φ.1/3/952) 10.12.2001
25 (Φ.1/3/1063) 29.11.2002
32 (Φ.1/3/1065) 19.11.2003
43 (Φ.1/3/1402) 1.12.2004
54 (Φ.1/3/1285) 21.12.2005
64 (Φ.1/3/1423) 16.11.2006
72 (Φ.1/3/1165) 20.11.2007
84 (Φ. 1/3/1192) 18.11.2008
96 (Φ.1/3/990) 25.11.2009

ζ΄. Γιὰ τὴν διευκόλυνση τῶν πιστῶν νὰ συμμετέχουν στὶς τελούμενες Ἱερὲς Ἀκολουθίες τοῦ Ἁγίου Δωδεκαήμερου καὶ τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα ἐκδίδονται ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη καὶ διανέμονται ἔντυπα προγράμματα.

2. Ἀκροάσεως Ἱεροψαλτῶν

Τὴν Ἐπιτροπή μας συγκροτήσαμε μὲ τὴν ὑπ᾽ ἀριθμὸ 187/8.1.2009 Ἀπόφασή μας καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τούς:

1. Αἰδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο κ. Εὐστάθιο Ἀρκαμούζη, Πρόεδρο τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικο-

λάου Καισαριανῆς μὲ ἀναπληρωτὴ τὸν Αἰδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο κ. Μιχαὴλ Πετρόπουλο.

2. Μουσικολογιώτατο κ. Παναγιώτη Σουσούνη, Πρωτοψάλτη τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Καισαριανῆς μὲ ἀναπληρωτὴ τὸν Μουσικολογιώτατο κ. Χαράλαμπο Τρασάνη, Ἱεροψάλτη τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Καισαριανῆς.

3. Μουσικολογιώτατο κ. Φώτιο Καραγιάννη, Πρωτοψάλτη τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Καισαριανῆς, μὲ ἀναπληρωτὴ τὸν Μουσικολογιώτατο κ. Γεώργιο Γεροντάκη, Ἱεροψάλτη τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς Ὑμηττοῦ.

4. Μουσικολογιώτατο κ. Χρῆστο Παπαχρήστου, Πρωτοψάλτη, μὲ ἀναπληρωτὴ τὸν Μουσικολογιώτατο κ. Χρῆστο Μπάρδη, Πρωτοψάλτη τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, Κοιμητηρίου Βύρωνος.

5. Τοῦ ἑκάστοτε Προϊσταμένου, τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ στὸν ὁποῖο πρόκειται, νὰ διορισθεῖ ὁ ὑποψήφιος Ἱεροψάλτης, μὲ ἀναπληρωτὴ τὸν ἕτερο συνεφημέριό του.

Τέθηκε σὲ ἰσχὺν καὶ στὴν Ἱερὰ Μητρόπολή μας ὁ ψηφισθεὶς ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο ὑπ᾽ ἀριθμὸ 176/2006 Κανονισμὸς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας *«Περὶ Ἱεροψαλτῶν καὶ τῆς καταστάσεως αὐτῶν»*, ὁ ὁποῖος κοινοποιήθηκε σὲ ἐσᾶς μὲ τὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ πρωτοκόλλου Φ. 1/4/108/ 2.2.2007 Ἐγκύκλιο Σημείωμά μας πρὸς ἐφαρμογὴ καὶ προβλέπει τὰ περὶ τῆς καταστάσεως, τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δικαιώματα αὐτῶν.

Ἐκκρεμεῖ ἡ ὑποχρέωσή μας νὰ κατατάξουμε τοὺς Ἱεροψάλτες, ὡς προβλέπει ὁ ὡς ἄνω Κανονισμὸς κατὰ τὸ ὑπ᾽ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/340/23.3.2007 Ἐγκύκλιο Σημείωμά μας. Μὲ Ἐγκύκλιο Σημείωμά μας θὰ κληθοῦν οἱ

διακονοῦντες στὰ ἀναλόγια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας νὰ ὑποβάλουν τὰ δικαιολογητικά τους γιὰ τὴν ἔκδοση τῆς προβλεπόμενης πράξεώς μας.

Ἐφιστοῦμε τὴν προσοχή σας στὴν τήρηση τοῦ ἰσχύοντος Κανονισμοῦ γιὰ τὴν πρόσληψη καὶ τὸν διορισμὸ τῶν Ἱεροψαλτῶν.

3. Ἐπιμορφώσεως Ἱεροῦ Κλήρου Συνάξεων Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων

Ὑπεύθυνος ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Καλλίνικος Νικολάου, Ἱεροκήρυκας.

Θὰ συνεχίσουμε καὶ κατὰ τὴν νέα περίοδο τὶς Ἐπιμορφωτικές, Ἐνημερωτικὲς Συνάξεις τῶν Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων.

Μὲ αὐτὲς ἐπιδιώκουμε τὴν ἐπιμόρφωση τῶν Ποιμένων καὶ τὴν βελτίωση τοῦ ἐπιπέδου τους προκειμένου νὰ ἀνταποκριθοῦν στὴν ὑπεύθυνη ἀποστολή τους.

Οἱ συνάξεις αὐτὲς πραγματοποιοῦνται κατὰ τὸ διάστημα τῶν μηνῶν Ὀκτωβρίου-Μαΐου ὡς ἑξῆς:

Δύο ἡμέρες μὲ ἱερὲς Ἀκολουθίες, θεία Λειτουργία, θεῖο κήρυγμα καὶ εἰσηγήσεις τελούμενες ἀπὸ τοὺς Πρεσβυτέρους καὶ τοὺς Διακόνους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας μὲ τὴν παρουσία μας.

Τὴν Τρίτη ἡμέρα καλεῖται εἰδικὸς εἰσηγητὴς γιὰ νὰ ἀναπτύξει ἕνα θέμα ποιμαντικοῦ ἐνδιαφέροντος. Μετὰ τὴν εἰσήγηση διεξάγεται διάλογος.

Στὸν Τομέα αὐτὸ ἐντάξαμε καὶ τὸ Ἐκπαιδευτικὸ Πρόγραμμα: «ΗΡΩΝ» «ἐκπαίδευση ἐνηλίκων στὴν ἀπόκτηση βασικῶν δεξιοτήτων στὶς νέες τεχνολογίες».

Τὸ Πρόγραμμα λειτούργησε ἀπὸ τὸν Φεβρουάριο

ἕως τὸν Μάϊο 2009 καὶ τὴν αὐτὴ περίοδο τοῦ 2010 (Ἐγκύκλια Σημειώματα Φ.1/4/90/28.1.2009 καὶ Φ.1/4/343/19.3.2010) καὶ θὰ λειτουργήσει καὶ κατὰ τὴν νέα ἱεραποστολικὴ περίοδο.

Γιὰ τὸ νέο Πρόγραμμα πληροφορίες παρέχονται μὲ τὸ ὑπ' ἀριθμὸ Φ.1/4/1057/1.10.2010 Ἐγκύκλιο Σημείωμά μας,

4. Θείου Κηρύγματος - Κύκλων Μελέτης Ἁγίας Γραφῆς - Ἐνοριακῶν Συνάξεων

Ὑπεύθυνος ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Καλλίνικος Νικολάου, Ἱεροκήρυκας.

Δὲν πρέπει νὰ παραλείπεται τὸ κήρυγμα ἀπὸ τὴν θεία Λειτουργία κάθε Κυριακὴ καὶ ἑορτή. Ὀφείλετε, κατόπιν μεταξύ σας συνεννοήσεως, νὰ ἀναλαμβάνετε τὴν διδαχὴ στὴν σύναξη τῶν πιστῶν. Κάθε Ἐνορία πρέπει νὰ ἀποτελεῖ κέντρο ἐξαγγελίας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, εὐαγγελισμοῦ, πνευματικῆς οἰκοδομῆς καὶ καταρτίσεως τῶν πιστῶν.

Ἀπὸ αὐτὸ προκύπτει ἡ ἀνάγκη νὰ διοργανώνονται στὴν Ἐνορία καὶ νὰ λειτουργοῦν ἑβδομαδιαῖες ἐνοριακὲς συνάξεις.

Γιὰ νὰ διευκολυνθῆτε στὴν προετοιμασία τῶν ἀναπτυσσομένων θεμάτων διενείμαμε τὰ ἀναγκαῖα βοηθήματα. Προτείνουμε νὰ καταρτίσετε πρόγραμμα ἀναπτύξεως τῶν θεμάτων, ὅπως ἡ διδαχὴ τῶν πιστῶν ἐπιτελεῖται μὲ συγκεκριμένη προοπτική.

Μὲ Ἐγκυκλίους μας ἀπευθυνόμαστε πρὸς τὸν Ἱερὸ Κλῆρο καὶ τὸν πιστὸ Λαὸ γιὰ νὰ διδάξουμε τὸν λόγο τῆς ἀλήθειας καὶ νὰ οἰκοδομήσουμε τὴν Ἐκκλησία εὐκαί-

ρως. Κατὰ δὲ τὶς ἑορτὲς τῶν Χριστουγέννων, τῆς Πρωτοχρονιᾶς καὶ τοῦ Πάσχα ἀπευθύνουμε καθηκόντως μήνυμα γιὰ τὸ μυστήριο τῆς «*ἐν Χριστῷ*» οἰκονομίας καὶ ἀπολυτρώσεώς μας.

Τὰ ἑσπερινὰ κηρύγματά μας στὸν Μητροπολιτικὸ Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Καισαριανῆς θὰ ἀρχίσουν τὴν Κυριακὴ 17.10.2010.

Κατὰ τὴν ἱεραποστολικὴ περίοδο 2010 -11 θὰ ἑρμηνεύσουμε καὶ θὰ σχολιάσουμε τὴν Ἀποκάλυψη τοῦ ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστὴ Ἰωάννου.

5. Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως

Ὑπεύθυνος ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Καλλίνικος Νικολάου, Ἱεροκήρυκας.

Τὸ μυστήριο τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως τελεῖται στὶς Ἐνορίες κατὰ δύο τρόπους:

α΄. Ἀπὸ τὸν Ἱεροκήρυκα: Ἀρχιμανδρίτη κ. Καλλίνικο Νικολάου βάσει προγράμματος κατὰ τὶς περιόδους, τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τῆς Νηστείας τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Δεκαπενταυγούστου.

β΄. Ἀπὸ τοὺς Ἐντεταλμένους Πρεσβυτέρους Ἐφημέριους, ὁσάκις ἂν δεήσει. Παραθέτουμε τὸν κατάλογο τῶν Πνευματικῶν - Ἐξομολόγων στὶς Ἐνορίες:

1. Ἀρχιμανδρίτης Ἀναστάσιος Τασόπουλος
2. Ἀρχιμανδρίτης Νικόδημος Δάγλας
3. Ἀρχιμανδρίτης Εἰρηναῖος Παναγιωτόπουλος
4. Ἀρχιμανδρίτης Ζαχαρίας Μπίλιαρης
5. Ἀρχιμανδρίτης Νικόδημος Σιδέρης
6. Ἀρχιμανδρίτης Χριστόδουλος Κοτσίφης
7. Ἀρχιμανδρίτης Νίκων Γαλανόπουλος

8. Πρωτοπρεσβύτερος Χαράλαμπος Δημητρακάκης
9. Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Φέσσας
10. Πρωτοπρεσβύτερος Εὐθύμιος Νίκας
11. Πρωτοπρεσβύτερος Εὐστάθιος Ἀρκαμούζης
12. Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Καραούλης
13. Πρωτοπρεσβύτερος Γεράσιμος Μπιλιλῆς
14. Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Κέφης
15. Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Ντόβολος

Γιὰ τὴν προετοιμασία τῶν πιστῶν στὸ Μυστήριο τῆς ἀφέσεως ἐκδώσαμε εἰδικὰ φυλλάδια:

α΄. *«Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός - Γιὰ μιὰ καλὴ ἐξομολόγησι».*

β΄. *« Οἱ Πνευματικοὶ Πατέρες».*

Γιὰ τὴν κατάρτιση τῶν πνευματικῶν θὰ διοργανωθοῦν δύο συνάξεις κατὰ τὶς περιόδους πρὸ τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα.

6. Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς τῆς Νεότητας

Ὑπεύθυνος ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀναστάσιος Τασόπουλος, Πρωτοσύγκελλος.

Ἡ εὐθύνη τῆς διακονίας τοῦ τομέως τούτου τῆς ἱεραποστολικῆς διακονίας στὴν Ἱερὰ Μητρόπολή μας, ἡ παρακολούθηση τῆς πορείας αὐτοῦ, ἡ ἀντιμετώπιση τῶν ἀναφυομένων προβλημάτων, ὁ προγραμματισμὸς τῆς δράσεως, ὁ συντονισμὸς τῶν ἐνοριακῶν νεανικῶν συνάξεων, ἡ ἐξασφάλιση καὶ ἐπιμόρφωση τῶν στελεχῶν τοῦ νεανικοῦ ἔργου καὶ κάθε ἄλλο ποὺ συνάδει καὶ συντελεῖ στὴν προώθηση καὶ ἐπίτευξη τοῦ ἐπιδιωκόμενου αὐτοῦ ἀγαθοῦ σκοποῦ, ἔχει ἀνατεθεῖ στοὺς Ὑπεύθυνους Νεότητας Ἐφημέριους.

Στὸν τομέα αὐτὸν ἐντάσσονται οἱ ἐνοριακὲς νεανικὲς συνάξεις ὅλων τῶν βαθμίδων, γιὰ τὶς ὁποῖες διαλαμβάνει τὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ πρωτοκόλλου Φ.1/4// 937/ 7.9.2010 Ἐγκύκλιο Σημείωμά μας.

Ὑπεύθυνοι Νεότητας στὶς Ἐνορίες ὁρίζονται:

Τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Καισαριανῆς, ὁ Πρωτοπρεσβύτερος κ. Μιχαὴλ Πετρόπουλος.

Τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Καισαριανῆς, ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Νικόδημος Δάγλας.

Τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Καισαριανῆς, ὁ Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γεώργιος Κέφης.

Τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος Βύρωνος, ὁ Πρωτοπρεσβύτερος κ. Στέφανος Κωστόπουλος.

Τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Νέας Ἑλβετίας, ὁ Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γρηγόριος Χαρίτος.

Τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Βύρωνος, ὁ Ἱερομόναχος κ. Νεκτάριος Κανδαρᾶς.

Τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Καρέα, ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Εἰρηναῖος Παναγιωτόπουλος.

Τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου - Ἁγίας Φωτεινῆς Ὑμηττοῦ, ὁ Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γεράσιμος Μπιλιλῆς.

Τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Ὑμηττοῦ, ὁ Πρεσβύτερος κ. Σωτήριος Χατζόπουλος.

7. Ἐνοριακῶν Νεανικῶν Δραστηριοτήτων

Ὑπεύθυνος ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Εἰρηναῖος Παναγιωτόπουλος, Ἐφημέριος.

α) Κατασκηνωτικῶν Προγραμμάτων β) Σχολῶν Ἁγιογραφίας γ) Σχολῶν Βυζαντινῆς Μουσικῆς δ) Χορευτικῶν Τμημάτων.

Πραγματοποιήθηκαν γιὰ ἕκτη φορὰ τοὺς παρελθόντες θερινοὺς μῆνες Ἰούλιο καὶ Αὔγουστο 2010 τὰ Κατασκηνωτικὰ Προγράμματα στὴν ἱερὰ νῆσο τῆς Τήνου γιὰ νέους καὶ νέες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

Τὰ προγράμματα αὐτὰ εἶναι μία ἀκόμη προσφορὰ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας πρὸς τοὺς νέους καὶ τὶς νέες τῆς μητροπολιτικῆς περιφερείας μας.

Διοργανώθηκαν τέσσαρες κατασκηνωτικὲς περίοδοι:

Δύο περίοδοι γιὰ παιδιὰ Δημοτικοῦ Σχολείου (ἀγόρια καὶ κορίτσια).

Δύο περίοδοι γιὰ νέους καὶ νέες Γυμνασίου καὶ Λυκείου.

Ἔχουμε κατὰ τὸ παρελθὸν ἐπισημάνει καὶ τὴν χρησιμότητα τῶν Τμημάτων Ἁγιογραφίας, Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ Παραδοσιακῶν Χορῶν στὶς Ἐνορίες γιὰ τοὺς νέους καὶ τὶς νέες.

Πρόκειται γιὰ δημιουργικὲς δραστηριότητες ποὺ συμβάλλουν στὴν ἐνίσχυση τῆς πνευματικῆς ζωῆς τους.

8. Νεανικῶν Συντροφιῶν Φοιτητῶν καὶ Ἐργαζομένων

Ὑπεύθυνος ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτε-

ρος κ. Γεώργιος Κέφης, Ἐφημέριος.

Αὐτοῦ τοῦ χαρακτήρα σύναξη λειτουργεῖ ἀπὸ τὸν Αἰδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο ὑπεύθυνο τοῦ τομέως στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Καισαριανῆς.

Ἑπομένως μπορεῖτε νὰ συστήσετε στοὺς ἐνδιαφερόμενους ἀπὸ τὶς Ἐνορίες σας, ὥστε νὰ μετέχουν σὲ αὐτή.

9. Καλλιεργείας Ἱερατικῶν Κλίσεων

Ὑπεύθυνος ὁ Πανοσιώτατος Ἱερομόναχος κ. Χριστόδουλος Κοτσίφης, Ἐφημέριος.

Τὸν Τομέα αὐτὸν συστήσαμε μὲ τὴν ὑπ᾽ ἀριθμὸ 55/4.6.2002 Ἀπόφασή μας, μὲ σκοπὸ τὴν πνευματικὴ καὶ ἐν γένει ἐνίσχυση καὶ καλλιέργεια τῶν ὑποψηφίων Κληρικῶν, Ἱεροσπουδαστῶν, Ἀναγνωστῶν καὶ Ἱεροπαίδων, ὅπως π.χ.

α΄. Τῶν Συνάξεων γιὰ τοὺς Ἀναγνῶστες καὶ τοὺς λοιπούς, κατὰ τακτὰ χρονικὰ διαστήματα, πρὸς μελέτη λειτουργικῶν θεμάτων καὶ τὴν πνευματικὴ κατάρτιση αὐτῶν.

β΄.Τῆς ὀργανώσεως ἐκδρομῶν καὶ λοιπῶν ἐκδηλώσεων.

Ἡ προετοιμασία τῶν μελλοντικῶν Ποιμένων εἶναι μία σημαντικὴ διακονία. Τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου μαραίνει καὶ κατακαίει κάθε πνευματικὴ ἰκμάδα ἰδίως τῶν *«ἐφιεμένων ἱερᾶσθαι»*. Πρὸς αὐτὴ τὴν νοοτροπία ἀντιπαλαίοντες μὲ τὴν Χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὀφείλουμε νὰ στηρίξουμε αὐτοὺς τοὺς νέους, στοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς φύτευσε τὴν ἁγία κλίση, γιὰ νὰ μὴ καταφλεχθοῦν

ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, ὡς οἱ νέοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης οἱ «*ἐν μέσῳ πυρὸς ἱστάμενοι καὶ μὴ φλεγόμενοι*».

Ὡστόσο δὲν πρέπει νὰ ἀγνοεῖτε ὅτι ἡ μείωση τῶν ἱερατικῶν κλίσεων ἐπιδεινοῦται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπὸ τὴν ἀπροθυμία πολλῶν νεανίδων νὰ ὑπανδρευθοῦν νέους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἱερωθοῦν.

Ἡ μείωση αὐτὴ μᾶς ἐπιβάλλει νὰ συντηρήσουμε, συνεργούσης τῆς θείας Χάριτος, καὶ νὰ ἐπαυξήσουμε τὶς ὑπάρχουσες κλίσεις.

10. Ποιμαντικῆς Μέριμνας τῶν Ἐκπαιδευτηρίων

Ὑπεύθυνος ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γεώργιος Κέφης, Ἐφημέριος.

α΄. Σὲ αὐτὸ τὸν τομέα ἐντάσσεται ἡ ποιμαντικὴ γιὰ τὰ Σχολεῖα. Ἡ ἐμπειρία τὴν ὁποία ἔχουμε μέχρι σήμερα δὲν ἀποκλείει τὴν συνεργασία τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας μας μὲ τὶς ἐδῶ ὑπάρχουσες Ἐκπαιδευτικὲς Ἀρχὲς γιὰ τὴν πνευματικὴ οἰκοδομὴ τῶν νέων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

Γιὰ τὴν διακονία αὐτῶν μπορεῖτε νὰ πραγματοποιήσετε τὰ ἑξῆς:

Νὰ ἐπισκεφθεῖτε τὰ Σχολεῖα τῆς Ἐνορίας γιὰ νὰ γνωρισθεῖτε μὲ τὶς ἐκπαιδευτικὲς Ἀρχὲς καὶ νὰ θέσετε ὑπόψη τους τὴν διάθεσή σας καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας νὰ συνεργασθεῖτε μαζί τους γιὰ τοὺς νέους.

Νὰ ὀργανώσετε τὸν τακτικὸ Ἐκκλησιασμὸ τῶν Σχολείων κατὰ τὶς δεδομένες ὁδηγίες μας.

Νὰ ἐμπνευσθεῖτε ἄλλες εὐκαιρίες πνευματικῆς οἰκοδομῆς μὲ εἰδικὲς ἐκδηλώσεις καὶ πρωτοβουλίες.

Νὰ ἐπικοινωνήσετε μὲ τοὺς συλλόγους Γονέων καὶ

Κηδεμόνων καὶ νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν συμπαράστασή τους στὴν διακονία σας.

Νὰ ἐνημερώσετε εὐρέως τοὺς ἐνορίτες σας γιὰ τὶς νεανικὲς συνάξεις.

β΄. Ἡ διακονία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως στὸν τομέα αὐτὸ περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς:

❁ Τὴν ἀποστολὴ *χαιρετισμοῦ* πρὸς τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς ὅλων τῶν βαθμίδων (Νηπιαγωγούς - Διδασκάλους - Καθηγητές - Διοικητικὲς καὶ Ἐκπαιδευτικὲς Ἀρχές) μὲ τὴν ἔναρξη τοῦ σχολικοῦ ἔτους.

❁ Τὴν ἀποστολὴ *μηνύματος* πρὸς τοὺς μαθητὲς τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, τῶν Γυμνασίων καὶ τῶν Λυκείων τῆς μητροπολιτικῆς περιφερείας μας μὲ τὴν ἔναρξη τοῦ σχολικοῦ ἔτους.

❁ Τὴν διανομὴ ἀντιτύπων Καινῆς Διαθήκης στοὺς μαθητὲς καὶ τὶς μαθήτριες τῆς Β΄ τάξεως Γυμνασίου.

Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ προβήκαμε σὲ τρεῖς ἐκδόσεις τοῦ κειμένου τῆς Καινῆς Διαθήκης μὲ μετάφραση τῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας, ἑκάστη σὲ πέντε (5.000) χιλιάδες ἀντίτυπα. Τοιουτοτρόπως συνολικά, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν δέκα ἐτῶν τῆς ἀρχιερατείας μας, ἔχουν διανεμηθεῖ 20.000 ἀντίτυπα τῆς Καινῆς Διαθήκης στὰ σχολεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

❁ Τὸν ἐκκλησιασμὸ τῶν μαθητῶν τῶν Σχολείων.

Ἡ διακονία αὐτὴ ἀπαιτεῖ προετοιμασία καὶ συνεργασία μὲ τοὺς ὑπεύθυνους τῶν Σχολείων.

Προγραμματίζουμε νὰ τελέσουμε καὶ κατὰ τὴν περίοδο ποὺ πρόκειται νὰ ἀρχίσει θεῖες Λειτουργίες γιὰ τοὺς μαθητὲς τῶν Σχολείων τῆς μητροπολιτικῆς περιφερείας μας κατὰ τὶς δοθεῖσες ὁδηγίες μας.

❁ Τὴν ὀργάνωση τῆς σχολικῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Κάθε χρόνο ἐκδίδουμε ἰδιαίτερο φυλλάδιο γιὰ νὰ διανεμηθεῖ στοὺς ἐκκλησιαζομένους ἐκπαιδευτικοὺς καὶ τοὺς μαθητὲς καὶ μαθήτριες ὅπως:

«Τοὺς Πατέρες καὶ Διδασκάλους τιμήσωμεν» (2006).

«Ἐγκωμιαστικὸς Λόγος εἰς τοὺς Ἁγίους Μεγάλους Πατέρες καὶ Οἰκουμενικοὺς Διδασκάλους» (2007).

«Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι πρότυπα ζωῆς» (2008).

«Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι. Βασίλειος ὁ Μέγας, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Οἱ ἅγιοι τῆς σοφίας, τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης» (2009).

« Ἡ ἱεράρχηση τῶν ἀξιῶν στὴν ζωή μας» (2010).

Γιὰ τὴν ἀρτιωτέρα διοργάνωση τῆς ἑορτῆς ἀποστέλλουμε ἰδιαίτερο Ἐγκύκλιο Σημείωμα.

❁ Τὸ Πρόγραμμα ἐκτενοῦς προσευχῆς κατὰ τὴν περίοδο τῶν *Γενικῶν Ἐξετάσεων*, μὲ τὴν τέλεση τὸ πρωὶ τῆς θείας Λειτουργίας καὶ τὸ ἑσπέρας τῆς εἰδικῆς Ἱερᾶς Παρακλήσεως ὑπὲρ φωτίσεως καὶ ἐπιτυχίας τῶν διαγωνιζομένων νέων καὶ ἐνισχύσεως ὅλων ἤτοι τῶν διαγωνιζομένων καὶ τῶν οἰκογενειῶν τους.

❁ Τὴν οἰκονομικὴ ἐνίσχυση Σχολείων - Συλλόγων Γονέων καὶ Κηδεμόνων γιὰ τὴν κάλυψη τῶν δαπανῶν διαφόρων προγραμμάτων τῶν Σχολείων καὶ τῶν μαθητικῶν κοινοτήτων.

❁ Τὴν ἀποστολὴ *Συγχαρητηρίου Μηνύματος* στοὺς ἐπιτυχόντες στὶς Σχολὲς τῆς Τριτοβάθμιας Ἐκπαίδευσης.

11. Ἀντιαιρετικῆς Δράσεως

Μὲ τὴν ὑπ᾽ ἀριθμὸ 45/28.11.2001 Ἀπόφασή μας ἀναθέσαμε στούς:

1. Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμανδρίτη κ. Νικόδημο Σιδέρη, Ἐφημέριο.

2. Ἀξιότιμο κ. Λάμπρο Σκόντζο, θεολόγο, τὸν Τομέα αὐτὸν μὲ σκοπὸ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρετικῶν γιά:

α΄. Τὴν συνεχὴ παρατήρηση, καταγραφὴ καὶ μελέτη τοῦ διεθνοῦς καὶ ἑλληνικοῦ σκηνικοῦ τῶν αἱρέσεων καὶ παραθρησκευτικῶν ὁμάδων.

β΄. Τὴν ὁριοθέτηση τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἔναντι πλανῶν καὶ τῶν κακοδοξιῶν αὐτῶν.

γ΄. Τὴν ποιμαντικὴ στρατηγικὴ γιὰ τὴν ἐνημέρωση τοῦ ποιμνίου γιὰ τοὺς πνευματικοὺς καὶ λοιποὺς κινδύνους ἀπὸ τὶς αἱρέσεις καὶ τὴν ἀντιμετώπιση διαφόρων περιστατικῶν ποὺ προκύπτουν.

Θὰ συνεχισθεῖ τὸ Ἀντιαιρετικὸ Σεμινάριο στὴν αἴθουσα τοῦ πνευματικοῦ κέντρου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος Βύρωνος.

Οἱ διαλέξεις πραγματοποιοῦνται τὴν 2α καὶ τὴν 4η Τρίτη ἑκάστου μηνὸς καὶ θὰ ἀρχίσουν τὴν Τρίτη 9 Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

Μὲ σχετικὸ Ἐγκύκλιο Σημείωμά μας θὰ ἐνημερωθεῖτε ἐγκαίρως.

12. Ποιμαντικῆς Μέριμνας Γάμου καὶ Οἰκογένειας

Ὑπεύθυνος ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Εἰρηναῖος Παναγιωτόπουλος, Ἐφημέριος.

Στὸν τομέα αὐτὸ ὑπάγονται οἱ προσπάθειες στηρί-

ξεως τῆς συζυγίας, τοῦ θεσμοῦ τοῦ Γάμου καὶ τῆς οἰκογένειας.

Πρὸς τοῦτο θὰ καταρτισθεῖ Πρόγραμμα ὁμιλιῶν καὶ διαλέξεων στὶς Ἐνορίες.

Στὴν διακονία τοῦ τομέα αὐτοῦ τάσσονται καὶ οἱ *Σχολές Γονέων* ποὺ λειτουργοῦν στὶς Ἐνορίες τῆς Μητροπόλεως.

13. Γυναικείων Θεμάτων

Ὑπεύθυνος ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γεράσιμος Μπιλιλῆς, Ἐφημέριος.

Ὁ Τομέας αὐτὸς συστήθηκε μὲ τὴν ὑπ᾽ ἀριθμὸ 153/1.9.2006 Ἀπόφασή μας γιὰ τοὺς πιὸ κάτω σκοπούς:

α΄. Τὴν ἔγκαιρη καὶ ἔγκυρη πληροφόρηση καὶ ἐνημέρωση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινῆς γνώμης γιὰ γυναικεῖα ζητήματα.

β΄. Τὴν ἐνεργὸν συμμετοχὴ τῶν χριστιανῶν γυναικῶν στὴν ζωὴ καὶ δράση τῆς Ἐνορίας καὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

γ΄. Τὴν ἀλληλεγγύη στὸ τοπικὸ καὶ ἐθνικὸ ἐπίπεδο γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση συγχρόνων κοινωνικῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὴν γυναίκα.

δ΄. Τὴν ἀνάδειξη τῆς ἀποστολῆς καὶ τὴν ἐνδυνάμωση τοῦ ρόλου τῆς γυναίκας στὸ κοινωνικὸ καὶ προνοιακὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

ε΄. Τὴν προώθηση νέων πρακτικῶν καὶ προσεγγίσεων στὰ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν στὸν γυναικεῖο πληθυσμὸ καὶ τὴν ἀνάπτυξη νέων μορφῶν ἐθελοντικῆς δράσεως.

ϛ΄. Τὴν συλλογικὴ ἔκφραση καὶ δράση τῶν χριστιανῶν γυναικῶν.

ζ΄. Τὴν προβολὴ τῆς ταυτότητας καὶ τῆς προσφορᾶς τῆς χριστιανῆς γυναίκας στὰ Μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως καὶ στὸ Διαδίκτυο.

η΄. Στὶς κοινὲς δράσεις μὲ ἄλλους συναφεῖς ἢ ἐνδιαφερόμενους φορεῖς γιὰ γυναικεῖα θέματα σὲ τοπικό, ἐθνικὸ καὶ διακρατικὸ ἐπίπεδο.

14. Συμπαραστάσεως Ἀσθενῶν καὶ Ἐθελοντικῆς Αἱμοδοσίας

Ὑπεύθυνος ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Εὐστάθιος Ἀρκαμούζης, Ἐφημέριος.

α΄. Τὸ Γραφεῖο ἐθελοντικῆς αἱμοδοσίας ἀναδιοργανώθηκε μὲ τὶς ὑπ᾿ ἀριθμὸ 54/21.5.2002 καὶ 126/4.10.2005 καὶ 165/4.10.2005 Ἀποφάσεις μας μὲ τὶς ἑξῆς ἁρμοδιότητες:

❈ Ἔχει τὴν εὐθύνη τοῦ συντονισμοῦ τῆς ἐθελοντικῆς αἱμοδοσίας.

❈ Συγκεντρώνει τὶς ὑποβαλλόμενες καταστάσεις τῶν ἐθελοντῶν αἱμοδοτῶν, καταρτίζει τὶς σχετικὲς καρτέλλες αὐτῶν καὶ φροντίζει γιὰ τὴν ἑκάστοτε ἐνημέρωσή τους.

❈ Ὀργανώνει ἐξορμήσεις αἱμοδοσίας στὶς Ἐνορίες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

❈ Διαφωτίζει τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα μὲ σχετικὲς ὁμιλίες καὶ ἔντυπα.

❈ Συνεργάζεται μὲ τοὺς ὑπεύθυνους Ἐφημέριους τῶν Ἱερῶν Ναῶν γιὰ τὴν ἐξεύρεση τῶν ἑκάστοτε προ-

σφορωτέρων τρόπων ἐργασίας γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ.

β΄. Σὲ κάθε Ἐνορία ὁρίζεται ὑπεύθυνος Ἐφημέριος γιὰ τὴν ἐθελοντικὴ αἱμοδοσία ὡς ἑξῆς:

❈ Ἁγίου Νικολάου Καισαριανῆς, Πρωτοπρεσβύτερος κ. Εὐστάθιος Ἀρκαμούζης.

❈ Κοιμήσεως Θεοτόκου Καισαριανῆς, Ἀρχιμανδρίτης κ. Νικόδημος Δάγλας.

❈ Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Καισαριανῆς, Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γεώργιος Κέφης.

❈ Ἁγίας Τριάδος Βύρωνος, Πρωτοπρεσβύτερος κ. Στέφανος Κωστόπουλος.

❈ Ἁγίου Δημητρίου Βύρωνος, Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γρηγόριος Χαρίτος.

❈ Μεταμορφώσεως Βύρωνος, Ἱερομόναχος κ. Νεκτάριος Κανδαρᾶς.

❈ Ἁγίου Γεωργίου Βύρωνος, Πρωτοπρεσβύτερος κ. Βασίλειος Φέσσας.

❈ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Ὑμηττοῦ, Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γεράσιμος Μπιλιλῆς.

❈ Ἁγίων Ἀποστόλων Ὑμηττοῦ, Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γεώργιος Καραούλης.

γ΄. Ἔργο τοῦ Ὑπεύθυνου Ἐφημέριου τῆς Ἐνορίας καὶ τῶν συνεργατῶν του εἶναι:

✡ Ἡ ἐξεύρεση, μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἐνορίας, ἐθελοντῶν αἱμοδοτῶν.

✡ Ἡ τήρηση ὀνομαστικῆς καταστάσεως αὐτῶν, μὲ ἀκριβὴ διεύθυνση, τηλεφώνου καὶ ὁμάδος αἵματος, στὴν ὁποία ἀνήκει ὁ αἱμοδότης, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ γνωρίζει τὶς δυνατότητες τῆς Ἐνορίας πρὸς κάλυψη τῶν παρουσια-

ζομένων ἀναγκῶν αἱμοδοσίας. Ἡ κατάσταση αὐτὴ πρέπει νὰ βρίσκεται στὴν διάθεση καὶ τῶν συνεφημερίων του.

✡ Ἡ ἄμεση ἀντιμετώπιση τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν αἱμοδοσίας τῆς Ἐνορίας του, καὶ σὲ περίπτωση ἀδυναμίας, ἡ ἀναφορὰ αὐτοῦ στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη.

Πολλὰ προσφέρει ἡ διακονία αὐτὴ στὴν κοινωνία. Κάθε χρόνο ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη διοργανώνει δύο ἐθελοντικὲς αἱμοδοσίες Ἐαρινή - Φθινοπωρινή.

Γι᾽ αὐτὲς διαλαμβάνει ἡ ὑπ᾽ ἀριθμὸ 53 (Φ.1/3/ 1132) 5.10.2005 Ἐγκύκλιός μας.

15. Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς

Ὑπεύθυνος ὁ Πανοσιώτατος Ἱερομόναχος κ. Νεκτάριος Κανδαρᾶς, Ἐφημέριος.

Ἱδρύθηκε μὲ τὴν ὑπ᾽ ἀριθμὸ 20/15.2.2001 Ἀπόφασή μας μὲ σκοπό:

α΄. Τὴν προώθηση μὲ τὴν συνεργασία τοῦ Γραφείου Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς διεξαγωμένης ἱεραποστολικῆς διακονίας τῆς Ἐκκλησίας μας ἀνὰ τὴν Οἰκουμένη, γιὰ νὰ κηρυχθεῖ τὸ Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας *«πάσῃ τῇ κτίσει»* καὶ νὰ πιστεύσουν οἱ ἄνθρωποι στὸν Ἀληθινὸ Θεό, νὰ βαπτισθοῦν καὶ νὰ σωθοῦν κατὰ τὸν ἀψευδέστατο λόγο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ *«ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται»*[7].

β΄. Τὴν πνευματική, ἠθική, οἰκονομικὴ καὶ πάσης φύσεως ὑποστήριξη τῶν ἱεραποστολικῶν κλιμακίων τῆς

7. Μάρκου ιστ΄ 16.

Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας μας ἀνὰ τὴν Οἰκουμένη γιὰ νὰ ἐπιτελέσουν τὸ εὐαγγελιστικὸ ἔργο της.

16. Ποιμαντικῆς Μερίμνης γιὰ τοὺς Στρατευόμενους καὶ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας

Ὑπεύθυνος ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γρηγόριος Χαρίτος, Ἐφημέριος.

17. Συμπαραστάσεως Μεταναστῶν καὶ Ἀλλοδαπῶν

Ὑπεύθυνος ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γεώργιος Καραούλης, Ἐφημέριος.

Τὸ Γραφεῖο συστήθηκε μὲ τὴν ὑπ᾽ ἀριθμὸ 112/ 16.2.2005 Ἀπόφασή μας μὲ σκοπὸ τὴν κάλυψη τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τους καὶ τὴν ἐν γένει συμπαράσταση καὶ ἐνίσχυσή τους.

Γιὰ τὴν διακονία μας στὸν τομέα αὐτὸ διαλαμβάνει ἡ ὑπ᾽ ἀριθμὸ 45 (Φ1/3/203/21.2.2005) Ἐγκύκλιός μας.

Μὲ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡ 26η Δεκεμβρίου ἔχει κηρυχθεῖ ἡμέρα γιὰ τοὺς μετανάστες. Κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ διοργανώνεται εἰδικὴ ἐκδήλωση στὴν Ἱερὰ Μητρόπολή μας.

Γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ξενοφοβίας καὶ τοῦ ρατσισμοῦ, ἔχουμε ἐκδόσει τὸ βιβλίο «*Ὁ ξένος, καὶ ὁ ἀλλοδαπὸς κατὰ τὴν ἁγίαν Γραφήν*».

Στὰ πλαίσια Εἰδικοῦ Προγράμματος προσφέρονται δωρεὰν αἱματολογικὲς καὶ βιοχημικὲς ἐξετάσεις.

18. Ἐνοριακῶν Βιβλιοθηκῶν

Ὑπεύθυνος ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Μιχαὴλ Πετρόπουλος, Ἐφημέριος.

Μὴ παραλείπετε τὸν ἐμπλουτισμὸ τῆς ἐνοριακῆς Βιβλιοθήκης τόσο γιὰ τὴν δική σας κατάρτιση ὅσο καὶ γιὰ τοὺς πιστούς.

Συγκεκριμένα στὴν Βιβλιοθήκη τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ πρέπει νὰ ὑπάρχουν τὰ στοιχειώδη βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν διδασκαλία τῶν πιστῶν, ὅπως ἡ Ἁγία Γραφή, σὲ κείμενο καὶ ἑρμηνεία, ὑπομνήματα τῶν βιβλίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς, Συλλογὴ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, λειτουργικὰ βιβλία, μελέτες θεολογικές, ἱστορικές, πνευματικῆς καταρτίσεως. Στὴν Βιβλιοθήκη τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἐπίσης πρέπει νὰ ὑπάρχουν καὶ βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν πνευματικὴ κατάρτιση τῶν πιστῶν καὶ ἐνημέρωσή τους σὲ θέματα πίστεως καὶ πνευματικῆς ζωῆς.

Σκοπεύουμε στὴν Ἱερὰ Μητρόπολή μας πρὸς ἐξυπηρέτηση τοῦ ὡς ἄνω σκοποῦ νὰ δημιουργηθεῖ βάση δεδομένων κατὰ θέματα μὲ τίτλους βιβλίων, στὴν ὁποία συνεχῶς θὰ προστίθενται νέοι τίτλοι.

19. Ἐκδόσεων

Ὑπεύθυνος ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Καλλίνικος Νικολάου, Ἱεροκήρυκας.

Μὲ τὶς ἐκδόσεις μας ἀποσκοποῦμε στὴν πνευματικὴ οἰκοδομὴ τῶν πιστῶν.

Σὲ εἰδικὸ ἔντυπο ἀναφέρονται ὅλες οἱ μέχρι σήμερα

ἐκδόσεις βιβλίων, τευχῶν, πολυπτύχων, προγραμμάτων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

Κατὰ τὸ ἱεραποστολικὸ ἔτος 2010-2011 προγραμματίζουμε νὰ ἐκδοθοῦν:

1. Τὸ κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης σὲ νεοελληνικὴ ἀπόδοση σὲ 5.000 ἀντίτυπα γιὰ νὰ διανέμεται δωρεὰν σὲ μαθητὲς καὶ σὲ ἄλλους πιστοὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

2. Τὸ Ἐγκόλπιο Ἡμερολόγιο τοῦ 2010 μὲ πληροφορίες γιὰ τὴν διοικητική, ποιμαντική, πνευματική, κοινωνικὴ καὶ φιλανθρωπικὴ διακονία μας.

3. «Ἱερὸν ἄντλημα ἐκ τοῦ φρέατος τῆς ζωῆς» (Βιβλικὰ μελετήματα).

Θὰ διανέμεται κατὰ τὶς πανηγύρεις τῶν Ἱερῶν Ναῶν δωρεάν, ὅπως συνήθως.

4. Οἱ ποιμαντορικὲς Ἐγκύκλιοι τῶν δέκα ἐτῶν τῆς ποιμαντορίας μας μὲ τίτλο «Ἐρεθίσματα ἱερατικῆς αὐτογνωσίας».

5. Ὁμιλίες τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου μὲ τίτλο: ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

6. Ἄλλα ἐν ὄψει τῶν Δεσποτικῶν καὶ Θεομητορικῶν Ἑορτῶν.

7. Φυλλάδια πρὸς ὑποστήριξη τῆς ποιμαντικῆς διακονίας μας.

20. INTERNET

Ὑπεύθυνος ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Καλλίνικος Νικολάου, Ἱεροκήρυκας.

Στὴν ἱστοσελίδα τῆς Ἱερᾶς Μητροπολεώς μας ἐκτί-

θενται πληροφορίες γιὰ τὴν διοικητικὴ διάρθρωση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, καθὼς καὶ κείμενα πνευματικῆς οἰκοδομῆς.

Ἐνθαρρύναμε τοὺς ὑπεύθυνους Νεότητας νὰ ἐπιμεληθοῦν τὴν ἱστοσελίδα τῆς Ἐνορίας τους, στὴν ὁποία πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἱστορικὰ καὶ ἐνημερωτικὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν Ἐνορία καὶ πληροφορίες γιὰ τὴν πνευματικὴ ἐργασία καὶ τὴν πνευματικὴ ζωὴ τῆς Ἐνορίας.

Ἡ ἐπισκεψιμότητα τῆς ἱστοσελίδας μας δεικνύει, ὅτι ἀνταποκρίνεται στὰ πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα πολλῶν.

Τὴν περίοδο ἀπὸ 1.1.2010 ἕως 31.5.2010 ἐπισκέφθηκαν τὴν σελίδα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας 151.439 ἐπισκέπτες. Ἡ ἱστοσελίδα μας προσελκύει τὸ ἐνδιαφέρον ἐπισκεπτῶν ἀπὸ 30 χῶρες.

Πρὸς ἐνημέρωση τῶν πιστῶν γιὰ τὴν ἀναπτυσσόμενη ποιμαντικὴ διακονία ἀποστέλλουμε σχετικὲς ἀφίσσες πρὸς ἀνάρτησή τους στοὺς πίνακες ἀνακοινώσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν.

☆ ☆ ☆

Γ΄. Φιλανθρωπία - Κοινωνικὴ Προσφορά

1. «Κεντρικὸ Ταμεῖο Φιλανθρωπίας Ἱερᾶς Μητροπόλεως»

Διοικεῖται ἀπὸ 7/μελὲς Διοικητικὸ Συμβούλιο καὶ λειτουργεῖ μὲ βάση τὴν ὑπ᾽ ἀριθμὸ 43/15.11.74 (Φ.Ε.Κ. 1342 τ. Β΄) 27.12.1974 Ἱδρυτικῆς Πράξεως.

Καλύπτει τὶς προκύπτουσες ἀνάγκες βοήθειας,

πρόνοιας καὶ ἀρωγῆς στὴν Ἱερὰ Μητρόπολή μας. Ἀπὸ 1.1.2010 ἕως 30.9.2010 ἔχουμε διαθέσει ἀπὸ τὸ «Κ.Τ.Φ.» τὸ ποσὸν τῶν ἐνενήντα τριῶν ἑπτακοσίων ἑβδομήντα ἑνὸς χιλιάδων ΕΥΡΩ καὶ εἴκοσι δύο λεπτῶν (93. 771, 22Ε).

2. Τὰ 9 «Ἐνοριακὰ Ταμεῖα Φιλανθρωπίας»

Διοικοῦνται ἀπὸ 5/μελῆ Διοικούσα Ἐπιτροπή, στὴν ὁποία προεδρεύει Ἐφημέριος τῆς Ἐνορίας.

Καλύπτουν τὶς ἀνάγκες τῶν ἀπόρων τῶν Ἐνοριῶν.

3. Τὰ 9 «Σπίτια Γαλήνης Χριστοῦ»

Τά «Σ.Γ.Χ.» λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν εὐθύνη τῶν Προέδρων τῶν «Ε.Τ.Φ.» Γιὰ τὴν φιλανθρωπικὴ διακονία τῶν «Ε.Τ.Φ.» διαλαμβάνει τὸ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/4/1486/ 5.12.2006 Ἐγκύκλιο Σημείωμά μας.

Προσφέρουν μαγειρευμένο φαγητὸ καθημερινὰ καὶ δέματα τροφίμων σὲ τακτικοὺς καὶ ἔκτακτους τρόφιμους μὲ τὴν συνδρομὴ ἐθελοντριῶν κυριῶν.

4. Ὑπεύθυνος Ἔργων Χριστιανικῆς Ἀλληλεγγύης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Σεραφεὶμ Μοῦζος, Ἐφημέριος.

Ἐπιμελεῖται ὅλων τῶν δραστηριοτήτων, οἱ ὁποῖες ἀναφέρονται στὸν τομέα αὐτό.

5. Ἐκκλησιαστικὸ Ἵδρυμα Συμπαραστάσεως Γήρατος «Σκέπη Ἁγίας Αἰκατερίνης»

Διοικεῖται ἀπὸ 7/μελὲς Διοικητικὸ Συμβούλιο καὶ

λειτουργεῖ μὲ βάση τῆς ὑπ' ἀριθμὸ 18/25.11.1975 (Φ.Ε.Κ 683 τ. Β΄) 24.5.76 Ἱδρυτικῆς Πράξεως.

Τὰ ἔσοδα αὐτοῦ διατίθενται γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν ἡλικιωμένων ἀδελφῶν μας.

Στὶς Ἐνορίες ἔχει τοποθετηθεῖ εἰδικὸ κυτίο συλλογῆς τῶν προσφορῶν τῶν πιστῶν.

Τὸ κυτίο αὐτὸ πρέπει νὰ παραμένει σὲ τέτοια θέση, ὥστε οἱ πιστοὶ εὐχερῶς νὰ ρίπτουν τὴν ἐλεημοσύνην τους.

6. Πρόγραμμα Διανομῆς Τροφίμων

Ὑπεύθυνοι ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Στέφανος Κωστόπουλος καὶ ὁ Αἰδεσιμώτατος Πρεσβύτερος κ. Κωνσταντῖνος Κομνηνός, Ἐφημέριοι.

Στὰ πλαίσια αὐτοῦ τοῦ Προγράμματος διανέμονται:

α΄. Τρόφιμα προσφερόμενα ἀπὸ τὸ Ἵδρυμα *«Τράπεζα Τροφίμων»*, γιὰ τοὺς τρόφιμους τῶν «Σ.Γ.Χ.» καὶ τῶν μελῶν τῶν νεανικῶν συντροφιῶν.

Ὑπενθυμίζουμε ὅτι:

Τὰ προσφερόμενα εἴδη πρέπει νὰ καταναλώνονται ἐντὸς τοῦ «Σ.Γ.Χ.». Ἐὰν οἱ τρόφιμοι παραλάβουν κάποιο τρόφιμο μαζί τους γιὰ νὰ τὸ καταναλώσουν, αὐτὸ θὰ γίνεται μὲ δική τους εὐθύνη.

Ἐπειδὴ πολλὰ ἀπὸ τὰ προσφερόμενα προϊόντα ἀναγράφουν ἡμερομηνία λήξεως, τὰ εἴδη αὐτὰ πρέπει νὰ διατίθενται πρὸς κατανάλωση ἐντὸς τῆς ἀναγραφομένης προθεσμίας. Ἐὰν κάποιος ἀπὸ τοὺς τρόφιμους δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ καταναλώσει τὸ προσφερόμενο ἐντὸς τοῦ «Σ.Γ.Χ.» καὶ τὸ παραλάβει νὰ τὸ καταναλώσει ἐκτὸς τοῦ «Σ.Γ.Χ.», πρέπει νὰ τοῦ ἐπισημάνουμε ὅτι

αὐτὸ τὸ πράττει μὲ δική του εὐθύνη καὶ ὅτι πάντως πρέπει νὰ τὸ καταναλώσει ἐντὸς τῆς ἀναγραφόμενης προθεσμίας.

Ἐπειδὴ τὸ Ἵδρυμα ζητεῖ τὰ στοιχεῖα τῶν τροφίμων, οἱ ὑπεύθυνοι Ἐφημέριοι ὀφείλουν νὰ διατηροῦν στὸ Ἀρχεῖο καταστάσεις μὲ πλήρη στοιχεῖα τους γιὰ νὰ ἀποδεικνύονται σὲ κάθε ἔρευνα ποιοὶ καὶ πόσοι εἶναι οἱ τρόφιμοι τοῦ «Σ.Γ.Χ.».

β΄. Προϊόντα διατιθέμενα ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Γεωργίας ὅπως κρέας, ζυμαρικά, ὄρυζα, τυρί, γάλα.

Σχετικῶς διαλαμβάνουν τὰ ὑπ᾽ ἀριθμὸ Φ.1/41076/ 23.9.2005 καὶ Φ.1/3/ 923/7.9.2007 Ἐγκύκλια Σημειώματά μας.

Καὶ σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωση γιὰ τὰ διανεμόμενα δωρεὰν προϊόντα συντάσσονται καταστάσεις τῶν δικαιούχων κατὰ τὰ πρότυπα ποὺ ὑποδεικνύονται ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο.

Τὰ προϊόντα διανέμονται ἐντὸς τῆς προθεσμίας ποὺ ὁρίζει τὸ Ὑπουργεῖο καὶ ὄχι πέραν αὐτῆς.

7. Ἔργα Χριστιανικῆς Ἀλληλεγγύης

Ὑπεύθυνος ὁ Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Σεραφεὶμ Μοῦζος.

Στὸν Τομέα αὐτὸν ἐντάσσονται ὅλες οἱ ἐνέργειές μας γιὰ τὴν συλλογὴ ἀνθρωπιστικῆς βοήθειας καὶ ἀποστολῆς αὐτῆς στοὺς ἔχοντας ἀνάγκη. Μέχρι σήμερα ἡ Ἱερὰ Μητρόπολή μας ἀπέστειλε κατὰ τὸ παρελθὸν ἀνθρωπιστικὴ βοήθεια:

Στοὺς πληγέντες ἀπὸ τὸ τσουνάμι Ν. Α. Ἀσίας.

Στοὺς πληγέντες ἀπὸ τὸν πόλεμο τοῦ Λιβάνου.

Στοὺς πληγένες ἀπὸ τὸν πόλεμον τῆς Γάζης.

Στὰ παιδιὰ τῆς Ἀκτῆς τοῦ Ἐλεφαντοστοῦν.

Στοὺς πυροπαθεῖς καὶ σεισμοπαθεῖς τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Ἠλείας, Τριφυλίας, Πατρῶν καὶ Γόρτυνος καὶ Μεγαλουπόλεως.

Στοὺς φυλακισμένους τῶν Φυλακῶν (Ἀνδρικὸ καὶ Γυναικεῖο Τμῆμα) Κορυδαλλοῦ, Μαλανδρίων (Φωκίδος) Ἐλαιῶνος, Αὐλῶνος Βοιωτίας.

8. «Ἔρανος Ἀγάπης»

Ὑπεύθυνος ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Νικόδημος Δάγλας.

Μὲ τὸν «Ἔρανο τῆς Ἀγάπης» καλύπτουμε τὶς δαπάνες τῆς φιλανθρωπικῆς καὶ κοινωνικῆς διακονίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

Ἡ διακονία αὐτὴ γιὰ νὰ ἐπιτύχει, προϋποθέτει καλὴ ὀργάνωση καὶ ἐξασφάλιση καταλλήλων, ἐμπείρων καὶ κατηρτισμένων στελεχῶν.

Θὰ λάβετε ἐγκαίρως ὁδηγίες γιὰ τὴν διοργάνωση τοῦ «Ἐράνου τῆς Ἀγάπης» τοῦ ἔτους 2010.

☆ ☆ ☆

Γιὰ τοὺς νεώτερους ὑπενθυμίζουμε τὶς ποιμαντορικὲς Ἐγκυκλίους μας τῶν προηγουμένων ἐτῶν, στὶς ὁποῖες ἀναφέρονται οἱ ὁδηγίες μας γιὰ τὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο μας:

1 (Φ. 1/3/540) 24.9.2000

16 (Φ. 1/3/670) 24.9.2001

23 (Φ. 1/3/773) 20.8.2002

31 (Φ. 1/3/706) 1.9.2003
36 (Φ. 1/3/1033) 2.9.2004
52 (Φ. 1/3/1092) 27.9.2005
59 (Φ. 1/3/1227) 30.9.2006
69 (Φ. 1/3/944) 17.9.2007
79 (Φ. 1/3/924) 17.9.2008
89 (Φ.1/3/697) 23.9.2009
100. (Φ.1/3/870) 13.8.2010

☆

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀποκαλεῖ τοὺς Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας ὑπηρέτες Χριστοῦ καὶ οἰκονόμους μυστηρίων Θεοῦ καὶ προσδιορίζει τὸ καθῆκον τους, ὑπενθυμίζοντας τὴν ἀπαίτηση τοῦ Κυρίου νὰ εἶναι πιστοὶ καὶ φρόνιμοι[8].

Εὐχόμαστε νὰ ἀναδεικνύεσθε καὶ νὰ παραμένετε ἄξιοι τῆς κλήσεως καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Κυρίου μας ἐργαζόμενοι στὸ γεώργιο ποὺ μᾶς τοποθέτησε.

Μὲ πατρικὲς εὐχές.
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιήλ

8. Πρὸς Κορινθίους Α΄ δ΄ 1-2· Λουκᾶ ιβ΄ 41-46.

Ἐπίλογος

Ἀναλογιζόμενοι τοὺς κόπους, τὶς θλίψεις καὶ τὶς ἀγωνίες τῆς δεκαετοῦς ἐπισκοπικῆς διακονίας μας ἐξομολογούμεθα ἐπαναλαμβάνοντας τοὺς λόγους τοῦ ἀποστόλου Παύλου πρὸς τοὺς Πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου:

«Ἐγὼ ὅμως τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν λογαριάζω, οὔτε θεωρῶ τὴν ζωή μου πολύτιμη. Τὸ μόνο ποὺ θέλω εἶναι νὰ ὁλοκληρώσω τὴν ἀποστολή μου μὲ χαρά, καὶ τὸ ἔργο ποὺ μοῦ ἀνέθεσε ὁ Κύριος Ἰησοῦς, δηλαδὴ νὰ κηρύξω τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ».

1. *«Οὐδενὸς λόγον ποιοῦμαι οὐδὲ ἔχω τὴν ψυχήν μου τιμίαν ἐμαυτῷ, ὡς τελειῶσαι τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς καὶ τὴν διακονίαν ἣν ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διαμαρτύρασθαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ»* (Πράξεων κ΄ 24).

ISBN: 978-960-6841-41-5